

Edgar Rice Burroughs

John Carter, pán Marsu IX

Umělí lidé na Marsu

SYNTHETIC MEN OF MARS

Copyright @ 1938, 1939 Edgar Rice Burroughs, Inc.

Translation by Jan Kantůrek

Copyright © 2000 Edgar Rice Burroughs, Inc.

Illustrations by Zdeněk Netopil

Copyright © 2000 Edgar Rice Burroughs, Inc.

Layout by Pavel Štefan

Copyright © 2000 Edgar Rice Burroughs, Inc.

All rights reserved

BARSOOM[™] and JOHN CARTER, WARLORD OF MARS[™]
are trademarks owned by EDGAR RICE BURROUGHS, INC.
and used by permission

ISBN 80-7185-329-1

Obsah

KDE JE RAS THAVAS?.....	3
POSLÁNÍ VLÁDCE MARSU	6
NEPORAZITELNÍ VÁLEČNÍCI.....	10
TAJEMSTVÍ MOČÁLŮ	15
ROZHODNUTÍ JEDŮ.....	22
RAS THAVAS, MOZEK MARSU	27
NÁDRŽE ŽIVOTA	32
RUDÝ VRAH.....	37
Z ČLOVĚKA HORMÁDEM	43
NAŠEL JSEM JANAI	49
VÁLKA SEDMI JEDŮ	55
VÁLEČNÍKOVA ODMĚNA.....	61
JOHN CARTER ZMIZEL	67
KDYŽ VYRŮSTAJÍ PŘÍŠERY	73
NACHÁZÍM SVÉHO PANA.....	78
JEDDAK PROMLUVIL.....	84
NIKDY NÁM NEUPRCHNEŠ!.....	91
OSTROV ZRADY.....	96
NOČNÍ LET.....	100
MOCNÝ JED GOOLI	112
NA ŽIVOT A NA SMRT	122
DO PHUNDAHLU	128
AMHORŠTÍ ZAJATCI	130
V KLECI.....	136
PRINC V ZOO.....	143
UŠTKNUTÍ ZMIJE	148
LET DO ZKÁZY	154
VELKÁ FLOTILA	159
ZPĚT DO MORBU.....	163
ZÁNIK DVOU SVĚTŮ.....	166
KONEC DOBRODRUŽSTVÍ.....	171

KDE JE RAS THAVAS?

Velké toonolské močály se táhnou od nejzápadnějšího výběžku Phundahlu až k východním hranicím Toonolu, osmnáct set mil napříč umírající planetou, jako nějaký obrovský, nečistý a jedovatý plaz – mokvající bahniska, kde jen úzké vodní kanály spojují větší vodní plochy, jakási jezírka, z nichž ale ani ta nejrozsáhlejší nepřesahují rozlohou několik akrů. Monotónnost močálů, džungle a vody je pouze tu a tam přerušena kamenitými ostrůvky, zbytky prastarého horského řetězu, porostlými divokou vegetací.

O Velkých toonolských močálech se v ostatních oblastech Barsoomu ví jen velmi málo, protože celá ta nehostinná končina je obydlena divokými šelmami, odpornými plazy, gigantickým hmyzem a izolovanými zbytky nepřátelských domorodců. Kromě toho jsou její hranice bedlivě střeženy Phundahlem a Toonolem, znepřátelenými královstvími, která odmítají styk s ostatními zeměmi a neustále válčí jedno s druhým.

Na jednom z ostrovů nedaleko Toonolu si vybudoval svou laboratoř Ras Thavas, největší učenec Barsoomu. Pracoval v ní skoro tisíc let, než k němu zahořel nenávistí Vobis Kan, toonolský jeddak, a vyhnal ho z jeho ostrovního domova. Ten také později odrazil oddíl phundahlských válečníků vedených Gor Hajusem, toonolským vrahem, jenž chtěl dobýt ostrov a vrátit Ras Thavasevi jeho laboratoře oplátkou za slib, že malý vědec pak zasvětil všechny své síly a schopnosti práci na odstranění lidského utrpení a nikdy už je nepropůjčí účelům chamtivosti a zla.

Po porážce této malé armády Ras Thavas zmizel a byl téměř zapomenut, poněvadž ti, kdož ho znali, jej považovali za mrtvého. Žilo však několik lidí, kteří na něho nezapomněli. Byla to Valla Dia, princezna duhorská, jejíž mozek přenesl do hlavy odporné staré Xaxy, phundahlské jeddary, a naopak, protože Xaxa chtěla získat mladé a půvabné tělo Valla Dii. Byl tady i Vad Varo, její manžel, který byl po nějaký čas asistentem Ras Thavase a který nakonec dosáhl vrácení mozků do původních těl. Vad Varo se narodil na Zemi, ve Spojených státech, kde se jmenoval Ulysses Paxton, a pro většinu pozemšťanů zemřel za první světové války v kráteru po výbuchu bom-

by kdesi ve Francii. Na Ras Thavase vzpomínal i John Carter, helijský princ, Vládcu Marsu, jehož představitost byla rozjitřena příběhy, které mu Vad Varo vyprávěl o úžasných schopnostech a činech největšího vědce a chirurga Barsoomu.

John Carter na Ras Thavase skutečně nezapomněl, a když nastala zoufalá situace, v níž poslední nadějí byly jen zkušenosti a um největšího z chirurgů, rozhodl se, že se vydá po jeho stopách a zjistí, zda ještě žije. Dejah Thoris, jeho milovaná princezna, utrpěla těžké zranění při srážce dvou letounů. Se zlomenou a pokroucenou páteří ležela dlouhé týdny v bezvědomí, až se i ti nejlepší lékaři Helia vzdali veškeré naděje. Jejich umění ji sice udrželo naživu, ale to bylo vše. Uzdravit ji nedokázali.

Jenže jak najít Ras Thavase? To byla ta otázka. Pak si však John Carter vzpomněl, že pomocníkem velkého chirurga byl nějakou dobu Vad Varo. Možná že když nebylo možno nalézt mistra, stačily by vědomosti jeho žáka. A kromě toho bylo pravděpodobné, že by Vad Varo, jako jeden z mála obyvatel Barsoomu, mohl o Ras Thavasovi něco vědět. Proto se John Carter rozhodl ze všeho nejdříve vypravit do Duhoru.

Vybral si ze své flotily malý rychlý křižník nejnovějšího typu, který dokázal letět rychlostí až čtyř set mil v hodině – téměř dvojnásobnou proti starším lodím, na nichž se v řídkém vzduchu Marsu učil létat po svém příchodu na rudou planetu. Byl by se na cestu nejraději vydal sám, ale Carthoris, Tara i Thuvia na něho naléhali, aby to nedělal. Nakonec se podvolil a rozhodl se, že s sebou vezme mladého důstojníka své osobní gardy, padwara jménem Vor Daj. Jemu jsme zavázáni za to, že známe tohle další úžasné dobrodružství, které se odehrálo na povrchu Barsoomu. Jemu a pak Jasonu Gridleyovi, jehož objev Gridleyových vln umožnil přenos z Marsu na Zemi. Díky těmto vlnám a speciálnímu Gridleyovu rádiovému přijímači jsem mohl celou historii zaznamenat tady, v Tarzaně. Samozřejmě musíme ještě poděkovat i Ulyssesu Paxtonovi, který ji před odesláním přeložil do angličtiny a poslal přes nějakých čtyřicet milionů mil vzduchoprázdného, temného vesmíru.

Budu vám onen příběh vyprávět co možná nejvěrněji slovy Vor Daje, ovšem tak, aby byl jasný všem. Jisté mart'anské výrazy a idiomy jsou nepřeložitelné, časové míry a vzdálenosti podám svými vlastními slovy a občas jsou v textu krátké vsuvky, které vkládám z

důvodů, jež budou každému čtenáři zcela jasně pochopitelné. Je však třeba předpokládat, že jisté drobné úpravy provedl i sám Vad Varo.

Takže zde je ten podivný příběh, jak jej vyprávěl Vor Daj.

POSLÁNÍ VLÁDCE MARSU

Jmenuji se Vor Daj a jsem padwarem v osobní gardě Vládce Marsu. Podle měřítek pozemšťanů, pro které, pokud tomu dobře rozumím, zapisuji tenhle příběh, bych už měl dávno zemřít stářím, ale tady na Barsoomu jsem stále ještě velmi mladý muž. John Carter mně řekl, že když se na Zemi někdo dožije sta let, je předmětem všeobecného zájmu. Průměrný věk Mart'anů je tisíc let. Počítá se od chvíle, kdy se malý Barsoomian vyklube z vejce, v němž se vyvíjí celých pět roků. Pak se vylíhne, avšak má ještě daleko do dospělosti. Mladí Mart'ané jsou divoká stvoření, která je třeba krotit, vychovávat a cvičit, jako jsou mláďata nižších tvorů domestikována a chována lidmi. Z tohoto cvičení je tolik času věnováno boji, že se mi často zdá, že jsem musel z vejce vystoupit už vyzbrojen řemením a zbraněmi válečníka. Snad tohle poslouží jako dostatečné představení mé osoby. Myslím, že stačí, když budete znát mé jméno a také fakt, že jsem válečník, jehož život je zasvěcen službě Johnu Carterovi, Vládci Marsu.

Cítil jsem se přirozeně neobyčejně poctěn, když si Vládce zvolil právě mě, abych ho doprovázel při cestě, na níž chtěl pátrat po Ras Thavasovi. Na první pohled mi to připadalo jako jednoduchá a prozaická záležitost – cesta, která neskýtala pražádné možnosti se významenat, jen pobýt ve Vladařově společnosti a posloužit jak jemu, tak jeho božské princezně Dejah Thoris. Jak málo jsem viděl do budoucnosti a jak málo jsem tušil, co pro mě osud chová v záloze!

John Carter měl v úmyslu letět nejprve do Duhoru, který leží deset a půl tisíce haadů – neboli čtyři tisíce pozemských mil – severozápadně od dvojměstí Helia. Doufal, že tam najde Vad Vara, od něhož chtěl získat všechny dostupné informace o Ras Thavasovi, který byl jediným člověkem na světě (i když John Carter doufal, že Vad Varo je snad výjimkou), jehož znalosti a um by dokázaly vysvobodit Dejah Thoris z hrobu, na jehož okraji už celé týdny ležela, a navrátit jí zdraví.

Bylo 8:25 (00:13 pozemského času), když se naše elegantní a rychlé plavidlo zvedlo z přistávací plochy na střeše paláce Vládce Barsoomu. Thuria a Cluros se hnaly jasně ozářenou oblohou, takže před-

měty v krajině ubíhající pod námi vrhaly proměnlivé, neustále se prolínající stíny. To klamavé šero v člověku budilo představu myriád živoucích tvorů, kolotajících v neustálém pohybu, nebo jakéhosi tektutého, věčně vířícího a bublajícího světa. Jak jinak musí vypadat v noci krajina pozemská, kde po klenbě noční oblohy pluje pomalým a pravidelným tempem jen jediná oběžnice, jak mi vyprávěl John Carter.

Motor tiše a pravidelně hučel, směrový kompas jsme měli nařízený na Duhor, a tak jsme se nemuseli prakticky o nic starat. Pokud nedojde k nějaké nepředvídané nehodě, poletí naše loď vzdušnou čarou přímo do Duhoru a zastaví nad městem. Citlivý výškoměr byl nařízen tak, aby udržoval stabilní výšku 300 adů (zhruba 3000 stop), s minimální přípustnou bezpečnostní výškou padesáti adů. Jinými slovy, loď bude neustále udržovat výši 300 adů nad úrovní moře, ale jakmile se krajina začne zvedat nebo se dostaneme do hor, bude se vznášet vždy nejméně padesát adů (asi 490 stop) nad zemí. O to se staralo velmi citlivé zařízení, které ovládalo řízení lodi, kdykoliv se terén pod kýlem zvedl blíže než na padesát adů. Tento mechanismus bych vám snad nejlépe přiblížil tak, že vás požádám, abyste si představili automaticky se zaostřující kameru, která je nastavena na určitou vzdálenost, za niž je zaostřena neustále. Když se pak přiblíží k předmětu na méně, než je tato vzdálenost, automaticky upraví zaostření. Právě tenhle proces uvede do chodu ovládací prvky lodi a způsobí, že se letoun začne zvedat, dokud se ostrost obrazu zase neupraví. Přístroj je tak citlivý, že bezchybně a stejně funguje jak za bílého dne, tak za svitu barsoomských hvězd. Selhat by mohl pouze v naprosté tmě, ovšem i tahle možnost byla vyloučena, protože i kdyby mohl nastat ten výjimečný případ, že by noční barsoomská obloha byla zatažena mraky, je z kýlu lodi k zemi vysílán úzký světelný kužel, na který je přístroj seřízen.

Byli jsme si naprosto jisti, že náš směrový kompas nemůže selhat, a tak jsme se uvolnili a prakticky celou noc prospali, ačkoliv bývá zvykem, že na palubě lodi někdo drží hlídku. Ráno jsem tudíž nevěděl, jak se omluvit, ale John Carter mě nijak nekáral, neboť jak ochotně připustil, jeho vina byla stejná jako moje. Abych řekl pravdu, vzal dokonce vinu na sebe, protože prohlásil, že on nese celou zodpovědnost.

Bylo poměrně dlouho po východu slunce, když jsme zjistili, že je

něco v nepořádku, a to buď naše poloha, nebo časomíra. Teď už jsme měli vidět v dáli před sebou sněhem pokryté Artoliánské vrchy, jež obklopovaly Duhor, ale nic takového tam nebylo, jen nekonečná rovina vyschlého dna oceánu, pokrytá nahnědlou vegetací, a v dálce řetěz nízkých pahorků.

Rychle jsme změřili svou polohu – pouze proto, abychom zjistili, že jsme asi 4500 haadů jihovýchodně od Duhoru, nebo přesněji na 150° západní délky a 15° severní šířky. To znamenalo, že jsme zhruba 2600 haadů jihozápadně od Phundahlu, který leží na nejzápadnějších hranicích Velkých toonolských močálů.

John Carter prohlížel směrový kompas. Uvědomoval jsem si, jak trpce musel být zklamán tím zdržením. Jiný by možná žehral na osud, ale on jednoduše řekl: „Jehla je mírně ohnutá – ovšem stačilo to na to, aby nás kompas odvedl tak daleko z kursu. Nicméně možná že je to dobře, Phundahliané budou pravděpodobně vědět o Ras Thavasovi víc než kdokoli v Duhoru. Chtěl jsem přirozeně v Duhoru začít, protože tam si můžeme být jisti přátelskou pomocí.“

„Podle toho, co jsem slyšel, nic takového v Phundahlu očekávat nemůžeme.“

Příkývl. „Ale přesto se do Phundahlu vypravíme. Dar Tarus, jedak, je přátelsky nakloněn Vad Varovi, a je tedy možné, že se bude chovat přátelsky i k Vad Varovu příteli. Avšak pro jistotu, abychom neponechali nic náhodě, vydáme se do města jako panthani.“

„To si ovšem budou myslet, že jsme na tom opravdu skvěle,“ poznamenal jsem s úsměvem. „Dva panthani v lodi patřící domu Vládce Barsoomu!“

Panthan je potulný voják, který prodává své služby a meč každému, kdo zaplatí. Plat bývá obvykle velmi malý, neboť každý ví, že panthan raději bojuje, než jí, a proto mu nikdo moc neplatí a to, co panthan dostane na mzdě, většinou velmi rychle utratí, takže je vzápětí znovu bez peněz.

„Tu loď neuvidí,“ odpověděl John Carter. „Najdeme nějaké vhodné místo, na kterém ji ukryjeme, a pak teprve vstoupíme do města. K branám Phundahlu dojdeme jen v prostém řemení, Vor Daji.“ Usmál se. „Vím dobře, jak rádi chodí důstojníci mé flotily pěšky.“

Zatímco jsme se přibližovali k Phundahlu, odstranili jsme ze své výstroje znaky a ozdoby, abychom dorazili k branám města v prostém řemení nezadaných panthanů. Přesto jsme věděli, že nás do měs-

ta nemusí vpustit, protože Mart'ané jsou velmi podezřívaví, a to zvláště k cizincům, kteří se občas pokoušejí vetřít do nepřátelských měst jako špehové. John Carter si s mou pomocí natřel světlou kůži měděně načervenalým barvivem, které s sebou neustále vozí pro naléhavé případy, kdy potřebuje utajit svou totožnost a hrát roli barsoomského domorodce.

Čím blíže jsme byli Phundahlu, tím níže jsme se s lodí spouštěli, kopírovali jsme prakticky povrch země a využívali pahorků a jiných nerovností, abychom se kryli před strážnými na městských hradbách. Několik mil od cíle naší cesty Vládce s letounem přistál v úzké roklině vedle malé skupinky sompusových stromů, v nichž jsme člun ukryli. Odmontovali jsme řídicí páky a zakopali je nedaleko lodi tak, abychom je při návratu k plavidlu co nejrychleji a nejsnáze našli – pokud se vůbec vrátíme. Pak jsme vykročili směrem k Phundahlu.

NEPORAZITELNÍ VÁLEČNÍCI

Krátce potom, co John Carter, voják z Virginie, přibyl na Mars, byl zajat zelenými Mart'any – Tharky, do jejichž rukou padl, dříve než se stačil vzpamatovat. Ti mu dali jméno Dotar Sojat, avšak to bylo během let zcela zapomenuto, poněvadž ho užívalo jen několik členů divoké hordy a pouze velmi krátký čas. Vládce se rozhodl, že si tak teď bude říkat, zatímco já jsem si ponechal své vlastní jméno, které bylo v této části Barsoomu pochopitelně zcela neznámé. Nyní tedy nízkými pahorky západně od Phundahlu procházeli Dotar Sojat a Vor Daj, dva potulní panthani, a těšili se z tichého barsoomského rána. Okrově hnědá vegetace, která se ze všeho nejvíce podobala mechu, dokonale tlumila naše kroky. Mé nohy v sandálech došlapovaly stejně tiše jako nohy obou stínů, jež oddaně sledovaly náš postup k východu. Pestře zbarvení, ale němí ptáci nás pozorovali z větví skeelů a sorapů, stejně tiší jako nádherný hmyz, jenž poletoval kolem úžasných květů pimalií a glorest, které rostly v početném množství v každém údolíčku mezi kopci, kde se nejdéle udržovala vzácná barsoomská vláha. Mars je svět nesmírného ticha – i zvuky tvorů, kteří mají dar hlasu, jsou zde tlumené, jakoby v očekávání nadcházející smrti, neboť Barsoom je umírající svět. Ošklivíme si hlasitý hluk, a proto jsou naše hlasy, stejně jako naše hudba, klidné a tiché. Kromě toho mluvíme málo. John Carter mi vyprávěl o hluku a ruchu pozemských měst, o trubkách, bubnech a činelech pozemské hudby, o neustálém nesmyslném hukotu miliónů hlasů, které nic neříkají. Jsem si jist, že z něčeho takového by Mart'an zešílel.

Byli jsme stále ještě v kopcích, tak daleko, že nás z města nemohli zahlédnout, když naši pozornost přitáhly zvuky, ozývající se odkudsi shora za námi. Oba současně jsme se obrátili, abychom zjistili, o co jde, a pohled, který se nám naskytl, byl tak překvapivý, že jsme téměř nedokázali uvěřit vlastním smyslům. Mířilo k nám asi dvacet ptáků. Už to samo bylo velmi podivné, protože jsme v nich okamžitě poznali malagory, druh, o němž se předpokládalo, že vyhynul už před dávnými věky – k našemu mnohem většímu úžasu však na každém z obrovských ptáků seděl jeden válečník. Bylo naprosto jasné, že nás zahlédli, takže bylo zbytečné se před nimi skrývat. Už se

spouštěli níž a nakonec kolem nás počali kroužit. Tak se mi naskytla možnost prohlédnout si ptáky i muže zblízka a všiml jsem si různých zvláštností, především na bojovnicích. Bylo na nich něco vzdáleně zvířecího, a přece to byly stejné lidské bytosti jako my dva. Jeden z nich před sebou na krku obrovského ptáka vezl ženu, ale poněvadž byli všichni neustále v pohybu, nemohl jsem nijak důkladně pozorovat ani ji, ani ostatní.

Nakonec kolem nás všech dvacet malagorů dosedlo v kruhu na zem a pět bojovníků sestoupilo a vykročilo k nám. Teprve teď jsem zjistil, co jejich zjevu dodávalo ono zdání nelidskosti. Vypadali jako nepodařené kresby začínajícího malíře, které náhle ožily. Postrádali symetrii. Levá paže jednoho z nich měřila sotva stopu, zatímco pravá byla dlouhá tak, že při chůzi vlekl klouby ruky po zemi. Další měl čtyři pětiny tváře nad očima, zatímco jiný měl stejnou část obličeje pod očima. Oči, nosy, ústa – vše bylo položeno chybně a buď příliš velké, nebo příliš malé, než aby to harmonizovalo se zbytkem tváře. Byla mezi nimi jediná výjimka – válečník, který sesedl jako šestý a teď následoval pětici, jež se k nám blížila. Byl to hezký, urostlý muž, jehož řemení a zbraně byly skvělé kvality i provedení – dokonalé vybavení válečníka. Řemení neslo označení dwara, což je hodnost odpovídající pozemské hodnosti kapitána vašich vojenských organizací. Vydal jakýsi rozkaz a pětice se zastavila. Pak nás oslovil.

„Vy jste z Phundahlu?“ zeptal se.

„Ne, z Helia,“ odpověděl John Carter. „Tam jsme měli poslední zaměstnání. Jsme panthanové.“

„Jste mými zajatci. Odhod'te zbraně.“

Na rtech Vládce Barsoomu se zachvěl slabý úsměv. „Pojďte a vezměte si je,“ odvětil. To byla výzva.

Muž pokrčil rameny. „Jak chcete. Máme přesilu deset na jednoho. Zajmeme vás, ale může se stát, že vás při tom zabijeme. Radím vám, abyste se vzdali.“

„A já vám zase radím, abyste nás nechali jít naší cestou, protože my proti vám nechováme nepřátelství. Pokud s námi chcete bojovat, dobrá, ale pamatuj, že rozhodně nezemřeme sami.“

Na dwarově tváři se objevil krutý úsměv. „Jak chcete,“ odpověděl, pak se obrátil k pětici a zavelel: „Zajměte je!“

Když muži vykročili k nám, nešel s nimi, ale zůstal sám v pozadí, což odporuje všem zvyklostem a především etice barsoomských dů-

stojníků. Měl je vést, začít boj a jít příkladem odvahy svým válečníkům.

Vytasili jsme z pochev dlouhé meče a postavili se těm pěti podivným mužům, kteří nás obklíčili. Čepel Vládce Marsu kolem něho upletla ocelovou síť, zatímco já dělал, co jsem mohl, abych ochránil svého prince a dělал čest svým kovům. Bil jsem se dobře, neboť mě i John Carter počítá ke skvělým šermířům, on, který je nejskvělejší ze všech. Naši nepřátelé pro nás nebyli zdaleka důstojnými soupeři. Nedokázali prorazit naši obranu, přestože v boji naprosto pohrdali vlastním životem, doslova se vrhali na naše meče a bez ohledu na utržená zranění útočili znovu a znovu. To bylo to, co nás na našem utkání začínalo děsit. Znovu a znovu jsem některého z nich probodl čepelí, ale on se na mě opět vrhl, jen co jsem mu vytáhl meč z těla. Zdálo se, že na ně nepůsobí ani šok, ani bolest, a že vůbec nevědí, co to bolest je. Uťal jsem jednomu z nich paži v rameni, a zatímco jsem se bránil dalšímu, ten první vzal meč do druhé ruky, pravačku, která mu visela na zbytcích kůže, utrl a odhodil stranou a znovu se vrhl do boje. John Carter jednoho ze svých protivníků sťal; tělo dál pobíhalo v kruzích sem a tam a v neovladatelné zuřivosti máchalo mečem na všechny strany, dokud dwar nepřikázal několika jiným mužům, aby ho zajali a odzbrojili. Po celou tu dobu ležela hlava stranou v prachu, klela a dělala obličej. To byl první z našich protivníků, kterého jsme trvale zneškodnili, a poznali tak jedinou cestu, jež vedla k vítězství.

„Musíme je stínat, Vor Daji!“ obrátil se ke mně Vládce a ještě během řeči uťal hlavu dalšímu z nepřátel.

Řeknu vám, byl to děsivý pohled. Tělo bojovalo dál a hlava ležela na zemi, křičela a nadávala. John Carter musel tu věc odzbrojit, ale potom se trup vrhl kupředu a udeřil ho celou mrtvou vahou do nohou pod kolena, takže Vladař ztratil rovnováhu. Bylo štěstí, že jsem si všiml, co se děje, protože jinak by Johna Cartera další z bojovníků dostal. Stačil jsem zasáhnout právě včas. Zastavil jsem útočníka čistým sekem, po němž mu hlava odletěla několik stop daleko. Tak zbyli z pěti útočníků jen dva a ty jejich dwar odvolal.

Skupina se stáhla ke svým ptákům a my viděli, že důstojník jim udílí jakési instrukce, ale co říká, se nám nepodařilo zaslechnout. Myslel jsem, že se vzdali svých úmyslů a rozhodli se odletět, protože několik z nich vysedlo na malagory a vznesli se do vzduchu, avšak

dwar ani nevylezl do sedla. Ti, kteří vzlétli, nám začali kroužit nad hlavami a dávali si pozor, aby se nedostali na dosah našich mečů. Jejich druhové se pak jali znovu postupovat, ale i ti se drželi v uctivé vzdálenosti. Tři utáaté hlavy ležely na zemi a spílaly nám. Těla dvou z nich bojovníci odzbrojili a spoutali, ale třetí stále ještě běhalo sem a tam a ohrožovalo všechny mečem. Za ním se honilo několik jeho druhů se sítí, do níž se ho pokoušeli polapit, kdykoliv se dostali na dosah.

Všechno to dění jsem sledoval spíše koutkem oka, protože jsem veškerou pozornost věnoval těm, kteří se nám vznášeli nad hlavami, a přemýšlel, jakým způsobem na nás zaútočí. A o tom, že k dalšímu útoku dojde, nebylo pochyb. A skutečně, nemusel jsem ani dlouho čekat, než byla má zvědavost ukojena. Letci odmotali od pasu sítě, které jsem předtím považoval za jakýsi doplněk výstroje, a táhli je za sebou v pokusu polapit nás do nich. S rostoucím pocitem bezmoci jsme se pokoušeli hustá oka prosekát, což se nám na mnoha místech podařilo, ale uniknout jim docela bylo takřka nemožné. Pohybovali jsme se jen s obtížemi a pak několik dalších válečníků shodilo své sítě přímo na nás, takže jsme v nich byli dokonale zapleteni. Ti, kteří stáli na zemi, se vzápětí vrhli kupředu a spoutali nás. Bojovali jsme, avšak ani obrovská síla Vládce Barsoomu nic nesvedla proti hustému pletivu mnoha provazů a spojené síle těch odpudivých tvorů, kteří nás tolikrát převyšovali počtem.

Myslel jsem, že nás teď zabijí, ale na příkaz dwara ustoupili. Ti ve vzduchu se snesli na zem a vzali si své sítě. Společně s ostatními pak posbírali pozutínané hlavy a končetiny svých druhů a připevnili je za sedla ke svázaným bezhlavým tělům. Důstojník mezitím přistoupil k nám a dal se do řeči. Jak se zdálo, nechoval k nám žádné nepřátelství za to, že jsme poranili část jeho mužů, a byl natolik velkomyslný, že dokonce pochválil naši odvahu a dovednost v zacházení s mečem.

„Ale přesto si myslím,“ dodal, „že by od vás bylo moudřejší, kdybyste se vzdali hned na začátku, protože jen zázrakem nebyl ani jeden z vás těžce raněn nebo dokonce zabit. Zachránilo vás pouze vaše zázračné šermířské umění.“

„Jediný zázrak na tom všem je,“ odpověděl zcela klidně John Carter, „že si alespoň někteří vaši muži zachránili hlavy. Jejich zacházení se zbraněmi je hrozné.“

Dwar se usmál. „Naprosto s vámi souhlasím, ale to, co jim chybí v

technice boje, nahradí hrubou silou, nebojácností a skutečností, že na to, aby byli zneškodněni, musí být s'tati. A jak jste si jistě sami všimli, nelze je zabít.“

„A když jsme se tedy stali vašimi zajatci,“ zeptal se Vládce, „jaké s námi teď máte plány?“

„Vezmu vás ke svým nadřízeným. Ti rozhodnou. Jak se jmenujete?“

„Tohle je Vor Daj. Já se jmenuji Dotar Sojat.“

„Jste z Helia a měli jste namířeno do Phundahlu. Proč?“

„Jak jsem ti už řekl, jsme panthani. Hledáme práci.“

„Máte v Phundahlu nějaké přátele?“

„Žádné. Nikdy jsme tam nebyli. Kdybychom cestou narazili na jiné město, byli bychom nabídli své služby tam. Víš, jak to mezi panthany chodí.“

Muž přikývl. „Možná že se ještě dostanete k boji.“

„Mohl bys mi říci,“ zeptal jsem se, „co je to za tvory, ti tvoji válečníci? Podobné lidi jsem nikdy neviděl.“

„Nikdo takové lidi neviděl,“ odpověděl dwar. „Říkáme jim hormádové. Čím méně o nich budete vědět, tím víc se vám budou zammlouvat. Teď, když musíte připustit, že jste mými zajatci, mám pro vás jeden návrh. Pokud zůstanete tak spoutaní, jak jste, bude pro vás cesta do Morbu velmi nepohodlná a já bych nerad vystavil dva tak skvělé bojovníky zbytečnému nepohodlí. Dejte mi své slovo, že se nepokusíte uprchnout dříve, než se dostaneme do Morbu, a já vám sejmu pouta.“

To dokazovalo, že dwar je celkem slušný chlapík. Vděčně jsme přijali jeho nabídku a on nás rozvázal. Pak nás požádal, abychom každý nasedli za jednoho z jeho válečníků. Teprve v té chvíli jsem si mohl trochu lépe prohlédnout ženu, která seděla na malagorově krku před jedním hormádem. Naše oči se setkaly a já viděl, že se v jejím pohledu zrcadlí bezmocnost a hrůza. Stačil jsem si ještě letmo všimnout, že je neobyčejně krásná, ale pak už zapleskala obrovská křídla malagorů, ptáci se zvedli a my se vydali na cestu do Morbu.

TAJEMSTVÍ MOČÁLŮ

V síti na boku malagora, na němž jsem letěl, byla uložena jedna z hlav, které jsme v boji hormádům usekli. Přemýšlel jsem, proč ostatní válečníci ty pochmurné trofeje uchovávají. Nakonec jsem to však připsal nějakému zvyku nebo pověře, která prikazuje vrátit tělo k posledním obřadům do jeho otčiny.

Naše cesta vedla jižně od Phundahlu, jemuž se náš vůdce očividně snažil vyhnout, a jak jsem viděl, před námi se objevily nekonečné Toonolské močály, které se táhly na všechny strany, kam jen oko dohlédlo – bludiště klikatých říček a potoků, oddělených jen zdánlivě hmotnými ostrůvky rákosí, obřího kapradí a rašelinišť, z nichž tu a tam vyčnívaly kousky pevné půdy, některé dost velké, aby se na nich uchytil kus lesa. Místy se na takových ostrůvcích zaleskla i čistší hladina malého jezírka.

Pozoroval jsem, jak pod námi ubíhá toto panoráma, když jsem najednou zaslechl nevrlý hlas. „Obrat’ mě. Vždyť nevidím nic jiného než špinavé břicho toho odporného ptáka!“

Zdálo se, že hlas přichází odněkud zespoda, a když jsem sklopil pohled, zjistil jsem, že to mluví hlava v síti na malagorově boku. Ležela skutečně obličejem k břichu ptáka a pochopitelně nebyla schopná se sama otočit. Pohled na mrtvý předmět, který mluví, byl vskutku příšerný a připouštím, že jsem se při něm ošklivostí otrásl.

„Nemůžu tě otočit, protože na tebe nedosáhnu,“ odpověděl jsem, „a kromě toho, jaký je v tom rozdíl? Je přece jedno, kterým směrem míří tvůj pohled. Jsi mrtev a mrtví nevidí.“

„A mluvil bych snad, kdybych byl mrtev, ty nebetýčný idiote? Nejsem mrtvý, protože nemohu zemřít. Můj životní princip je nezničitelný, je zakořeněn v každé mé části. Pokud mě někdo dokonale nezničí, třeba ohněm, tak budu žít. A co žije, to musí růst! To je zákon přírody. Tak už mě obrat’, ty hlupáku! Zatřes tou sítí nebo ji vytáhni nahoru a otoč mě!“

Musím říci, že vychování ta věc neměla žádné, ale pak mě napadlo, že já sám bych se pravděpodobně cítil poněkud nedůtklivý, kdyby mi někdo usekl hlavu, a proto jsem skutečně zatřásl sítí tak, že se hlava mohla dívat dolů, do krajiny.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se. „Vor Daj,“ odpověděl jsem.

„Budu si to pamatovat. V Morbu bys mohl potřebovat přítele. Nezapomenu na tebe.“

„Díky,“ řekl jsem. Přemýšlel jsem, jak by mi mohl přítel, byť i ten nejlepší, pomoci bez těla. Také jsem uvažoval, zda to, že jsem zatřásl sítí, aby hlava viděla na cestu, převýšilo svým významem fakt, že jsem ji prve uťal z jejích vlastních ramen. Skutečně jen ze slušnosti jsem se pak zeptal, jak se jmenuje ona.

„Já jsem Tor-dur-bar,“ odpověděla hlava. „Jsem Tor-dur-bar osobně. Máš velké štěstí, že chci být tvým přítelem. Jsem skutečně výjimečný. To oceníš, teprve až přijdeš do Morbu a poznáš nás, hormády.“

Tor-dur-bar znamená v jazyce pozemšťanů čtyři milióny osm. To jméno mi připadalo divné, ale koneckonců, co na těch hormádech divné nebylo?

Hormád v sedle přede mnou očividně naslouchal našemu rozhovoru, protože po chvíli pootočil hlavu a řekl pohrdavým tónem: „Tor-dur-bara si nevšímej, je to nadutý hlupák. To já jsem výjimečný. Chceš-li mít skutečně mocného přítele – no, pak se nemusíš dlouho rozhlížet. Víc ti nepovím, na to jsem příliš skromný. Ale až nastane čas a ty budeš potřebovat opravdového přítele, jen přijď za Teeaytan-ovem.“ (To ve vašem jazyce znamená jedenáct set sedm.)

Tor-dur-bar si pohrdavě odfrkl. „Nadutý, to zrovna! Jsem konečným produktem miliónů kultur, tedy více než čtyř miliónů, abych byl přesný. Teeaytan-ov není nic víc než pouhý pokus!“

„Kdybych teď uvolnil tvou síť, byl bys vyřízený produkt,“ zavrčel Teeaytan-ov.

Tor-dur-bar se dal do křiku. „Sytore! Sytore! Vražda!“

Dwar, který letěl v čele tohoto podivného uskupení, obrátil svého malagora a vracel se podél řady. „Co se to tady děje?“ zajímal se.

„Teeaytan-ov mi vyhrožuje, že mě shodí do Toonolského močálu,“ křičel Tor-dur-bar. „Vezmi mě od něj pryč, Sytore.“

„Takže zase hádky, co?“ ušklíbl se Sytor. „Jestli od vás dvou uslyším ještě slovo, jdete po návratu do Morbu oba do spalovny. A ty, Teeaytan-ove, dej pozor, aby se Tor-dur-barovi cestou nic nestalo. Rozumíme si, že?“

Teeaytan-ov něco zabručel a Sytor se vrátil do čela skupiny. Dál jsme letěli v tichu a já se zabýval uvažováním o původu oněch po-

divných bytostí, v jejichž rukou jsme se řízením osudu ocitli. Vládce letěl přede mnou a dívka na ptáku po mé levici. Mé oči často zabloudily jejím směrem a cítil jsem s ní nezvyklou účast, protože jsem si byl téměř jistý, že je stejně jako my pouhým vězněm. Jaký strašný osud ji na konci této cesty očekával? Situace byla dost těžká i pro nás, a my byli muži – mohl jsem jen hádat, o co horší může být pro ženu.

Malagorové letěli rychle a hladce. Odhadoval jsem, že se pohybujeme rychlostí zhruba čtyři sta haadů za zodu (asi šedesát mil za hodinu). Zdálo se, že jsou naprosto neúnavní, letěli dál a dál, hodinu za hodinou, bez jediné přestávky. Po tom, co jsme se velkým obloukem vyhnuli Phundahlu, zamířili jsme přímo k východu a v pozdním odpoledni se před námi objevil velký ostrov, který se zvedal z okolních močálů. Kolem jeho severního okraje se klikatil jeden ze širších vodních pruhů, který tady dokonce vytvářel jakési jezero, na jehož břehu jsme uviděli malé, hradbami obehnané město. Ptáci je několikrát obkroužili a pak začali sestupovat, aby přistáli před hlavní branou, která ústila k jezeru. Během sestupu jsem si všiml skupinek malých chatrčí roztroušených pod námi, mimo zdi ohrazeného města. To naznačovalo, že ostrov je obydlen, a přitom jsem z něj viděl při jeho velké rozloze vlastně jen malou část. Nabyl jsem dojmu, že bude obydlen obrovským množstvím lidí. Teprve později jsem zjistil, že i mé nejdivočejší odhady měly daleko k pravdě.

Když jsme sesedli, sehnali nás tři vězně dohromady. Paže, nohy, těla a hlavy „zabitých“ a raněných byly naházeny do sítí, aby se lépe nesly. Brána se otevřela a my vstoupili do města Morbus.

Velitel stráže u brány vypadal jako docela obyčejný člověk, ale jeho posádka byli groteskní, pokroucení hormádové. Důstojník si vyměnil pozdravy s dwarem Sytorem, položil mu několik otázek, které se týkaly především nás, a pak nařídil nosičům, aby odnesli své příšerné břemeno do „rekultivační laboratoře č. 3“. Sytor nás poté vedl ulicí, která mířila od hlavní brány na jih. Na první křižovatce zahrnuli nosiči se sítěmi doleva, a když se pomalu vzdalovali, ozval se hlas: „Nezapomeň, Vor Daji, že Tor-dur-bar je tvým přítelem a že Teeaytan-ov není nic než nevydařený pokus.“

Ohlédl jsem se a zachytil pohledem hlavu Čtyři milióny osm, která na mě pomrkávala ze dna jedné sítě. „Nezapomenu,“ odpověděl jsem a byl jsem si naprosto jistý, že tu hrůzu skutečně nikdy nemohu

zapomenout, přestože mě ani ve snu nenapadlo, že by mi kdy mohla být k užtku hlava bez těla, byť by její úmysly byly sebezprátelejší.

Morbus se lišil od všech martanských měst, která jsem kdy navštívil. Budovy byly mohutné, bez zbytečných ozdob, ale v jednoduchosti jejich tvarů byla jistá důstojnost, a ta jim dodávala osobitou krásu. Město budilo dojem, že bylo vybudováno poměrně nedávno podle nějakého dokonale zpracovaného projektu, každá jeho část byla účelná a promyšlená. Nezbyvalo mi než žasnout nad tím, jakému účelu může takové město sloužit tady, ztraceno v pochmurných Velkých toonolských močálech. Kdo by chtěl dobrovolně žít v tak tísnivém a nebezpečném prostředí, daleko od ostatní civilizace? Jak může město existovat beze styku s vnějším světem, bez výměnných obchodů, trhů a zásobování?

Moje úvahy byly přerušeny ve chvíli, kdy jsme dorazili k malé brance ve vysoké holé zdi. Sytor na ni zabušil jílcem meče a v brance se otevřela malá špehýrka.

„Jsem Sytor, dwar desátého utanu, první dar gardy třetího jeda. Přivádím zajatce, aby očekávali dobrozdání Rady sedmi jedů.“

„Kolik?“ zeptal se hlas zevnitř.

„Tři – dva muže a ženu.“

Dveře se otevřely dokořán a Sytor nám gestem naznačil, abychom vstoupili. Ocitli jsme se ve velké místnosti. Bylo v ní zhruba dvacet hormádů a důstojník, který byl stejně jako Sytor a velitel u brány zcela normální člověk. Zeptal se nás na jména a ta pak zapsal do velké knihy společně s dalšími údaji, jako je povolání a město původu. Právě během onoho výsledku jsem se dozvěděl jméno zajaté dívky. Jmenovala se Janai a řekla, že pochází z Amhoru, města ležícího asi sedm set mil na sever od Morbu. Je to malé město, v němž vládne princ Jal Had, který má tak hroznou pověst, že se donesla až do Helia. To bylo asi vše, co jsem o Amhoru věděl.

Když důstojník skončil s výsledkem, nařídil jednomu z hormádů, aby nás odvedl. Prošli jsme chodbou do rozlehlého patia, v němž se pohybovalo několik rudých Martanů. „Zůstanete zde, dokud pro vás nepošlou,“ řekl hormád. „Nepokoušejte se o útěk,“ dodal a opustil nás.

„Útěk!“ usmál se John Carter. „Utekl jsem už z mnoha míst a nebylo by pro mě příliš těžké uprchnout ani odsud, jenže uniknout pak z Toonolských močálů je něco jiného. Ale to časem uvidíme.“

Ostatní věžňové – ukázalo se, že jsou tu všichni zajatci – nás obklopili. Bylo jich pět. „Kaor!“ pozdravili nás. Představili jsme se navzájem a oni nám začali klást mnoho otázek o vnějším světě. Vypadalo to, jako kdyby skutečnost, že je Morbus tak dokonale izolovaný od světa, v nich budila dojem, že už jsou tady celou věčnost. Dva z nich byli z Phundahlu, jeden z Toonolu, jeden z Ptarthu a jeden z Duhoru.

„Z jakého důvodu nás tady vězní?“ zajímal se John Carter.

„Některé vězně používají jako důstojníky, kteří mají vycvičit jejich vojáky a pak jim velet,“ vysvětloval Pandar, jeden z Phundahlíanů. „Těla ostatních jsou používána k tomu, aby se do nich přenesly mozky těch hormádů, kteří jsou dost chytrí na to, aby mohli sloužit na vyšších místech. Další těla jdou do laboratoří, kde jsou používána k té prokleté Ras Thavasově práci a pokusům.“

„Ras Thavas!“ zvolal Vládce. „On je tady, v Morbu?“

„To je – vězeň ve vlastním městě, sluha těch příšerných oblud, které sám stvořil,“ odpověděl Gan Had z Toonolu.

„Já ti nerozumím,“ upřel na něj John Carter tázavý pohled.

„Potom, co Vobis Kan, toonolský jeddak, vyhnal Ras Thavase z jeho laboratoří,“ vysvětloval Gan Had, „přesunul se vědec v tajnosti na tenhle ostrov, aby dokončil objev, na němž pracoval už celá léta. Bylo to vytvoření lidské bytosti namnožením lidských buněk. Vynalezl živný roztok, v němž se lidské buňky neuvěřitelně rychle množily. To, co vyrostlo z jediné buňky, zaplnilo celou jeho laboratoř, ale bylo to neforemné, nemělo to žádnou podobu. Problém byl v tom, jak celý růst usměrnit, vytvarovat, jak hmotě dodat formu. Dělal pokusy s rozličnými plazy, kterým příroda dopřála ten dar, že si mohou vypěstovat některou z částí těla, novou končetinu nebo ocas, pokud o ni přišli. Nakonec se mu skutečně podařilo odhalit princip, na jehož základě k tomu dochází. Výsledkem jeho objevů a pokusů jsou právě hormádi. Sedmdesát pět procent budov v Morbu slouží k pěstování těch obludných stvoření, jež Ras Thavas produkuje v obrovských množstvích.“

Prakticky všichni mají neobyčejně nízkou inteligenci, ale u některých se vyvinul zcela normální mozek, a ti se pak spojili s úmyslem, že si na ostrově založí vlastní království. Pod hrozbou smrti přinutili Ras Thavase, aby pokračoval v další výrobě stejných tvorů, protože je napadl úžasný plán, jenž spočívá v tom, že vybudují milió-

novou armádu hormádů a dobudou s ní svět. Nejprve obsadí Phundahl a Toonol a pak se pomalu rozšíří po celém povrchu Barsoomu.“

„Úžasné,“ souhlasil John Carter, „ale obávám se, že si v plném rozsahu neuvědomili, jaké s sebou takový podnik přináší potíže. Podobnou armádu by v poli pravděpodobně nestačil zásobovat ani celý Barsoom, a tenhle ostrov nedokáže zajistit ani potřeby pouhého zárodku takového vojska.“

„Tak v tom se mylíš,“ odpověděl Gan Had. „Potrava pro hormády se vyrábí prakticky stejně jako oni sami – jen z minimálně odlišného roztoku. Zvířecí buňky se v něm množí neobyčejně rychle a dá se vézt s armádou v nádržích, takže budou bez obtíží zajišťovány dodávky potravy přímo na místě. Vzhledem k tomu, že tkáně mají poměrně velký obsah vody, nebudou potíže ani s ní.“

„Ale myslíte, že tihle podivní pololidští tvorové mohou zvítězit nad vycvičenými, myslícími oddíly, připravenými na moderní boj?“ zavrtěl jsem hlavou.

„Myslím, že ano,“ odvětil Pandar. „Mohlo by se jim to podařit díky obrovským počtům, díky tomu, že nevědí, co je to strach, a také proto, že je musíš v boji doslova připravit o hlavu, než přestanou být nebezpeční.“

„Jak velkou už mají armádu?“ zajímal se John Carter.

„Na ostrově je několik miliónů hormádů. Jejich chatrče jsou roztroušeny po celém Morbu. Podle předběžných odhadů jich ostrov pojme sto miliónů. Ras Thavas říká, že jich už teď může posílat do boje dva milióny ročně, o všechny přijít, a pořád ještě si zachová pro případ potřeby původní počet. Jeho zařízení produkují hormády v obrovských množstvích. Část z nich je tak těžce deformována, že jsou naprosto nepoužitelní. Ti jsou nařezáni na statisíce maličkých částí a vhozeni zpět do vývojového roztoku, kde znovu dorůstají s takovou rychlostí, že během devíti dnů jsou z nich hormádi normální velikosti a většinou jsou schopni chopit se zbraní a vyrazit do boje.“

„Ta situace by vypadala skutečně velmi vážně, kdyby nebylo jedné věci,“ ozval se John Carter.

„Co máš na mysli?“ podíval se na něho Gan Had.

„Doprava. Jak chtějí přepravovat tak obrovskou armádu? Jak se dostanou přes močály?“

„To byl skutečně velký problém, ale zdá se, že i to už Ras Thavas vyřešil. Delší dobu podniká pokusy s buňkami malagorů a speciál-

ním roztokem. Kdyby se mu podařilo ptáky vypěstovat v dostatečném množství, byl by problém dopravy rozřešen. Co se týče válečných lodí, které by potřebovali, spoléhají na ty, jež ukořistí v Phundahlu a Toonolu. Ty se mají stát zárodkem velké flotily, která poroste s každým dobytým městem.“

Náš rozhovor byl přerušen příchodem dvou hormádů nesoucích velkou mísu naplněnou zvířecí tkání, což byla naše večeře. Byla to velmi nechutně vyhlížející hmota.

Vězeň z Duhoru, který se, jak se zdálo, dobrovolně chopil funkce kuchaře, rozdělal oheň v peci, jež byla součástí dvacet stop vysoké zdi, ohraničující tu stranu patia, která nebyla tvořena stěnami budov. Zanedlouho se již večeře opékala nad žhnoucím uhlím.

Nemohu si vzpomenout na naše tehdejší jídlo bez pocitu ošklivosti, a to bez ohledu na fakt, že jsem byl nesmírně vyhládlý. Navíc jsem měl mysl plnou pochybností o všem, co jsem slyšel od chvíle, kdy jsme vstoupili do našeho vězení. Obrátil jsem se proto na Gan Hada s otázkou: „Není to náhodou lidská tkáň?“

Pokrčil rameny. „Neměla by být. Je to však otázka, kterou si raději nikdy neklademe, protože když chceme žít, musíme jíst, a oni nám nic jiného k jídlu nedají.“

ROZHODNUTÍ JEDŮ

Janai, dívka z Amhoru, seděla opodál. Její situace se mi zdála výjimečně tragická – opuštěná žena, uvězněná společně se sedmi muži v městě plném děsivých nepřátel. My, rudí lidé Barsoomu, jsme od přírody rytířská rasa, ale muži jsou muži a já nevěděl nic o těch pěti, se kterými jsme se tady sešli při našem příchodu. Dokud jsme s ní jako zajatci zůstávali my, já a John Carter, byla v bezpečí, tím jsem si byl jistý, a věřil jsem, že bude-li to vědět i ona, ponese své břímě o něco snáz.

Přistoupil jsem k ní s úmyslem navázat hovor, ale v té chvíli vstoupil důstojník, který nás vyslýchal na strážnici. Provázeli ho další dva důstojníci a několik hormádů. Shromáždili všechny vězně a oba muži si nás chvíli prohlíželi. „Nevypadají špatně,“ řekl jeden.

Druhý pokrčil rameny. „Jedové si z nich vyberou ty nejlepší a Ras Thavas bude zase nadávat na materiál, který dostává. To ostatně dělá vždycky.“

„Tu holku přece nechťejí, ne?“ zeptal se velitel stráží.

„Dostali jsme rozkaz přivést vězně,“ odpověděl jeden z dvojice.

„Rád bych si ji nechal,“ zkoušel to dál důstojník stráže.

„A kdo ne?“ nadhodil druhý muž se smíchem. „Kdyby měla obličej ulsia, možná bys ji dostal, ale ty hezké si jedové vždycky nechávají, a tahle je víc než hezká.“

Janai stála nedaleko mě a já téměř cítil, jak se chvěje. Veden náhlým popudem jsem jí stiskl ruku a ona mi na okamžik stisk oplatila, jako by v tom dotyku hledala ochranu. Pak mě však pustila a začervenala se.

„Přál bych si ti pomoci,“ řekl jsem.

„Jsi laskavý. Rozumím ti, ale tady nemůže pomoci nikdo. Jsi na tom lépe jen o to, že jsi muž. Tebe přinejhorším zabijí.“

Pak nás obklopili odpudiví hormádi a poháněli nás chodbou zpět do strážnice a ven na ulici. John Carter se zeptal důstojníka, kam nás vedou.

„Před Radu sedmi jedů,“ odpověděl. „Tam bude rozhodnuto, jak s vámi bude naloženo. Někteří z vás půjdou do kádí s živným roztočkem. Ti šťastnější budou přiděleni k oddílu, kde se cvičí důstojníci

jako já. Není to nic moc, ale pořád lepší než smrt.“

„Co je Rada sedmi jedů?“ vyzvídal dál John Carter.

„Jsou to vládcové Morbu. Sedm hormádů, jejichž mozky se vyvinuly zcela normálně a kteří vyrvali moc z rukou Ras Thavase. Každý z nich chtěl vládnout a žádný se nechtěl vzdát toho, co považoval za svá práva. Proto se všichni prohlásili jedy a vládnu společně.“

Nedaleko našeho vězení jsme přišli k velké budově, před jejímž vchodem stál na stráži oddíl hormádkých válečníků, kterým veleli dva důstojníci. Ti spolu chvilku rozmlouvali a pak nám strážní dovolili vejít do budovy. Prošli jsme dlouhou chodbou do rozlehlé místnosti, k velké dvojkrídle bráně, kde nás zdržel další oddíl stráží. Když se nakonec vrata otevřela, uviděli jsme uvnitř množství hormádů i důstojníků shromážděných na druhém konci sálu kolem vyvýšeného stupně, na němž sedělo v sedmi vyřezávaných křeslech sedm rudých mužů. To tedy bylo sedm jedů, ale zdaleka nevypadali jako hormádi, se kterými jsme se až doposud setkali. Naopak, vypadali zcela normálně a většina z nich byla dokonce velmi pohledná.

Přivedli nás až na úpatí zvýšeného pódia a tam si nás všichni vládci začali prohlížet, přičemž nám kladli stejné otázky jako důstojník na strážnici. Nějakou dobu se o nás bavili způsobem, jakým člověk mluví o thoatech nebo calotech, které má v úmyslu koupit. Několik z nich se očividně zajímalo o Janai a nakonec na ni tři vznesli nárok. To ovšem vyvolalo hádku, která skončila hlasováním, v němž se mělo rozhodnout, který z nich ji dostane, ale protože ani pro jednoho z nich nehlasovala většina, bylo rozhodnuto, že pokud se tři jedové nedomluví sami, pošlou dívku po několika dnech Ras Thavasovi. Když se takto dohodli, oslovil jeden z jedů nás muže.

„Kolik by vás bylo ochotno sloužit jako důstojníci našich oddílů, kdybychom vám darovali život?“

Vzhledem k tomu, že jedinou další možností byla smrt, prohlásili jsme všichni svou ochotu sloužit novým pánům. Jedové přikyvovali. „Teď rozhodneme, kteří z vás jsou opravdu schopni velet našim válečníkům,“ pravil jeden. Pak se obrátil k důstojníkovi stojícímu neda-leko a přikázal: „Přived sedm našich nejlepších bojovníků.“

Poté nás odvedli na jednu stranu místnosti, kde nás nechali čekat. „Vypadá to na boj,“ odhadoval John Carter s úsměvem.

„Jsem si jistý, že by ti máloco vyhovovalo lépe,“ řekl jsem.

„Stejně jako tobě,“ přikývl a obrátil se k důstojníkovi, se kterým

hovořil už cestou z vězení. „Myslel jsem, že jsi mi říkal, že sedm jedů jsou hormádi.“

„Taky že jsou.“

„Nevypadají ani v nejmenším jako hormádi, které jsem viděl.“

„Ty vytvořil Ras Thavas,“ vysvětloval důstojník. „Možná to nevíš, ale Ras Thavas je největší vědec a chirurg na Barsoomu.“

„Už jsem něco takového slyšel.“

„Tak to jsi slyšel dobře. Dokáže ti vyjmout mozek z hlavy a vsadit ho do hlavy někomu jinému. Provedl tu operaci snad stokrát. Když se o tom sedm jedů dozvědělo, vybrali si těla sedmi nejlépe vyhlížejících důstojníků a přinutili Ras Thavase, aby do oněch těl vsadil jejich mozky. Pochop, byly to obludy a chtěli být hezcí.“

„A těch sedm důstojníků?“ zeptal jsem se.

„Ti šli do nádrží se živným roztokem, nebo spíš jejich mozky, a s nimi těla sedmi jedů. Ale podívejte, už přicházejí vaši protivníci. Během několika minut se dozvíte, kdo z vás půjde do nádrže.“

Odvedli nás do středu místnosti a postavili do řady proti sedmi obrovským hormádům. Ze všech, které jsme zatím viděli, byli tihle nejméně zohavení, ale i tak to byla velmi odpudivá stvoření. Byli jsme vyzbrojeni meči a důstojník nám vydal pokyny. Každý z nás se měl utkat s hormádem stojícím proti němu a těm z nás, kteří přežijí bez vážného zranění, bude darován život a dostane se jim té cti sloužit jako důstojníci v armádě Morbu.

Na povel začaly obě řady postupovat proti sobě a vzápětí se hala naplnila třeskem zbraní. My, muži z Helia, se považujeme za nejlepší šermíře Barsoomu, i když ani jeden z nás nesahá ve svém umění po paty Johnu Carterovi. Proto jsem ani v nejmenším nepochyboval o tom, jak pro nás dva nadcházející souboj dopadne.

Tvor, který se na mě vrhl, spoléhal na svou váhu a hrubou sílu, což je taktika, kterou v zásadě uplatňuje většina hormádů jednoduše proto, že nebyli obdařeni dostatečnou inteligencí. Bylo jasné, že chce prorazit mou obranu jediným strašlivým úderem těžkého meče, ale já jsem samozřejmě příliš zkušený šermíř, než abych se stal obětí tak naivního útoku. Snadno jsem odrazil jeho čepel a ustoupil stranou, takže neohrabaně proběhl kolem mě a byl bych ho mohl snadno probodnout. Jenže už v prvním boji jsem se poučil, že většina zranění, která by zabila obyčejného člověka, těmhle obludám prakticky nijak neuškodí. Musel bych mu useknout nohu nebo obě ruce, popřípadě

ho setnout, abych ho vyřadil z boje. To mu proti mně samozřejmě dávalo velkou, ale ne zase nepřekonatelnou výhodu.

Podobné myšlenky mi běžely hlavou, když souboj začal, avšak zanedlouho ve mně začal hlodat červík pochybností. Ten chlapík byl mnohem lepší než kterýkoliv z těch, kdo nás zajali. Jak jsem se dozvěděl později, válečníci, proti kterým jsme stáli, byli vybráni pro svou výjimečnou inteligenci, o něco vyšší, než byl průměr jejich druhu, a pak byli speciálně vycvičeni v šermu rudými barsoomskými důstojníky.

Je samozřejmě, že kdyby to byl obyčejný člověk, byl bych se ho zbavil snadno, ale vyhýbat se nelogickým útokům, jeho neobyčejně dlouhé čepeli a neustále vyčkávat na příležitost, jak mu setnout hlavu, se ukázalo být mnohem těžší, než jsem si zpočátku myslel. Kromě jiného byl velmi nepříjemným protivníkem už proto, že jeho tvář byla skutečně příšerná – jedno oko, dvakrát větší než druhé, měl vysoko na čele. Nos mu vyrůstal tam, kde mají lidé pravé ucho, zatímco pravé ucho mu vyrůstalo na místě nosu. Místo úst měl dlouhou křivou puklinu plnou pokřivených tesáků. Už jeho zjev by možná stačil porazit slabšího protivníka.

Občas jsem stačil koutkem oka zachytit průběh ostatních soubojů, které se odehrávaly kolem. Viděl jsem, jak padl jeden z Phundahlianů, a téměř v téže okamžiku odletěla obloukem hlava obludy, která stála proti Johnu Carterovi. Chvilku se kutálela po zemi a pak zůstala ležet stranou. Proklínala a ječela, zatímco tělo se zmateně vrhalo sem a tam a ohrožovalo všechny v místnosti. Skupina dalších hormádů a důstojníků ho pronásledovala se smyčkami a sítěmi s úmyslem polapit ho a spoutat, a během tohoto procesu tělo narazilo do mého protivníka a vyvedlo jej z rovnováhy. To mi poskytlo příležitost, na niž jsem celou dobu čekal. Máchl jsem mečem ve velkém oblouku a plnou silou zasáhl hormáda do krku, takže vzápětí se i jeho hlava s nadávkami valila po zemi. Teď už se v místnosti pohybovala dvě sřatá těla a sekala těžkými meči doslova bezhlavě sem a tam. Řeknu vám, že hormádi a důstojníci zažili několik opravdu perných minut, než se jim ty příšerné věci podařilo polapit a zneškodnit. To už ale boj skončil. Na zemi se zmítali ještě další dva hormádi a každému z nich chyběla noha. Ty dva přemohli Pandar a Gan Had. Muž z Duhoru a druhý z Ptarthu byli zabiti. Zbývali jsme tedy z původních šesti jen čtyři. Dvě hlavy na podlaze nás zuřivě proklínaly, za-

tímco hormádi pod velením důstojníků posbírali mrtvé a raněné a odnesli je v sítích pryč.

Znovu nás přivedli před Radu a znovu nás vyslýchali, tentokrát však mnohem podrobněji. Když výslech skončil, nějakou dobu se mezi sebou šeptem dohadovali. Pak nás jeden z nich oslovil.

„Budete sloužit jako důstojníci, poslouchat své nadřízené a plnit všechny rozkazy, které dostanete jak od nich, tak od Rady sedmi jedů,“ řekl. „Útěk z Morbu je nemožný. Když budete sloužit věrně, budete žít. Jestliže se ale proviníte neposlušností nebo zradou, půjdete do kádí s živným roztokem, a to bude váš konec.“

Poté se obrátil k Johnu Carterovi a mně. „Vy, muži z Helia, budete sloužit jako stráž v laboratořích. Povinností těchto stráží je dohlížet, aby Ras Thavas neuprchl, ale na druhé straně také na to, aby se mu nic nestalo. Vybrali jsme právě vás dva, protože jste oba výjimeční šermíři a tím, že jste ze vzdáleného Helia, necítíte jistě žádnou náklonnost ani k Ras Thavasovi, ani k Toonolu nebo Phundahlu. Můžete tedy jednat opravdu v našem zájmu, to jest proti našim nepřátelům. Ras Thavas by velmi rád uprchl nebo se zmocnil vlády nad Morbem. Phundahl by ho rád zachránil. Toonol by ho nejraději zabil. Jak jedno, tak druhé město by si ho přálo vyrvat z našich rukou, aby už nemohl vyrábět další hormády. Muž z Phundahlu a ten druhý z Toonolu budou cvičit naše válečníky, kteří vycházejí z kádí s živným roztokem. Rada sedmi jedů promluvila a vy poslechnete.“ Kývl na důstojníka, který nás do sálu přivedl. „Odved’ je.“

Vrhl jsem pohled k Janai. Zachytila ho a usmála se na mě. Byl to velmi odvážný, i když jen slabý úsměv. Patetický úsměv vycházející ze srdce plného beznaděje. Pak nás odvedli.

RAS THAVAS, MOZEK MARSU

Zatímco nás odváděli hlavní chodbou k východu z budovy, zabýval jsem se v myšlenkách událostmi dnešního dne. Těch pár hodin mi připadalo jako půlka života. Prožil jsem taková dobrodružství, jaká jsem si nedokázal představit ani ve svých nejdivočejších snech. Stal jsem se důstojníkem příšerné armády ve městě, o jehož existenci jsem do dnešního rána nevěděl. Potkal jsem zvláštní dívku z dalekého Amhoru, a poprvé ve svém životě jsem se zamiloval jen proto, abych o svou lásku během jedné hodiny přišel. Láska je podivná věc. Proč si mě našla právě tehdy a právě tak, jak se to stalo, vysvětlit nedokážu. Věděl jsem jen jedno – miluji Janai a budu ji vždycky milovat. Nikdy se nedozvím, zda jsem měl naději, že mi mou lásku oplatí. Nikdy jí nebudu moci říci, že ji miluji. Celý můj další život bude při pomýšlení na ztracenou lásku zabarven kalnými barvami, vzpomínkami na Janai. A přece bych jí asi nedokázal svou lásku odhalit, i kdybych k tomu měl příležitost. Ano, láska je velmi podivná věc.

V místě, kde se hlavní chodba křížila s vedlejší, zahnuli naši strážci se mnou a Johnem Carterem doprava. Pandar s Gan Hadem pokračovali dál k hlavnímu vchodu. Zavolali jsme na sebe poslední pozdrav a pak nám zmizeli z očí. Je zajímavé, jak rychle vznikají nová přátelství, když se skupinka lidí ocitne ve společném nebezpečí. Ti dva muži byli ze vzdálených měst, která byla vůči Heliu nepřátelská, ale protože jsme spolu prošli společným nebezpečím, cítil jsem k nim vřele přátelský vztah a nepochyboval o tom, že oni cítí totéž k nám. Uvažoval jsem, zda se ještě někdy uvidíme.

Vedli nás onou novou chodbou a přes velký dvůr do další budovy, nad jejímž vchodem byly jakési hieroglyfy, které jsem neznal. Ani dva národy Barsoomu nepíší stejným písmem, i když existuje společný, uměle vytvořený psaný jazyk, kterému rozumí učenci všech národů. Zvláštní je, že co se týče mluveného jazyka, existuje na Marsu jen jeden jediný a tomu nejenže rozumějí všichni obyvatelé, ale dokonce i zelené hordy divokých Marťanů. John Carter je ovšem vzdělaný a zná mnoho jazyků. Sdělil mi, že hieroglyfy znamenají *Laboratorní dům*.

Uvedli nás do malé místnosti a důstojník nám přikázal, abychom počkali, že jde nalézt Ras Thavase, abychom se konečně setkali s mužem, kterého máme hlídat a současně ochraňovat. Řekl nám také, že se k Ras Thavasovi musíme chovat s úctou a respektem, pokud se ovšem nepokusí o útěk. V laboratorním komplexu je svobodný a má zde téměř neomezenou moc. Když nás požádá, abychom mu pomohli s prací, musíme poslechnout. Bylo jasné, že Rada sedmi jedů k němu vzhlíží v němém obdivu, přestože je jejich vězněm, a že má dost rozumu, aby se mu snažila vytvořit v rámci možností co nejpoohodlnější a nejpříjemnější život. Nemohl jsem se dočkat, až ho uvidím. Ras Thavas, největší chirurg Barsoomu, o němž jsem tolik slyšel! Říkalo se mu mozek Marsu, a i když často propůjčil svůj geniální talent špatným účelům a zlým cílům, byl i přesto obdivován pro svou nesmírnou učenost a umění. Vědělo se o něm, že je mu přes tisíc let, a už to stačilo, abych na něj byl zvědavý, protože málokterý člověk na Barsoomu se dožije takového věku. Tisíc let je sice věk, kterého bychom se dožít mohli, ale díky naší bojovné povaze a častému násilí se tak stává zřídkakdy. Musí to dnes být už spíše mumie než člověk, pomyslel jsem si a napadlo mě, kde se v něm bere ta nesmírná síla a energie, již potřebuje k vykonávání své úžasné a namáhavé práce.

Čekali jsme jen chvíli, když se vrátil důstojník v doprovodu velmi krásného mladého muže, který se na nás díval pyšným, pohrdavým pohledem, jako kdybychom byli jen odpadky lidského rodu a on sám Bůh.

„Další dva špehové, kteří mě mají hlídat,“ ušklíbl se.

„Dva další válečníci, kteří tě mají chránit, Ras Thavasi,“ opravil ho důstojník, jenž nás sem přivedl.

Tak tohle byl Ras Thavas! Nevěřil jsem svým očím! Přede mnou stál bezpochyby mladý muž. Přestože se na nás Mart'anech známky přibývajícího věku velmi dlouho téměř neprojevují, zatímco pak se objeví velmi rychle, dokážeme podle jistých známek přece jen stáří odhadnout.

Ras Thavas nás dál zkoumal pohledem. Viděl jsem, jak nakrčil čelo a obočí, když očima spočinul na Johnu Carterovi, jako kdyby si pokoušel vybavit jakousi napůl zapomenutou tvář. A přesto jsem věděl, že se ti dva muži nikdy nesetkali. Jaké myšlenky běžely Ras Thavasovi hlavou?

„A jak mám vědět,“ vyštěkl zamračeně, „že se nevetřeli do Mor-

bu, aby mě zabili? Jak mám vědět, že nejsou z Phundahlu nebo Toonolu?“

„Jsou z Helia,“ odpověděl důstojník. Viděl jsem, jak se Ras Thavasovo čelo náhle vyhladilo, jako kdyby došel k rozřešení problému. „Jsou to dva panthani, které jsme našli na cestě do Phundahlu, kde chtěli hledat zaměstnání,“ pokračoval.

Ras Thavas přikývl. „Použiju je jako pomocníky v laboratoři,“ zabručel.

Důstojník se zatvářil užasle. „Neměli by nejdříve osvědčit svou spolehlivost a nějakou dobu přece jen sloužit jako strážní?“ navrhoval nejistě. „Měl bys čas je pozorovat a rozhodnout se, jestli bude skutečně bezpečné vzít je do laboratoře, kde s nimi budeš sám.“

„Vím, co dělám,“ odsekl Ras Thavas. „Nepotřebuju rady nějakého druhořadého mozku, abych se rozhodl, co mám a co nemám dělat. A možná jsem ti ještě polichotil.“

Důstojník zrudl. „Dostal jsem jen příkaz odvést tyhle dva muže k tobě. Jak je použiješ, to už není moje věc. Jediné, o co mi jde, je tvé bezpečí.“

„Tak splň rozkazy a starej se o své věci. Já se o své taky postarám.“ Jeho tón byl stejně kousavý jako jeho slova. Začínal jsem tušit, že práce s ním nebude nijak zvlášť příjemná.

Důstojník pokrčil rameny, vydal rozkaz hormádům, kteří nás provázeli, a vyšel i s nimi z předpokoje. Ras Thavas na nás kývl. „Pojďte se mnou.“ Odvedl nás do malé místnosti, jejíž stěny byly obloženy knihami a svitky rukopisů. Byl tam stůl přetékaný nejrozličnějšími písemnostmi. Ras Thavas k němu usedl a nám pokynul, abychom se usadili na pohovku opodál.

„Jak si říkáte?“ zeptal se.

„Já jsem Dotar Sojat,“ odpověděl John Carter, „a tohle je Vor Daj.“

„Znáš Vor Daje dobře? Chováš k němu naprostou důvěru?“

Ras Thavasovy otázky se mi zdály poněkud podivné, zvláště proto, že ani jednoho z nás nikdy nespátřil.

„Znám Vor Daje celá léta,“ odpověděl Vládce. „Věřím jeho inteligenci a oddanosti v jakékoliv situaci, stejně jako jeho dovednosti a zkušenosti v boji.“

„Dobrá,“ přikývl Ras Thavas. „Pak vám mohu věřit oběma.“

„Jak ale víš, že můžeš důvěřovat mně?“ zajímal se John Carter.

Ras Thavas se usmál. „Poctivost a čest Johna Cartera, helijského prince a Vládce Barsoomu, jsou všeobecně známy,“ odvětil.

Pohlíželi jsme na něho v úžasu. „Co tě přivedlo na myšlenku, že bych mohl být John Carter?“ zamračil se Vladař. „Vždyť jsi ho nikdy neviděl.“

„V přijímací místnosti mě zaskočila skutečnost, že nevypadáš tak docela jako rudý Marťan. Pořádně jsem si tě prohlédl a zjistil, že barvivo, kterým sis natřel kůži, na několika místech poněkud vybledlo. Na Barsoomu jsou jen dva obyvatelé Jasoomu. Jedním z nich je Vad Varo, jehož pozemské jméno je Paxton. Toho dobře znám, protože pracoval jako můj asistent v mých laboratořích v Toonolu. Byl to on, koho jsem vycvičil ve svém umění tak, že dokázal přenést můj starý mozek do nového, mladého těla. Proto jsem věděl, že nejsi Vad Varo. Jediný další Jasoomian na Barsoomu je John Carter, takže úvaha byla jednoduchá.“

„Tvé podezření nebylo bezdůvodné a tvá úvaha je zcela bezchybná,“ přikývl Vládce. „Jsem John Carter. Byl bych ti to brzy řekl sám, protože jsem mířil do Phundahlu, kde jsem tě chtěl vyhledat, když mě zajali.“

„A z jakého důvodu hledá John Carter Ras Thavase?“ zajímal se velký chirurg.

„Moje princezna, Dejah Thoris, se těžce zranila při strážce dvou vzdušných lodí. Leží už mnoho dnů v bezvědomí. Nejzkušenější lékař Helia jí nedokáže pomoci. Vypravil jsem se za Ras Thavase, abych ho požádal, zda by se jí nepokusil vrátit zdraví.“

„A teď mě nalézáš na opuštěném ostrově ve Velkých toonolských močálech – stejného vězně, jako jsi ty sám.“

„Ale našel jsem tě.“

„A co je to platné tobě nebo tvé princezně?“ ptal se největší vědec Marsu.

„Jel bys se mnou a pokusil by ses mi pomoci, kdybys mohl?“ po-
díval se na něho John Carter.

„Jistě. Slíbil jsem Vad Varovi a Dar Tarusovi, jeddakovi Phundahlu, že dám svůj um a zkušenosti do služeb dobra, budu pomáhat trpícím a pracovat ve prospěch lidstva.“

„Pak už nějakou cestu najdeme,“ pravil rozhodně John Carter.

Ras Thavas potřásl hlavou. „To se snadno řekne, ale je nemožné tady něco podniknout. Z Morbu není úniku.“

„Nějakou cestu najít musíme,“ odpověděl John Carter. „Jsem si jistý, že žádná z překážek, které nám brání opustit ostrov, není nepřekonatelná. Největší starosti mi dělá cesta přes Toonolské močály.“

Ras Thavas opět zavrtěl hlavou. „Z ostrova se nikdy nedostaneme. Především je neobyčejně dobře stráženo, a pak, všude je příliš mnoho špiclů a informátorů. Mnozí z důstojníků, kteří vypadají jako rudí Mart'ané, jsou ve skutečnosti hormádové, jejichž mozky byly přeneseny do cizích těl. Ani já je neznám, protože operace byly prováděny v přítomnosti Rady a tváře rudých mužů byly zastřeny maskou. Někteří ze sedmi jedů mají velmi lstivou mysl. Chtějí, aby mě ti, kterým mohou věřit, hlídali, a kdybych znal tváře těl, do nichž jsem přenášel mozky hormádů, nebyl by jim plán k ničemu. Proto teď nevím, kteří z důstojníků kolem mě jsou normální Mart'ané a kteří nikoliv, s výjimkou dvou. Jsem si jist Johnem Carterem, protože kdybych přenášel mozek do těla bílého muže, věděl bych to, a mám slovo Johna Cartera, co se tebe týče, Vor Daji. Kromě nás tři nemůžeme věřit nikomu. Buďte proto opatrní v navazování přátelství a dávejte si pozor na to, co říkáte v přítomnosti dalších osob. Bude te...“

V tom okamžiku byl přerušen nesmírným hlukem, doslova pandemiem, které se strhlo v jiné části budovy. Byla to děsivá směsice výkřiků a neartikulovaných zvuků, stenů, bučení a řevu, jako by se najednou rozvzteklila celá horda divokých zvířat.

„Pojďte,“ pobídl nás Ras Thavas, „musíme k líhni oblud. Obávám se, že nás tam bude potřeba.“

NÁDRŽE ŽIVOTA

Ras Thavas nás zavedl do rozlehlé místnosti, kde se nám zjevilo takové divadlo, jaké není k vidění v celém vesmíru. Ve středu sálu byla obrovská nádrž, asi čtyři stopy vysoká, z níž se vynořovaly obludy tak strašlivé, že by je nedokázala stvořit ani ta nejbujnější lidská představivost. Kolem nádrže se shromáždilo množství hormádkých bojovníků i s důstojníky. Vojáci se vždy v celých skupinách vrhali na obludy, a buď je přemohli a svázali, nebo je zabíjeli, pokud byly natolik deformované, že se nehodily za válečníky. Zhruba padesát procent oblud muselo být zabito – byly to jen strašlivé karikatury živých tvorů, ani zvířata, ani lidé. Jeden tvor byl jen obrovská masa živé hmoty s jedním okem někde v týle a jednou rukou. Další měl nohy místo rukou a ruce místo nohou, takže když kráčel, měl hlavu mezi koleny. Podoby mnoha z nich byly k nepoznání zpitvořené a pokřivené. Nosy, uši, oči, ústa, to vše bylo často rozeseť bez ladu a skladu po neforemných tělech, někdy dokonce i po končetinách. Všichni podobní tvorové byli zahubeni, zachováni byli jen takoví, kteří měli obě ruce a nohy a tvář s většinou přirozených součástí umístěných na hlavě. Nos mohl být pod uchem a ústa nad očima, ale pokud byly funkční, vzhled nebyl příliš důležitý.

Ras Thavas na ně pohlížel s neskrývanou pýchou. „Co na ně říkáš?“ zeptal se Johna Cartera.

„Dost příšerní,“ odpověděl Vládce Marsu.

Zdálo se, že se to velkého vědce dotklo. „Ještě jsem neměl čas věnovat se vylepšení jejich zjevu,“ zabručel, „a připouštím, že mi jejich tělesná symetrie poněkud uniká, ale to obojí přijde. Zatím jsem tvořil lidské bytosti. Jednoho dne stvořím dokonalého člověka, a Barsoom zalidní nová rasa superlidí – krásných, chytrých, nesmrtelných.“

„A mezitím se tihle tvorové rozutekou po celém světě a dobudou ho. Zničí tvé nadlidi. Stvořil jsi frankensteinovské obludy, které nezahubí jen tebe, ale civilizaci celého světa. Cožpak tě něco takového nikdy nenapadlo?“

„Ano, napadlo, ale já nikdy neměl v úmyslu tvořit tyhle nestvůry v takovém množství. To byl nápad sedmi jedů. Já jich chtěl vyrobit jen tolik, aby se z nich dala vytvořit malá armáda, s níž bych dobyl

Toonol, abych dostal zpět svůj ostrov a své staré laboratoře.“

Hluk v místnosti teď vzrostl takovou měrou, že další rozhovor byl nemožný. Po podlaze se válely ječící hlavy. Hormádští bojovníci odváděli nově vytvořené bytosti zařazené do kategorie „využitelných“ a do sálu se hrnuli další válečníci, kteří je nahrazovali. Z chovných nádrží, jež se hemžily bublajícím životem jako čarodějné kotle, vylézali stále noví a noví hormádi. A podobná scéna se odehrávala ve čtyřiceti navlas stejných místnostech v celém Morbu, zatímco branou z města proudily zástupy právě narozených hormádů, aby byly zkroceny a vycvičeny důstojníky a svými chytřejšími druhy.

Byl jsem potěšen a velmi se mi ulevilo, když Ras Thavas navrhl, abychom se šli podívat na jinou fázi výroby, a my konečně mohli opustit tenhle opravdový zámek hrůzy. Vzal nás do další haly, kde se prováděly rekonstrukční práce. Tady hlavám dorůstala nová těla a tělům nové hlavy. Hormádům, kteří přišli o některou z končetin, zde vyrůstaly nové nohy a ruce. Někdy se ovšem celý proces míjel účinkem, když z krku utáté hlavy vyrazila jen jedna noha. Podobný případ se přihodil, právě když jsme do místnosti dorazili. Hlava zuřila, hrubě nadávala a pokřikovala na Ras Thavase.

„K čemu jsem teď dobrý,“ volala, „když mám jen jednu hlavu a jednu nohu? Říkají ti nejgeniálnější mozek Marsu! Fuj! Nemáš mozek velký ani jako sorak! Když ti se množí, mají tělo a šest nohou, o hlavě ani nemluvím. Tak co s tím uděláš? To by mě moc zajímalo!“

„No,“ začal Ras Thavas zamyšleně, „vždycky tě můžu rozřezat a hodit do kádí s živným roztokem.“

„Ne! To ne!“ ječela hlava. „Nech mě žít, ale odřízni tu nohu a nech mi vyrůst nové tělo!“

„Dobrá,“ přikývl vědec po chvilce. „Zítřka.“

Když jsme kus poodešli, zeptal jsem se Ras Thavase: „Proč by si taková věc měla přát zůstat naživu?“

„Je to charakteristické pro živoucí organismy, byť by byly sebe-nížší,“ vysvětloval. „I tahle obludná bezpohlavní monstra, jejichž jedinou radostí v životě je požívání syrové živočišné hmoty, si přejí žít. Nikdy se jim ani nesnilo o něčem, jako je láska nebo přátelství, nemají ani duševní, ani fyzické zdroje, z nichž by mohla čerpat spokojenost nebo potěšení, ale přesto si přejí žít.“

„O přátelství ale hovoří,“ přerušil jsem ho. „Tor-dur-barova hlava mi řekla, abych nezapomněl na to, že je mým přítelem.“

„Samozřejmě znají to slovo,“ přikývl Ras Thavas lhostejně, „ale jsem si jist, že nejsou s to pochopit jeho plný význam. Jedna z prvních věcí, které se naučí, je poslouchat. Pravděpodobně chtěl říci, že by ti sloužil, že by byl ochoten plnit tvé rozkazy. Touhle dobou už by tě asi ani nepoznal. Víš, někteří z nich prakticky nemají žádnou paměť. Všechny jejich reakce jsou čistě mechanické. Reagují na naučené a vžitě povely – povel k pochodu, k boji, přijít, odejít, zastavit. Často také dělají totéž co jejich druhové kolem. Pojd'te! Najdeme Tor-dur-barovu hlavu a uvidíme, jestli si na tebe vzpomene. Bude to zajímavý pokus.“

Prošli jsme do další místnosti, kde pokračovaly rekonstrukce, a Ras Thavas se obrátil na tamního velícího důstojníka. Muž nás odvedl na vzdálený konec sálu, kde byly obrovské nádrže, v nichž tělům dorůstaly různé končetiny a hlavy a několika hlavám nová těla. Sotva jsme dorazili k nádržím, jedna z hlav na nás zavolala: „Kaor, Vor Daji!“ Byl to sám Čtyři milióny osm.

„Kaor, Tor-dur-bare!“ odpověděl jsem. „Rád tě znovu vidím!“

„Nezapomínej, že máš v Morbu přítele,“ řekl. „Už brzy budu mít nové tělo a pak, budeš-li mě potřebovat, budu připraven.“

„To je hormád výjimečné inteligence,“ prohlásil Ras Thavas. „Budu si na něj dávat pozor.“

„Takovému mozku, jako mám já, bys měl dát opravdové, lidské tělo,“ pokračoval Tor-dur-bar. „Chtěl bych být stejně hezký jako Vor Daj nebo jeho přítel.“

„Uvidíme,“ odvětil chirurg. Pak se naklonil kupředu a něco hlavě zaseptal. „Už o tom nemluv a důvěřuj mi.“

„Jak dlouho bude trvat, než Tor-dur-barovi vyroste nové tělo?“ otázal se John Carter.

„Devět dní – ale mohlo by to být i tělo, které nebude moci užívat, a pak by proces musel absolvovat znovu. Dokázal jsem toho hodně, avšak stále ještě nejsem tak docela schopen ovlivňovat vývoj těl ani jejich částí. V tom je problém. Často sice hlavě vyroste nové tělo, ale stejně často je natolik deformované, že se nedá použít. Někdy vznikne jen část trupu, v některých případech dokonce i druhá hlava. Jednoho dne však budu schopen ten proces dokonale ovládat a vytvořím ideálního člověka.“

„Jestliže existuje Bůh všemohoucí, možná se mu nebude líbit, že se někdo pokouší zmocnit jeho základních práv,“ poznamenal Vládce

Marsu s úsměvem.

„Původ života je stále ještě zahalený v mlhách,“ řekl Ras Thavas, „a pořád se nacházejí nejrůznější důkazy, že k tomu nejspíš došlo jen velice náhodnou shodou okolností, nebo ještě spíše že to bylo výsledkem nějaké nehody, než že by to naplánovala jakási vyšší bytost. Pokud vím, u vás na Zemi existuje velká skupina vědců, kteří věří, že lidé se vyvinuli během dlouhých věků z jednoduchého živočišného druhu zvaného améba, mikroskopického tvorečka tvořeného protoplazmou, který neměl ani špetku vlastního vědomí nebo duševního života. To už mohl všemocný Bůh rovnou stvořit nejdokonalější formu života, přinejmenším dokonalého člověka – ovšem je fakt, že dokonalosti se spíše blíží ta planeta, na níž žádný život není.“

Nuže, na Marsu máme mnohem lepší teorii o vzniku a evoluci života. Věříme, že jak planeta pomalu chladla, chemické reakce vytvořily spóru, která se stala základem rostlinného života, z něhož po nekonečné době vyrostl a vykvetl Strom života. Stalo se to pravděpodobně v údolí Dor, asi před třiadvaceti milióny let – jak věří většina Marťanů – ale mohlo se to docela dobře přihodit kdekoliv. Bezpočet roků procházelo ovoce tohoto stromu vývojovými změnami, měnilo se postupně od původního rostlinného života ke směsi života rostlinného a živočišného. V prvním stadiu mělo ovoce pouze dar jednoduché svalové funkce, zatímco stopkou bylo neustále svázáno s rodným stromem. Později se v něm vyvinul mozek, takže jak tam jednotlivé plody visely, uvažovaly a kývaly se nezávisle na sobě. Se zdokonaleným vnímáním začaly srovnávat, usuzovat a docházely k závěrům, a tak se na Barsoomu zrodily myšlenky a schopnost uvažovat.

Uběhly celé věky. Na Stromu života se vystřídal mnoho forem bytí, ale stále ještě byla každá z nich připoutána k rodičovskému kmeni stopkami různé délky. Po dlouhé době vypadalo ovoce jako malí rostlinní lidé, kteří se ve zvětšené podobě dodnes nacházejí v údolí Dor, ovšem pořád byli připoutáni k větvím stromu stopkami, které jim vyrůstaly z temene hlavy.

Poupata, z nichž se tihle rostlinní lidé vyvíjeli, připomínala velké ořechy, zhruba stopu v průměru, uvnitř dělené dvojitou přepážkou na čtyři díly. V jedné části vyrůstal rostlinný muž, v další šestinohý červ, ve třetí prapředek bílé opice a ve čtvrté předek rudého člověka. Když poupě prasklo, zůstal rostlinný muž viset na konci stopky, ale

ostatní tři čtvrtiny padly na zem, a jak se jejich uvěznění obyvatelé pokoušeli osvobodit, rozkutálely se na všechny strany.

Jak ubíhal čas, rozšířila se tato uvězněná stvoření široko daleko po povrchu planety. Dlouho a dlouho žila svůj ubohý život uvnitř těsných skořápek, poskakovala a koulela se sem a tam, padala do řek, jezer i moří, která tehdy na povrchu Barsoomu existovala, a tak byla roznášena ještě dál do nového světa. Celé milióny let uběhly do chvíle, než první člověk prorazil stěny svého vězení a vyšel na denní světlo. Hnán zvědavostí rozlomil skořápku ořechu a osídlování Barsoomu začalo. Strom života je mrtev, ale než zahynul, naučili se rostlinní lidé způsobu, jak se od něj oddělit, a protože byli oboupohlavní, začali se množit podobně jako skutečné rostliny.“

„Viděl jsem je v údolí Dor,“ přikývl John Carter. „Pod každou paží měli jednoho malého rostlinného člověka, který tam visel jako nějaké ovoce, zavěšen na stopce vyrůstající z temene hlavy.“

„Tak se postupně vyvinuly současné formy života,“ pokračoval Ras Thavas, „a jejich studiem, které jsem prováděl od těch nejjednodušších k nejsložitějším, jsem se toho nejen mnoho naučil, ale odhalil jsem současně způsob, jak život reprodukovat.“

„Možná ke svému vlastnímu zármutku,“ doplnil jsem.

„Možná,“ souhlasil.

RUDÝ VRAH

Ubíhaly dny, během nichž jsme byli téměř neustále v Ras Thavasově společnosti. Pravidelně však s námi bylo i několik jiných osob, takže se nám jen výjimečně nabízela možnost plánovat a dohadovat se, protože jsme nedokázali rozeznat přítele od nepřítele. Myšlenky na Janai mě naplňovaly smutkem a já začal pátrat po nějaké příležitosti, která by mi umožnila zjistit, jaký byl její osud. Ras Thavas mě varoval, abych o dívku neprojevoval příliš velký zájem, neboť by to mohlo vzbudit podezření, a to by mě mohlo zničit. Ujistil mě, že se pokusí využít všechny možnosti, které nebudou příliš nápadné, aby mi pomohl, a skutečně se mu jednoho dne podařilo takový způsob najít.

Před Radu sedmi jedů měla být poslána velká skupina výjimečně inteligentních hormádů. Jedové chtěli prozkoumat jejich schopnost sloužit v osobních gardách, protože každý z nich měl vlastní stráž. Ras Thavas mě vyslal jako doprovod hormádů spolu s jinými důstojníky. To bylo poprvé, co jsem se ocitl mimo stěny laboratorního domu – nikdo z nás ho nesměl opustit kromě oficiálních příležitostí, jako byla právě tato.

Když jsem vstoupil do obrovské budovy, což byl, jak jsem se už dříve dozvěděl, palác sedmi jedů, mé myšlenky se soustředily na Janai a naději, že ji třeba alespoň na okamžik zahlédnu. Vrhla jsem pohledy do všech chodeb, nahlížel do pootevřených dveří, uvažoval jsem dokonce o tom, že se odloučím od ostatních, ukryji se v jedné z místností, které jsme míjeli, a pak se pokusím prohledat palác. Ale nakonec převládl můj zdravý rozum a já pokračoval s ostatními v cestě k velkému sálu, kde seděla Rada sedmi jedů.

Zkoumání hormádů bylo velmi podrobné, a zatímco jsem stál v místnosti a naslouchal pečlivě otázkám, které jim jedové kladli, a pozoroval účinek jejich odpovědí, zrodil se v mé hlavě záměr plánu. Kdyby se podařilo vložit Tor-dur-barův mozek do hlavy některého strážce, který měl sloužit v gardě jedů, mohl bych se jeho prostřednictvím dozvědět něco o Janaině osudu. Jak to však dopadlo a jak bizarní plán z toho posléze vznikl, vám budu teprve vyprávět.

Byli jsme stále ještě v poradním sále, když vešlo několik důstojní-

ků s novým zajatcem, mohutným rudým Marťanem, zjizveným, tvrdým válečníkem, jehož zuřivostí stažená tvář a pyšné, arogantní chování mi připadaly poněkud nepřirozené, jako pečlivě nacvičená úloha, kterou teď hrál před všemi přítomnými včetně sedmi jedů. Byl to mohutný muž a navzdory pokusům vojáků se prodral až skoro k výstupku s trůny, než se ho strážím podařilo zastavit.

„Kdo je to?“ zvolal jeden z jedů.

„Jsem Gantun Gur, vrah z Amhoru,“ zaduněl věžňův hlas. „Vraťte mi můj meč, vy smrdutí ulsiové, a já vám ukážu, jak vypadá boj! Předvedu vám, co dokáže skutečný muž, který se postaví proti těm vašim zmrzačeným obludám nebo proti vám! Chytili mě do sítí, a to není slušný způsob, jak zajmout opravdového vojáka!“

„Ticho!“ přikázal jed, bledý vztekem. Kroutil se zuřivostí nad tou urážkou, že ho někdo nazval smrdutou krysou.

„Ticho?“ zařval Gantun Gur. „Při mém prvním předkovi! Nežije člověk, který by donutil Gantun Gura mlčet, když nechce. Jen slez dolů a zkus to sám, muž proti muži, ty roztřesený červe!“

„Pryč s ním!“ vykřikl jed. „Odved'te ho k Ras Thavasovi a řekněte, že přikazujeme, aby mu vybral mozek z hlavy a spálil ho. S tělem si může dělat, co chce!“

Gantun Gur bojoval jako démon, rozhazoval hormády nalevo napravo a nakonec se ho podařilo spoutat jen tak, že ho vojáci znovu polapili do svých sítí. Zatímco jim spílal a vykřikoval ty nejhroznější kletby, odvěkli ho směrem k laboratořím.

Krátce poté skončili jedové s výběrem hormádů pro své gardy a my odvedli zbylé ze sálu. Tam jsme je předali důstojníkům, kteří se měli postarat o jejich další osud, odpovídající zjištěným schopnostem. Já se pak vrátil zpět do laboratoře, a bohužel nejenže jsem cestou Janai nezahlédl, ale nedoslechl jsem se o ní ani slůvko. Byl jsem neobyčejně zklamán a padl na mě smutek.

Ras Thavase jsem našel v jeho malé soukromé pracovně spolu s Johnem Carterem a jakýmsi urostlým, dobře vyvinutým hormádem. Když jsem vstoupil do místnosti, stál ke mně hormád zády. Jakmile zaslechl můj hlas, otočil se a přivítal mě jménem. Byl to Tor-dur-bar ve svém nově narostlém těle. Jednu ruku měl sice o něco delší než druhou, hrudník nebyl tak docela přiměřený krátkým nohám, na jednom chodidle měl šest prstů a na levé ruce dva palce, ale celkem vzato, na hormáda byl dost vydařený.

„No, tak tady mě máš,“ brumlal spokojeně. „Jsem jako nový!“ zvolal a na tváři se mu objevila příšerná grimasa, která nahrazovala úsměv. „Co si o mě myslíš?“

„Jsem rád, že jsi mým přítelem,“ odpověděl jsem mu. „Myslím, že tvoje nové tělo je velmi silné. Má dokonale vypracované svaly.“ A nelhal jsem.

„Stejně by se mi líbilo, kdybych měl tělo a tvář jako vy,“ řekl poněkud smutně Tor-dur-bar. „Právě jsem o tom mluvil s Ras Thavase a on slíbil, že pokud by se mu podařilo nějaké tělo sehnat, dá mi ho.“

Okamžitě jsem si vzpomněl na Gantun Gura, vraha z Amhoru, a trest, k němuž byl jedem odsouzen. „Myslím, že v laboratoři na tebe čeká skvělé tělo,“ pravil jsem. Pak jsem všem vyprávěl o Gantun Gurovi. Teď záleží jen na Ras Thavasovi. Jed řekl, že si s tělem může dělat, co chce.“

„Tak se na toho muže podíváme,“ souhlasil chirurg a vedl naši malou skupinku do přijímací místnosti, kde vyčkávaly nové oběti naplnění svých osudů.

Gantun Gur byl pevně spoután a pečlivě strážěn. Když nás spatřil, začal řvát a nadávat a všechny tři nás bezmezně urážel. Zdálo se, že má velmi zlou, přímo ďábelskou povahu. Ras Thavas ho nějakou chvíli mlčky pozoroval a pak pokynem ruky propustil vojáky i důstojníky.

„My už se o něj postaráme,“ řekl. „Oznamte Radě sedmi jedů, že jeho mozek bude spálen a tělo že využiji k nějakému vhodnému účelu.“

Po jeho slovech spustil Gantun Gur takový proud nadávek, že vypadal jako šílenec, a možná skutečně zešílel. Skřípal zuby, u úst se mu objevila pěna a nazval Ras Thavase všemi jmény, jež mu slina přinesla na jazyk.

Velký chirurg se obrátil k Tor-dur-barovi. „Uneseš ho?“ zeptal se. Místo odpovědi přistoupil hormád blíže, zvedl rudého muže tak snadno, jako kdyby nic nevážil, a hodil si ho přes jedno široké rameno. Tor-dur-barovo nové tělo bylo skutečnou horou síly.

Ras Thavas nás vedl zpět do své pracovny a pak dál, malými dvířky do místnosti, v níž jsme ještě nikdy nebyli. Byly zde dva stoly, které stály asi dvacet palců od sebe a jejich horní desku tvořil plát jednolitého leštěného ersitu. Na jednom konci obou stolů byla police,

na níž stály dvě prázdné skleněné nádoby a dvě další, naplněné čirou tekutinou připomínající vodu. Pod každým stolem byl malý motor. Kolem pak leželo množství chirurgických nástrojů, pečlivě a přehledně uspořádaných, celá řada nádob s různobarevnými kapalinami a další předměty, jaké může člověk najít v laboratoři nebo v nemocnici. Většinu z nich jsem nikdy v životě neviděl a jejich účel jsem neznal, protože jsem veskrze válečník a nic víc.

Ras Thavas pokynul Tor-dur-barovi, aby položil Gantun Gura na jeden ze stolů. „A ty sám teď ulehni na druhý,“ přikázal.

„Ty to opravdu uděláš?“ vykřikl Tor-dur-bar. „Dáš mi skutečně překrásné nové tělo a tvář?“

„Nenazval bych ho právě krásným,“ odpověděl velký chirurg s mírným úsměvem.

„Oh, je nádherné,“ volal nadšeně Tor-dur-bar. „Pokud to opravdu uděláš, budu do smrti tvým otrokem!“

Přestože byl Gantun Gur dokonale svázán, bylo zapotřebí spojených sil Johna Cartera a mých, abychom ho udrželi v klidu, než mu Ras Thavas provedl na těle dva řezy, jeden na velké žíle a druhý na tepně. K těmto řezům připojil konce dvou hadiček, z nichž jedna vedla do prázdné nádoby a druhá do nádoby s bezbarvou kapalinou. Sotva bylo spojení provedeno, stiskl vědec tlačítko na motoru pod stolem a Gantun Gurova krev byla vypumpována do prázdné nádoby, zatímco obsah druhé byl vtlačen do uvolněných cév a žil. Gantun Gur ztratil vědomí téměř ihned poté, co byl zapnut motor, a já si vydechl úlevou, když jeho hlas umlkl. Jakmile byla veškerá krev nahrazena bezbarvou kapalinou, odpojil Ras Thavas hadice a zalepil řezy jakýmsi přilnavým materiálem. Pak se obrátil k Tor-dur-barovi. „Jseš si naprosto jistý, že chceš být rudým Marťanem?“ zeptal se.

„Už se nemohu dočkat.“ odpověděl hormád.

Ras Thavas na něm opakoval operaci, kterou už provedl na Gantun Gurovi. Pak obě těla postříkal silnou desinfekční látkou, načež si v téže tekutině pečlivě omyl ruce. Poté si mezi nástroji vybral ostrý skalpel a pečlivě nařízl kůži na hlavě, přičemž pečlivě sledoval vlasovou linii. Když byl hotov, odřízl malou kruhovou pilkou, připojenou ke konci dlouhé ohebné hřídele, vrcholky obou lebek a držel se linky odhalené naříznutými skalpy.

Byla to dlouhá a neuvěřitelně náročná operace, kterou ovšem velký chirurg provedl s dokonalou precizností, a po hodině už spočíval

mozek Tor-dur-barův v lebeční schránce muže, který se jmenoval Gantun Gur. Ras Thavas poté propojil oddělené nervy, vrátil a připevnil zpět nejprve lebeční kryt, pak vlasy, jež přišil, a celou hlavu pečlivě ošetřil oním přilnavým materiálem, který byl nejen desinfekční a hojivý, ale působil současně jako místní anestetikum.

Nyní chirurg ohřál krev, kterou vyčerpал z Gantun Gurova těla, přidal několik kapek jakési čiré chemické sloučeniny, odčerpал průzračnou kapalinu z tepen a cév a napumpoval zpět krev. Potom ještě vstříkl tělu do ramene injekci.

„Během hodiny,“ prohlásil spokojeně, „se Tor-dur-bar probudí k novému životu v novém těle.“

Právě v době, kdy jsem pozoroval průběh této úžasné operace, mě napadl plán, který by mi umožnil dostat se až k Janai, nebo přinejmenším zjistit, jaký ji potkal osud. Obrátil jsem se k Ras Thavasovi.

„Mohl bys vrátit Gantun Gurův mozek zpět do jeho těla, kdyby to bylo třeba?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě.“

„A mohl bys ten mozek vložit do Tor-dur-barovy prázdné lebky?“

„Jistě.“

„Jak rychle musíš vyjmutý mozek nahradit novým?“

„Tekutina, kterou napumpuji do těla, je uchována téměř věčně. Krev, kterou vypumpuji, je uchována stejným způsobem. Proč tě to vše tak zajímá?“

„Chci, abys můj mozek přehodil do Tor-dur-barova těla,“ odpověděl jsem.

„Zešlel jsi?“ zvolal John Carter.

„Nikoliv. Možná, pokud je láska šílenství. Jako hormáda byste mě mohli vyslat před Radu sedmi jedů a třeba by si mě některý z nich vybral za člena své gardy. Víím, že ano, protože znám odpovědi na všechny jejich otázky. Jakmile bych se tam jednou dostal, už bych jistě našel nějakou příležitost, jak zjistit, co se stalo s Janai. Možná by se mi ji podařilo zachránit, a ať bych uspěl, nebo ne, Ras Thavas by nakonec mohl vrátit můj mozek zpět do mého těla. Uděláš to, Ras Thavasi?“

Ras Thavas se tázavě zadíval na Johna Cartera. „Nemám právo nic namítat,“ zavrtil hlavou Vládce Marsu. „Vor Dajův mozek i tělo patří jen jemu.“

„Dobrá,“ přikývl Ras Thavas. „Pomoz mi zvednout nového Tor-

dur-bara ze stolu a ulehni sám na jeho místo.“

Z ČLOVĚKA HORMÁDEM

Když jsem nabyl vědomí, první pohled, který se mi naskytl, byl na mé vlastní tělo, ležící na ersitové desce jen několik palců ode mě. Byl to děsivý zážitek, dívat se na vlastní mrtvolu, ale když jsem si pak sedl a podíval se na svou novou tělesnou schránku, bylo to ještě horší. Nedokázal jsem si ani ve snu představit, jak strašné bude stát se hormádem s děsivým obličejem a pokřiveným, nevzhledným tělem. Téměř jsem se štlitil dotknout se sám sebe novými rukama. Co kdyby se něco stalo Ras Thavasovi? Při té myšlence mi po těle vyrazil chladný pot. John Carter a velký chirurg stáli u stolu a pozorovali mě.

„Co se děje?“ otázal se Ras Thavas. „Vypadáš nezdravě.“

Pověděl jsem mu o strachu, který mě náhle přepadl. Pokrčil rameny. „To by pro tebe bylo opravdu špatné,“ řekl. „Na Marsu existuje ještě jeden člověk, pravděpodobně jediný v celém vesmíru, který by dokázal vrátit tvůj mozek zpět do původního těla, kdyby se mi něco přihodilo, ale pochybuji o tom, že by se ti ho podařilo dostat sem, do laboratoří na Morbu, dokud by tu vládli hormádi.“

„Kdo je to?“ zeptal jsem se rychle.

„Je to Vad Varo, dnes princ duhorský. Předtím se jmenoval Ulyses Paxton, pochází z Jasoomu a byl mým asistentem a žákem v mých laboratořích v Toonolu. Byl to on, kdo přenesl můj starý mozek do tohoto nového těla. Ale nestrachuj se. Žiji už více než tisíc let. Hormádi mě potřebují. Nevidím důvodu, proč bych neměl žít dalších tisíc let. Do té doby vycvičím jiného asistenta, který pak přenesl můj mozek do nového těla. Jak vidíš, budu žít navěky.“

„To doufám,“ přikývl jsem. Teprve pak jsem si všiml těla amhorského vraha, ležícího na podlaze. „Co je s Tor-dur-barem?“ zeptal jsem se. „Neměl nabýt vědomí dříve než já?“

„Zařídil jsem to tak, aby se to nestalo,“ odpověděl Ras Thavas. „Rozhodli jsme se s Johnem Carterem, že nejlepší bude, když se kromě nás dvou nikdo nedozví, že jsem tvůj mozek přenesl do jeho hormádiho těla.“

„Máš pravdu. Ať si všichni myslí, že jsem skutečný hormád.“

„Přeneste Tor-dur-bara do mé pracovny. Ať přijde k vědomí tam,

ale než se tak stane, ty musíš zmizet. Běž do laboratoře a pomoz s novými hormády. Důstojníkovi řekni, že tě posílám.“

„Nepozná mě Tor-dur-bar, až mě později uvidí?“

„Myslím, že ne. Nikdy neviděl svou vlastní tvář na tak dlouho, aby si ji zapamatoval. V Morbu je málo zrcadel a nové tělo dostal teprve nedávno, takže je velmi nepravděpodobné, že by je poznal. Kdyby se to náhodou stalo, museli bychom mu celou věc vysvětlit.“

Několik následujících dní bylo velmi nepříjemných. Byl jsem hormádem. Musel jsem bydlet s hormády a živit se syrovou živočišnou hmotou. Ras Thavas mě ozbrojil a mým úkolem bylo hubit ty náhodné obludy a karikatury lidství, jež se líhly v živných nádržích a byly zdeformované natolik, že je nebylo možno využít. Jednoho dne jsem se potkal s Teeaytan-ovem, s nímž jsem letěl do Morbu na hřbetě jeho malagora. Poznal mě, nebo si alespoň myslel, že mě poznal.

„Kaor, Tor-dur-bare!“ pozdravil mě. „Takže máš nové tělo. Copak se stalo s mým přítelem Vor Dajem?“

„Nevím,“ odpověděl jsem. „Možná zmizel v nádržích. Často o tobě mluvil, než jsem ho ztratil z očí. Byl by si velmi přál, abychom se my dva, tedy ty a já, stali přáteli.“

„Proč ne?“ nadhodil Teeaytan-ov.

„Já si myslím, že je to skvělý nápad,“ pravil jsem, protože jsem si chtěl udělat tolik přátel, kolik jen bylo možné. V budoucnu se nám mohla hodit každá spřízněná duše. „Co teď děláš?“

„Jsem členem tělesné stráže třetího jeda. Žiju v paláci.“

„To je prima,“ přikývl jsem. „Předpokládám, že víš o všem, co se tam děje.“

„Vidím toho hodně a to, co vidím, ve mně vzbuzuje touhu být jedem. Moc by se mi líbilo nové tělo, jako mají oni.“

„Víš, mnohokrát mě napadlo, co se asi stalo s tou dívkou, kterou jsme přivezli do paláce spolu s Vor Dajem,“ zkusil jsem to.

„S jakou dívkou?“

„Myslím, že se jmenovala Janai.“

„Aha, Janai! Ta tady pořád ještě je. Chtěli ji tři z jedů, ale ti ostatní nechtěli dovolit, aby ji měl kterýkoliv z nich. Alespoň zatím ne. Ale brzy by kvůli tomu mělo dojít k hlasování. Myslím, že ji chce každý z nich. Je to nejkrásnější žena, jakou za poslední dobu zajali.“

„Takže prozatím je v bezpečí?“ ujišťoval jsem se.

„Jak to myslíš, v bezpečí?“ nechápal. „Bude mít velké štěstí, když

ji dostane některý z jedů. Bude mít, co si jen bude přát, a nebude jí hrozit nebezpečí, že by ji poslali do Ras Thavasových nádrží. Ale proč se o ni tak zajímáš? Snad si ji nechtl sám pro sebe?“ dodal a vybuchl smíchem. Jistě by byl velmi překvapen, kdyby věděl, že trefil do černého.

„Jaké to je, být členem osobní gardy?“ vyptával jsem se dál.

„Je to moc dobré. Dobře se mnou zacházejí, dostávám spoustu jídla, mám příjemné místo ke spaní a nemusím tvrdě pracovat. Taký mám poměrně velkou svobodu. Mohu si chodit po celém ostrově s výjimkou soukromých obydlí jedů. A ty nesmíš opustit ani tuhle laboratoř.“ Pak zvedl ruku k medaili, která mu visela na řetízku na krku. „Tohle,“ vysvětloval, „mi dává mou svobodu. To znamená, že jsem ve službách třetího jeda. Nikdo si mně netroufne odporovat. Jsem velmi důležitá osoba, Tor-dur-bare. Velice tě lituji, protože ty nejsi nic jiného než kus živoucí hmoty, která umí chodit a naučila se mluvit.“

„Je hezké mít tak důležitýho přítele, jako jsi ty,“ zalichotil jsem mu, „zvláště když jsi přítel, který je ochoten mi pomoci.“

„Jak bych ti mohl pomoci?“ zamračil se.

„Jedové neustále potřebují nové válečníky, aby nahradili ty, kteří byli v šarvátkách zabiti. Byl bych dobrým bojovníkem a bylo by hezké, kdybychom my dva mohli být spolu. Kdybych se náhodou objevil před Radou, mohl bys za mě ztratit slovo, až se budou ptát, kdo mě zná.“

Pomalou, jak mu to jeho nedokonalé myšlení dovolovalo, si má slova rozvážil a nakonec řekl: „Proč ne? Zdá se, že jsi velmi silný, a občas, když se gardisté hádají, a někdy dokonce perou, je dobře mít silného přítele. Ano, pokud to půjde, pomohu ti. Tu a tam se nás ptají, jestli neznáme nějakého silného válečníka, který umí přemýšlet, a pak pro něj pošlou a zkoušejí ho. Ty samozřejmě nejsi příliš chytrý, ale možná bys prošel díky své síle. Jak jsi vlastně silný?“

Abych řekl pravdu, sám jsem to nevěděl. Musel jsem být dost silný, když jsem dokázal tak snadno zvedat mrtvá těla, a proto jsem odpovídal po pravdě: „Já nevím.“

„Dokázal bys mě uzvednout?“ zeptal se. „Jsem velmi těžký.“

„Mohu to zkusit,“ řekl jsem. Zdvihl jsem ho snadno. Měl jsem dojem, že skoro nic neváží, a tak jsem si pomyslel, že zkusím, zda by se mi ho podařilo přehodit přes hlavu. Pokus dopadl nade vše očekávaně.

kávání, jak mé, tak jeho. Vyhodil jsem jej skoro ke stropu místnosti, a když padal, opět jsem ho zachytil. Postavil jsem ho na zem a viděl jsem, že na mě pohlíží s nelíbeným údivem.

„Jsi nejsilnější osoba v celém Morbu,“ vrtěl hlavou. „Nikdy tady nebyl nikdo tak silný. Řeknu o tobě třetímu jedovi.“

Pak odešel a nechal mě samotného s mou nadějí. Byli jsme dohodnuti, že mě Ras Thavas, až se to bude hodit, pošle se skupinou ostatních hormádů před Radu sedmi jedů, ale protože se gardy doplňovaly i z obyvatel žijících mimo město, nedalo se určit, jak dlouho bude trvat, než se taková příležitost naskytne.

Ras Thavas mě přidělil jako osobního sluhu Johna Cartera, takže jsme se nemuseli rozdělit, a jelikož John Carter neustále pracoval s velkým chirurgem, byli jsme my tři často pohromadě. V přítomnosti ostatních se ke mně chovali jako ke každému jinému hormádovi – jako k tupému a nevědomému sluhovi, ale když jsme osaměli, brali mě jako sobě rovného. Oba žasli nad mou nesmírnou silou, kterou jsem získal pouhou náhodou s novým Tor-dur-barovým tělem. Byl jsem si jist, že Ras Thavas by mě byl rád rozřezal v přesvědčení, že by po mém prozkoumání dokázal vypěstovat nový druh supersilných hormádů.

John Carter je jedním z nejlidštějších tvorů, jaké jsem kdy poznal. Velký muž v každém slova smyslu, státník, bojovník, pravděpodobně nejdokonalejší šermíř, který kdy žil. V boji dokáže svou pochmurnou dovedností velice rychle nahnat hrůzu každému protivníkovi. Při všem, jaký je, však nikdy neztratil smysl pro humor. Když jsme byli sami, rád si zažertoval o mé nově nabyté fyzické kráse a smál se svým tichým způsobem, až se celý třásl. A já byl skutečně tvor současně směšný i děsivý. Obrovský hrudník na krátkých nohou, pravá ruka visící někde u kolen, levá tak tak pod linií pasu. Byl jsem absolutně nesouměrný.

„Tvoje tvář je tvou největší předností,“ říkal, když si mě chvíli mlčky prohlížel. „Rád bych tě vzal zpět do Helia tak, jak jsi, a představil bych tě na příštím jeddakově plese. Jistě víš, že tě považovali za jednoho z nejhezčích mužů v Heliu. Řekl bych: ‚Tady je vznešený Vor Daj, padwar gardy Vládce Barsoomu,‘ a viděl bys, jak by se kolem tebe ženy mačkaly.“

Můj obličej skutečně vypadal tak, že musel přilákat pozornost každého člověka. Ani jedna z náležitostí nebyla na místě, kam patři-

la, a všechny měly nesprávné proporce. Některé byly příliš velké, jiné příliš malé. Pravé oko jsem měl na čele, hned pod vlasy, a bylo dvakrát větší než oko levé, jež bylo sotva půl palce před mým levým uchem. Ústa mi začínala na bradě, táhla se vzhůru a pak se lámala v úhlu pětáctýřiceti stupňů někam pod pravé oko. Nos byl jen malý výběžek v místě, kde mělo být levé oko. Jedno ucho jsem měl maličké a pevně přirostlé k hlavě, druhé bylo tak obrovské, že mi téměř viselo na rameno. To mě přivedlo na myšlenku, že souměrnost lidských těl nevznikla tak dokonalou náhodou, jak tvrdil Ras Thavas.

Tor-dur-bar chtěl ke svému novému tělu i nové jméno, nejen číslo, a proto ho Ras Thavas s Johnem Carterem pokřtili na Tun-gana, což byla přesmyčka Gantun Gurova křestního jména. Když jsem jim vyprávěl o svém rozhovoru s Teeaytan-ovem, souhlasili, abych si ponechal jméno Tor-dur-bar. Ras Thavas prohlásil, že řekne Tun-ganovi, že do jeho starého těla vložil nový hormádí mozek, a to také při první příležitosti udělal.

Krátce nato jsem potkal Tun-gana v jedné laboratorní chodbě. Už z dálky si mě pečlivě prohlížel a pak mě zastavil. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se mě.

„Tor-dur-bar,“ odpověděl jsem.

Bylo vidět, že se oťásl. „Jsi skutečně tak odporný, jak vypadáš?“ otázal se, a aniž čekal na mou odpověď, pokračoval: „Drž se mi z očí, jestli nechceš skončit v nádržích, nebo dokonce v peci.“

Když jsem o tom setkání vyprávěl Ras Thavasovi a Johnu Carterovi, velmi je to pobavilo. Ten smích byl dost vzácný, neboť jinak bylo v laboratořích máloco zábavného. Já sám jsem trpěl obavami o Janai, stejně jako strachem, že se přihodí něco, co by mi zabránilo v návratu do původního těla. Ras Thavas byl nevrlý, protože zatím neměl nejmenší naději, že se vrátí do svých laboratoří v Toonolu a pomstí se Vobis Kanovi, tamějšímu jeddakovi, a John Carter byl ve špatné náladě prakticky neustále, poněvadž se obával o život své princezny.

Jednou, když jsme rozprávěli v Ras Thavasově pracovně, ohlásili nám důstojníka z paláce. Aniž ho kdo pozval, vstoupil vzápětí dovnitř. „Přišel jsem pro hormáda jménem Tor-dur-bar,“ oznámil nám. „Okamžitě pro něj pošlete. Je to příkaz sedmi jedů,“ pokračoval. Byl to nepříjemný, nadutý muž, bezpochyby jeden z rudých zajatců, do jehož lebky byl vsazen mozek hormáda.

Ras Thavas pokrčil rameny a ukázal na mě. „Tohle je Tor-dur-bar.“

NAŠEL JSEM JANAI

Před pódiem, na němž seděla Rada sedmi jedů, se mnou stálo ještě dalších sedm hormádů. Byl jsem z nich pravděpodobně nejošklivější. Kladli mi mnoho otázek. Byl to svým způsobem jakýsi hrubý test inteligence, protože jedové chtěli, aby v jejich gardách sloužili hormádi s nadprůměrnou inteligencí. Zjistil jsem však, že přece jen trochu dají i na zjev svých gardistů, neboť si mě jeden z nich chvíli prohlížel a pak mávl rukou, abych odstoupil.

„Taková obludná stvoření do gardy nechceme,“ dodal.

Rozhlédl jsem se po ostatních hormádech v místnosti, a abych řekl pravdu, nezdálo se mi, že by byli o tolik hezčí než já. Všichni jsme byli stejně obludní. Co na tom záleželo, že jsem byl o něco ošklivější než ostatní? Bohužel, nemohl jsem vůbec nic dělat, a proto jsem, nesmírně zklamán, vystoupil z řady a poodešel stranou.

Ze zbývajících sedmi mělo pět velmi chabou inteligenci a jedové i jim přikázali odstoupit. Další dva byli přinejlepším jednoduší prostáčekové, ale vládci je akceptovali. Třetí jed se obrátil k důstojníkovi. „Kde je hormád, pro kterého jsem poslal?“ zamračil se. „Ten Tor--dur-bar.“

„Já jsem Tor-dur-bar,“ přihlásil jsem se.

„Pojď sem,“ vyzval mě třetí jed a já znovu přistoupil k patě pódia. „Jeden z mých gardistů tvrdí, že jsi nejsilnější hormád v Morbu. Je to pravda?“

„Nevím,“ odpověděl jsem. „Ale jsem velmi silný.“

„Říká, že dokážeš vyhodit člověka ke stropu a pak ho zase chytit. Předved' mi to!“

Popadl jsem jednoho z vyřazených hormádů a vyhodil ho tak vysoko, jak jsem mohl. Ukázalo se, že neznám vlastní sílu. Síň byla opravdu vysoká, ale obluda s temným zaduněním narazila na strop a v bezvědomí padla zpět do mých připravených paží. Sedm jedů a s nimi všichni ostatní v místnosti na mě zírali s neskrývaným údivem.

„Přestože je tak odporný,“ prohlásil třetí jed, „já si ho do své gardy vezmu.“

„Gardista musí být inteligentní,“ namítal jed, který mě předtím vyřadil. „Tohle stvoření, jak se zdá, nemá vůbec žádný mozek.“

„Uvidíme,“ zabručel další jed a pak na mě vychrlili celou řadu otázek. Samozřejmě, byly to všechno jednoduché dotazy, které by snadno zodpověděl i ten nejhloupější rudý muž, poněvadž ti, kdož je kladli, neměli víc než jen mozky a zkušenosti hormádů.

„Je velmi inteligentní,“ řekl nakonec třetí jed. „Všechny naše otázky zodpověděl správně a rychle. Trvám na tom, že ho zařadím do svých oddílů.“

„Budeme o něj losovat,“ navrhoval první jed.

„Nic takového!“ vykřikl třetí jed. „Je můj. Já pro něj poslal. Ani jeden z vás o něm předtím neslyšel!“

„Budeme o tom hlasovat,“ pravil čtvrtý jed.

Pátý jed, který mě vyřadil, mlčel. Seděl ve svém křesle a mračil se. Zesměšnil jsem ho, když jsem dokázal, že jsem tak dobrý, že se o mě ostatní pohádali.

„Klid,“ ozval se sedmý jed. „Pojďme hlasovat, zda ho přenecháme třetímu jedovi, nebo zda o něj budeme losovat.“

„Neplýtvejte časem,“ přerušil ho třetí jed, „protože si ho tak jako tak odvedu.“ Byl to obrovský muž, větší než kterýkoliv z jeho kolegů.

„Ty děláš vždycky potíže,“ zavrčel první jed.

„Naopak, to vy vždycky děláte potíže,“ odsekl třetí jed. „Pokaždé se mě pokoušíte připravit o to, co je po právu moje.“

„Třetí jed má pravdu,“ řekl druhý jed. „Ani jeden z nás nemá na toho hormáda právo. Chtěli jsme ho vyřadit, a až třetí jed dokázal, že z něj bude dokonalý strážce.“

Tak se hádali ještě dlouhý čas, ale nakonec ustoupili ve prospěch třetího jeda. Měl jsem tedy nového pána. Svěřil mě pod velení jednoho ze svých důstojníků a ten mě odvedl, aby mě zasvětil do povinností v paláci sedmi jedů Morbu.

Důstojník se mnou došel do veliké místnosti. Jak jsem rychle zjistil, byla to strážnice, kde se pohybovalo větší množství ostatních hormádkých vojáků. Byl mezi nimi i Teeaytan-ov, který neztrácel čas a okamžitě mi připomněl, že to byl on, kdo se zasloužil o to, že jsem byl vybrán do služby v gardě. Jednou z prvních věcí, které mě učili, bylo, že musím bojovat a třeba i zemřít, bude-li to potřeba, za třetího jeda. Dostal jsem odznak gardy, který jsem nosil na krku, a pak se jeden z důstojníků rozhodl, že mě procvičí v zacházení s těžkým mečem. Musel jsem předstírat neohrabanost, protože jinak by brzy po-

znal, že s tou zbraní umím zacházet mnohem lépe než on sám. Po-
chválil mou učenlivost a řekl, že se mnou teď bude cvičit denně.

Bohužel jsem záhy zjistil, že mí společníci jsou bandou tupých a
sobeckých hlupáků. Žárlili jeden na druhého a ještě víc na sedm jedů,
kteří přece byli také jen obyčejní hormádi, ale v dokonalých tělech
rudých Marťanů. Poznal jsem, že je v kázni udržuje jen strach, proto-
že jejich chytrost stačila pouze na to, aby nenáviděli své kolegy, zá-
viděli důstojníkům a jedům, kteří měli moc a vládli. Půda byla právě
tak zralá na nějakou vzpouru nebo revoluci. Byl to silný spodní
proud, ale vycítit ho dokázal jen chytrý člověk, neboť hormádi se
obávali špehů a udavačů natolik, že nikdo z nich neměl odvahu vyjá-
dřit své mínění nahlas.

Litoval jsem teď každého odkladu, který mě zdržoval od pátrání
po Janai. Netroufal jsem si ji zatím hledat, protože to by okamžitě
vzbudilo podezření, a neodvažoval jsem se ani vydat se na výzvedy v
paláci, dokud nebudu znát lépe všechny zdejší zvyky a způsob ži-
vota.

Druhého dne jsem šel s oddílem vojáků za hradby města, do hustě
obydlených vesnic obyčejných hormádů. Viděl jsem tam tisíce ob-
ludných tvorů, hloupých a tvrdohlavých, kteří neznali jinou radost
než jídlo a spánek a byli obdařeni velice omezenou inteligencí, jež
však stačila na to, aby byli nespokojeni se svou situací. A samozřej-
mě mezi nimi bylo množství takových, kteří neměli ani tolik rozumu
a představitosti jako zvířata. Ti jediní byli spokojení.

Mnozí hormádi vrhali na nás i důstojníky pohledy, v nichž jsem
viděl nezastíranou nenávist, a v místech, kudy jsme procházeli, se
ozývalo hrozivé mručení, které nás sledovalo jako tiché sténání větru
za zádi letounu. Došel jsem k názoru, že sedm jedů Morbu brzy zjis-
tí, že jejich grandiózní cesta k ovládnutí světa za pomoci těchto tvorů
zdaleka nebude tak jednoduchá, jak se jim zdálo. Největší překážkou
na ní budou pravděpodobně právě oni tvorové.

Nakonec jsem se přece jen naučil, jak to v paláci chodí, našel jsem
si různé cesty a cestičky a od své první služby jsem začal systema-
ticky pátrat po Janai. Vždycky jsem se pohyboval rychle, jako kdy-
bych byl na cestě za nějakým spěšným a důležitým úkolem, takže
když jsem potkal některého z důstojníků nebo hormádů, nikdo si mě
nevšímal.

Jednoho dne, když jsem dorazil na konec jakési chodby, vyšel z

nejbližších dveří hormád, který do mě málem vrazil. „Co tady děláš?“ ptal se. „Nevíš, že tohle je ženská část paláce a nesmí sem nikdo kromě přidělených strážů?“

„A ty jsi jeden z hlídačů?“

„To jsem, a teď zmiz a už nikdy se sem nevracej.“

„To musí být velmi zodpovědný úkol, hlídat ženy,“ podotkl jsem.

Důležitě se nafoukl. „Samozřejmě. K takové službě se vybírají jen ti nejspolehlivější válečníci.“

„A jsou ty ženy velmi krásné?“ pokračoval jsem.

„Velmi,“ přikývl.

„Opravdu ti závidím. Prál bych si, abych tady mohl hlídat i já. Byl bych šťastný, kdybych mohl spatřit některé z těch krásných žen. Nikdy jsem žádnou neviděl. Jen je zahlédnout už by muselo být úžasné!“

Na chvíli se zamyslel. „Poslyš,“ řekl potom, „možná by se nic nestalo, kdybych tě tam nechal jen na okamžik nahlédnout. Zdá se, že jsi velmi inteligentní. Jak se jmenuješ?“

„Jmenuji se Tor-dur-bar,“ odvětil jsem. „Sloužím v osobní gardě třetího jeda.“

„Ty jsi Tor-dur-bar, nejsilnější muž v Morbu?“ vypoukl na mě oči.

„Ano, to jsem já.“

„Slyšel jsem o tobě. Všichni o tobě mluví, o tom, jak jsi vyhodil hormáda ke stropu takovou silou, že se o něj zabil. Rád tě nechám pohlédnout na ženy, ale nesmíš nikomu prozradit, že jsem ti to dovolil.“

„Samozřejmě,“ přikyvoval jsem horlivě.

Přistoupil ke dveřím na konci chodby a otevřel je. Za nimi se nalézala velká místnost, v níž bylo několik žen a přinejmenším deset bezpohlavních hormádů, kteří zastávali roli sloužících.

„Můžeš i vstoupit dovnitř,“ nabízel mi strážný. „Budou si myslet, že jsi další hlídač.“

Vešel jsem do místnosti a rychle se rozhlédl. Srdce mi vyskočilo až do krku, protože tam, na vzdálenějším konci komnaty, byla Janai. Měl jsem oči jen pro ni a vykročil jsem přímo k ní. Zapomněl jsem na strážného, zapomněl jsem na to, že mám podobu odporné obludy. Zapomněl jsem na všechno kromě skutečnosti, že tamhle je žena, již miluji, a tady jsem já. Strážce mě dohonil a chytil za rameno.

„Hej! Co to děláš?“

Vzpamatoval jsem se. „Chtěl jsem se na ně jen podívat víc zblízka,“ odpověděl jsem. „Zajímalo mě, co vlastně jedové na těch ženách vidí.“

„Dobrá, ale už jsi viděl dost. A řeknu ti, že ani já nevím, co na nich mají. Ted' už pojď, musíš pryč.“

Právě domluvil, když se dveře, kterými jsme vešli, rozletěly dokořán a vstoupil sám třetí jed. Strážný se zachvěl hrůzou. „Rychle,“ zašeptal. „Zamíchej se mezi služebnictvo. Předstírej, že jsi jedním z nich. Třeba si tě nevšimnou.“

Rychle jsem došel až k Janai a poklekl před ní. „Co chceš?“ zeptala se. „Co tady děláš, hormáde? Ty nepatříš k našim služebníkům.“

„Mám pro tebe zprávu,“ zašeptal jsem. Dotkl jsem se jí rukou. Nedokázal jsem si pomoci. Stěží jsem odolával nepřekonatelnému nutkání obejmout ji a sevřít do náruče. Odtáhla se ode mě a na tváři se jí objevil výraz odporu a pohrdání.

„Nedotýkej se mě, hormáde,“ zamračila se, „nebo zavolám stráž.“ Teprve ted' jsem si uvědomil, jak odporná jsem obluda, a poodstoupil jsem od ní. „Nevolej stráž, dokud nevyslechneš můj vzkaz,“ prosil jsem ji.

„V celém Morbu neexistuje nikdo, kdo by mi mohl posílat vzkaz, který bych si chtěla vyslechnout,“ odvětila chladně.

„A co Vor Daj,“ pokračoval jsem tiše. „Na toho už jsi zapomněla?“ Bez dechu jsem čekal na její reakci.

„Vor Daj!“ vydechla. „To on tě za mnou posílá?“

„Ano. Požádal mě, abych tě našel. Nevěděl, jestli třeba už nejsi mrtvá. Požádal mě, pokud tě najdu, abych ti řekl, že ve dne v noci přemýšlí, jak by tě mohl osvobodit z Morbu.“

„Pro nás neexistuje naděje,“ zavrtila smutně hlavou, „ale vyříd' mu, že jsem na něj nezapomněla a nikdy nezapomenu. Vzpomínám na něj každý den a ode dneška mu budu denně žehnat za to, že na mě myslí a přál by si mi pomoci.“

Chystal jsem se jí říci víc – že ji Vor Daj miluje, abych viděl, zda ji to potěší, ale v té chvíli se ozval silný hlas: „Co tady děláš?“

Rychle jsem se otočil a zjistil jsem, že do místnosti vešel první jed, který ted' s rozhořčeným výrazem stál tváří v tvář třetímu jedovi.

„Přišel jsem za svou otrokyní,“ odpověděl třetí jed. „Máš snad něco proti tomu?“

„Tyhle ženy ještě nebyly Radou rozděleny. Nemáš právo ani na jednu z nich. Jestliže potřebuješ více otroků, objednej si další hormády. Okamžitě odsud odejdi!“

Místo odpovědi přešel třetí jed místnost a uchopil Janai za ruku. „Pojď se mnou, ženo,“ přikázal a snažil se ji odvléci s sebou ke dveřím. To už ale první jed tasil meč a zastoupil mu cestu. Čepel třetího jeda s tichým zasyčením vyletěla z pochvy a oba muži se pustili do boje, takže třetí jed musel Janai prozatím pustit.

Souboj byl smutnou podívanou na výjimečně špatné šermíře – oba jedové pobíhali a poskakovali po celé místnosti a sekali a bodali na všechny strany, takže všichni přítomní museli být neustále v pohybu, aby se vyhnuli zranění. Pokoušel jsem se držet mezi zápasníky a Janai, až jsem se nakonec ocitl poblíž dveří a dívka byla těsně za mnou. Pozornost strážného, stejně jako pozornost všech ostatních v místnosti, byla upřena na oba šermíře a dveře jsme měli prakticky za zády. Nikde nemohla být Janai ve větším nebezpečím než tady. Pravděpodobně už nikdy nebudu mít takovou příležitost vyvést ji z této části paláce, kde byla pečlivě střeženým vězněm. Nevěděl jsem, kam ji odvedu, ale už jen dostat ji odsud stálo za to. Kdyby se mi ji nějak podařilo propašovat do laboratoří, byl jsem si jistý, že by John Carter a Ras Thavas našli nějaké místo, kde ji ukrýt.

Naklonil jsem svůj ošklivý obličej k její půvabné tvářičce a zašeptal: „Pojď se mnou.“ Ona však v hrůze ucouvla.

„Prosím, neboj se mě,“ přemlouval jsem ji. „Všechno to dělám pro Vor Daje, protože je to můj přítel. Chci ti opravdu pomoci.“

„Dobrá,“ přikývla bez dalšího zaváhání.

Rychle jsem se rozhlédl po místnosti. Nikdo nám nevěnoval pozornost. Všechny oči sledovaly oba bojující šermíře. Vzal i sem Janai za ruku a společně jsme proklouzli dveřmi na chodbu.

VÁLKA SEDMI JEDŮ

Ted', když jsme unikli z místnosti, kde byla Janai vězněna, jsem neměl nejmenší představu, kam se s ní uchýlím. První osoby, která nás potká, se okamžitě zmocní podezření. Zeptal jsem se Janai, jestli neví o nějakém místě, kde bych ji mohl bezpečně ukrýt, dokud nena-
jdu způsob, jak ji dostat z paláce. Odpověděla mi, že o žádném takovém místě neví. Zнала z celého paláce jedinou komnatu – tu, v níž byla uvězněna. Pospíchali jsme ruku v ruce chodbou, již jsem přišel, avšak na jejím konci u nakloněné roviny, jež vedla do přízemí, jsem zahlédl dva důstojníky, kteří vystupovali vzhůru. Po levici jsem měl nějaké dveře, a protože jsme museli co nejrychleji zmizet, otevřel jsem je a vstrčil Janai dovnitř. Místnost byla naštěstí prázdná. Bylo to očividně jakési skladiště, jelikož prostor byl z větší části zaplněn pytli a bednami vyrovnanými kolem stěn. Na vzdálenějším konci místnosti bylo okno a v boční zdi další dveře.

Počkal jsem, až jsem zaslechl hlasy důstojníků, kteří procházeli kolem, a pak jsem otevřel druhé dveře, abych zjistil, co je za nimi. Byla tam další komnata a v jednom rohu ležela hromada spacího hedvábí a kožešin. Všechno bylo pokryto vrstvou prachu, což naznačovalo, že místnost je už nějakou dobu neobývána. V závěsem odděleném výklenku byla lázeň a na věšácích na stěně visela kompletní výstroj a výbroj válečníka včetně mečů. Bývalý obyvatel musel narýchlo odejít s tím, že se vzápětí vrátí. Hádal jsem, že to byl nejspíš nějaký důstojník, který ve spěchu vyrazil na nějakou výpravu a tam byl zabit. Řemení i zbraně byly toho typu, jaký se nosí ke slavnostním příležitostem.

„Našli jsme skvělé místo, kde se můžeš ukrýt,“ zajásal jsem. „Dveře z chodby měj neustále zamčené, na vnitřní straně je závora. Donesu ti potravu, jakmile to bude možné, a co nejdříve se tě pokusím dostat do bezpečné skrýše.“

„Třeba by se na mě přišel podívat Vor Daj,“ napadlo ji. „Nezapomeň mu říci, kde jsem.“

„Kdyby mohl, jistě by přišel, jenže pracuje v laboratorním domě a nesmí budovu opustit. Hodně by sis přála ho vidět?“ Nedokázal jsem si tu otázku odpustit.

„Ani nevíš, jak moc bych si to přála,“ přikývla.

„Bude rád, až mu to řeknu, a dokud se k tobě nedostane sám, udělám, co bude v mých silách, abych ti pomohl.“

„Proč jsi ke mně tak laskavý?“ zeptala se najednou. „Zdá se mi, že jsi úplně jiný než ostatní hormádi, které znám.“

„Jsem Vor Dajův přítel,“ odpověděl jsem. „Udělám pro něj i pro tebe cokoliv. Doufám, že už se mě nebojíš?“

„Ne. Zpočátku jsem z tebe měla strach, ale teď už ne.“

„Mě se nemusíš nikdy bát. Neexistuje nic, co bych pro tebe neudělal, byl bych ochoten pro tebe položit i svůj život.“

„Děkuji ti, i když nevím, proč tomu tak je,“ usmála se.

„Jednoho dne pochopíš, ale zatím si tím nelam hlavu. Teď musím jít. Buď odvážná a nevzdávej se naděje.“

„Sbohem. Počkej, vždyť ani neznám tvé jméno!“

„Jmenuji se Tor-dur-bar,“ představil jsem se.

„Aha, teď si na tebe vzpomínám. Tobě přece usekli hlavu v boji, při němž byli Vor Daj a Dotar Sojat zajati. Vzpomínám si, že jsi tehdy slíbil Vor Dajovi své přátelství. Nyní máš nové tělo.“

„Přál bych si, aby mi dali i novou tvář,“ zabručel jsem a pokusil jsem se usmát děsivě pokřivenými ústy.

„Stačí, že máš dobré srdce,“ utěšovala mě.

„A mně stačí, že si to myslíš, Janai – ale teď už sbohem.“

Když jsem procházel přední místností, prozkoumal jsem pytle a bedny, které tam byly uloženy, a ke své nesmírné radosti jsem zjistil, že obsahují potraviny. Rychle jsem se vrátil a pověděl to Janai, pak jsem vyšel ven a bez dalších potíží se vrátil na strážnici.

Strážci, mezi nimiž jsem žil, byli velmi nudní společníci. Jako většina hloupých lidí mluvili především o sobě a byli velkými chvastouny. Velmi důležitým předmětem rozhovoru mezi nimi bylo i jídlo a trávili celé hodiny tím, že jeden druhému vyprávěli, kolik zvířecí hmoty dokázali při různých příležitostech spolýkat. Když nebyl na blízku žádný důstojník, probírali svůj odpor a nesouhlas s mocí jedů, ale dělali to opatrně a ustrašeně, protože neustále hrozilo nebezpečí, že se mezi nimi vyskytne špeh nebo informátor. Odměnou za zrazení svých druhů bylo pohodlnější ubytování a větší přiděl zvířecí hmoty.

Nedlouho po tom, co jsem se vrátil, vešel do komnaty důstojník a přikázal nám, abychom se opásali řemením, vzali si zbraně a ná-

sledovali ho. Odvedl nás do velké místnosti v té části paláce, která patřila třetímu jedovi, do jehož gardy jsme náleželi. Zjistili jsme, že se tam shromáždili všichni příznivci a služebnictvo třetího jeda. Dav si tiše šeptal a ozývaly se všemožné úvahy o tom, co se bude dít. Důstojníci se tvářili velmi vážně a ovzduší bylo nabito nervózním očekáváním.

Nakonec se v místnosti objevil třetí jed, jehož doprovázeli čtyři hlavní dwarové. Jed krvácel z několika zranění, která mu narychlo ošetřili. Věděl jsem, kde ke zraněním přišel, a bylo by mě zajímalo, jak dopadl první jed. Vládce vystoupil na pódium a oslovil nás.

„Doprovodíte mě do Rady sedmi jedů,“ řekl. „Je vaší povinností dohlédnout na to, aby se mi nic nestalo. Poslouchajte své důstojníky. Když mi zachováte věrnost, dostanete zvláštní přiděl jídla a mnoho dalších výhod. Domluvil jsem.“

Pak nás všechny odvedli do poradního sálu, který byl doslova nabit hormády z osobních gard všech sedmi jedů. Vzduch houstl potlačovaným vzrušením. Zdálo se, že jsou jím nakaženi i ti nejhlupejší hormádi. Na pódiu sedělo šest jedů. První z nich byl napůl pokryt obvazy nasáklými krví. Obklopili jsme třetího jeda a protlačili se až k patě výstupku, ale on nahoru nevystoupil a neusedl do svého křesla. Zůstal stát na zemi pod pódium, tváří v tvář šesti jedům. Když radu oslovil, byly jeho hlas i jeho chování vyzývavé.

„Poslali jste pro mě vojáky, aby mě zajali,“ prohlásil. „Jsou mrtví. V celém Morbu není nikdo, kdo by měl takovou moc nebo autoritu, aby mě dokázal uvěznit. Mezi vámi jsou tací, kteří by se rádi stali jeddakem a vládli i nám ostatním. První jed touží být naším panovníkem. Nadešel čas zjistit, kdo z nás je schopen stát se jeddakem, protože i já s vámi souhlasím – sedm mužů nemůže vládnout tak dobře jako muž jediný. Rozdělená moc není žádná moc.“

„Jsi vězněm!“ zvolal první jed.

Třetí jed se mu zasmál do obličeje. „Znovu podáváš důkaz, že nemůžeš být jeddakem, protože umíš rozkazy jen vydávat, ale nedokážeš je provést!“

První jed se podíval na své vojáky a oslovil hlavního dwarfa. „Zajměte ho!“

Válečníci prvního jeda vykročili směrem k nám a razili si cestu mezi ostatními bojovníky. Shodou okolností jsem stál v první řadě a díval se přicházejícím nestvůrám přímo do tváří. První si zástupem

prorazil cestu jakýsi obrovský hormád. Pokusil se mě napadnout mečem. Byl velmi pomalý a neohrabaný a bylo velmi snadné ustoupit stranou a vyhnout se jeho útoku. Vložil do něho tolik síly, že když mě minul, ztratil rovnováhu a padl mi rovnou do náruče. To bylo úžasné! Zvedl jsem ho nad hlavu a odhodil celých padesát stop od sebe. Dopadl do středu svých spolubojovníků a celou řadu jich srazil k zemi.

„Dobrá práce, Tor-dur-bare!“ zvolal třetí jed. „Za tohle budeš dostávat tolik masa, kolik budeš chtít!“

To už ke mně přiskočil další muž a já ho odmrštíł přes celou místnost. V těch chvílích jsem začal oceňovat svou obrovskou sílu. Zdálo se téměř nemožné, aby živý tvor vládl takovou energií. Po mém druhém zásahu se hormádové trochu uklidnili a třetí jed zvýšil hlas natolik, že ho bylo slyšet.

„Já, třetí jed,“ zahřměl, „se tímto prohlašuji jeddákem Morbu. Jedové, kteří mi chtějí odpřisáhnout věrnost, nechť povstanou!“ Nevstal nikdo. Pro třetího jeda to vypadalo špatně, neboť sál byl plný vojáků ostatních jedů. Stejně špatně to však vypadalo s námi. Přemýšlel jsem, co teď třetí jed udělá – měl jsem ovšem dojem, že jeho život je bez ohledu na to, co podnikne, stejně ztracen. Obrátil se a vydal příkazy dwarům, kteří se drželi kolem něho, a my vzápětí dostali povel stáhnout se zpět ke dveřím. Poté začala bitva, poněvadž ostatní jedové přikázali svým válečníkům, aby nám zabránili v útěku.

Třetí jed mě zavolal jménem. „Vyčisti cestu ke dveřím, Tor-dur-bare!“ vykřikl.

Zdálo se mi, že trochu příliš spoléhá na mou sílu, ale miloval jsem boj a tohle vypadalo jako skvělá příležitost pořádně si ho užít. Protlačil jsem se mezi vlastními vojáky a dostal se do místa, které teď bylo něčím jako naší první útočnou řadou, a tam jsem zjistil, že osud mi jedním z mých zmrzačení nadělil velkou výhodu. Šermoval jsem pravou rukou, a sice tou, která mi sahala až ke kolenu. Spolu s mou nadlidskou silou a dlouhým těžkým mečem mi to dovolilo prosekávat v řadách nepřátel cestu doslova jako v obilném lánu, a ti, kdož nebyli sraženi čepelí, prchali v hrůze před zuřivostí mého útoku.

Na podlaze se zmítaly ruce, nohy i celé poloviny těl, pod nohama se mi pletly křičící hlavy a bezhlavé trupy se potácely síní a narážely bez rozdílu jak do přátel, tak do nepřátel. Pokud někdy někde byla opravdová válečná jatka, pak právě tady, ve velké poradní síni sedmi

jedů Morbu. Hormádi byli většinou příliš hloupí, než aby cítili strach, ale když viděli, jak přede mnou prchají jejich důstojníci, byla jejich morálka okamžitě ta tam a my se dostali ke vstupním dveřím téměř beze ztrát.

Naši velitelé nás pak vedli z paláce do města a dlouhou ulicí k městským hradbám. Tam lidé nevěděli, co se odehrálo v paláci, a na příkaz třetího jeda nám otevřeli bránu. Nicméně i kdyby nám odpo-rovali, stejně by nás nedokázali zastavit, protože jsme měli nad strážemi u brány mnohonásobnou přesilu.

Přemýšlel jsem, kam máme namířeno a proč opouštíme Morbus, ale to jsem měl už brzy zjistit. V první vesnici, ke které jsme dorazili, oznámil třetí jed, že se stal jeddakem Morbu, požádal, aby se její obyvatelé vzdali, a válečníky a důstojníky, kteří tam žili, vzal do pří-sahy. Těm prvním slíbil zvýšené příděly, část druhých povýšil, zanechal na místě dwara, jenž byl jeho zástupcem, a vydal se vstříc novým dobytelským úspěchům.

S odporem se nesetkal nikde a během tří dnů dobyl celý ostrov Morbus s výjimkou samotného města. Dwarové, které zanechal v jednotlivých vesnicích, zorganizovali místní válečníky, takže byli schopni odrazit i poměrně velkou sílu, pokud by některého z šesti jedů napadlo vyslat z města nějaký ten vojenský oddíl, avšak během oněch tří dnů neopustila jeho hradby ani živá duše.

Pátého dne jsme se vrátili k velké vesnici na pobřeží nedaleko města. Tady Ay-mad, jeddak Morbu, založil své sídlo. Jméno Ay-mad si zvolil proto, že znamená „jeden muž“, nebo ještě lépe „první muž“ ve smyslu nejlepší. Každopádně byl náčelníkem a já si myslím, že ze všech sedmi jedů měl skutečně ty nejlepší předpoklady být jeddakem. Měl jak tělo, tak tvář, které se pro tuto novou roli hodily, a v hlavě měl jeden z nejlepších mozků, o jakých jsem u hormádů věděl.

Bohužel, jak se zdálo, to všechno, co se stalo, mě přivedlo do velmi nešťastné situace. Janai byla ukryta ve městě a já neměl ani stín naděje se k ní v dohledné době vrátit. Byl jsem odloučen od Ras Thavase a Johna Cartera. Byl jsem jen ubohý hormád bez vlivu a postavení. Nemohl jsem nic dělat a touhle dobou už mě ve městě musel znát téměř každý, takže ani nepřipadalo v úvahu vetřít se zpátky za hradby potají. Moje děsivá podoba se jistě vtiskla do paměti všem přívržencům šesti jedů, a tudíž jsem neměl nejmenší šanci, že bych se dostal do města nepozorován.

Když jsme se nakonec utábořili v novém Ay-madově sídle, padl jsem stejně jako moji druzi hormádi na zem a čekal, až nám roznesou odpornou zvířecí hmotu, která měla být naší odměnou za úspěšné obsazení ostrova. To většinu z oněch tupých, hloupých a nensnášenlivých tvorů uspokojilo, ale mě to uspokojit nemohlo. Já byl obdarován normálním mozkem, většími zkušenostmi, větší fyzickou silou, a hlavně mnohem více city než kterýkoliv z nich. Byl jsem mnohokrát lepší muž než sám jeddak, a přece jsem nebyl nic jiného než odporný, zdeformovaný hormád, s nímž by se žádný calot s trochou sebeúcty nepřátelil. Seděl jsem a utápěl se ve své sebelítosti, když se objevil důstojník, který hlasitě volal mé jméno. Vstal jsem.

„Já jsem Tor-dur-bar,“ ohlásil jsem se.

„Pojď se mnou,“ požádal mě. „Jeddak pro tebe posílá.“ Doprovodil jsem ho do místnosti, kde byl nejen panovník, ale i všichni jeho velící důstojníci, a přemítal o tom, jaký další test mých schopností a síly si zase Ay-mad vymyslel. Nenapadlo mě, že by mě chtěl vidět z nějakých jiných důvodů. Snažil jsem se proto chovat jako každý obyčejný hormád.

Vešel jsem do komnaty, kde pro Ay-mada připravili jakýsi stupínek, a on na něm seděl jako skutečný jeddak, obklopen svými důstojníky.

„Přistup, Tor-dur-bare!“ přikázal mi, a já popošel k trůnu. „Poklekní!“ Poklekl jsem, protože jsem nebyl nic jiného než obyčejný hormád. „Tobě dlužím víc než komukoliv jinému. Nebýt tebe, byli bychom z poradního sálu Morbu asi neunikli,“ řekl. „Nejenže máš sílu mnoha mužů, ale máš i velkou dávku inteligence. Proto tě jmenuji dwarem, a až se vrátíme do Morbu, můžeš si zvolit tělo kteréhokoliv rudého muže a já poručím Ras Thavasovi, aby do něho přenesl tvůj mozek.“

Stal jsem se tedy dwarem. Poděkoval jsem Ay-madovi a připojil se k ostatním dwarům, kteří stáli v hloučku kolem něj. Ti všichni měli těla rudých Marťanů. Kolik z nich mělo mozky hormádů, to jsem nevěděl. Já byl jediný dwar s tělem hormáda. A tak jsem byl, pokud jsem to mohl posoudit, jediný hormád s mozkem člověka.

VÁLEČNÍKOVA ODMĚNA

Morbus je město obehnané hradbami. Pro muže ozbrojené pouze mečem je prakticky nedobytné. Celých sedm dní se ho Ay-mad pokoušel dobýt, ale jediné, co jeho válečníci dokázali, bylo, že marně bušili do mohutných bran, zatímco jim obránci vrhali na hlavy těžké balvany. V noci jsme ustoupili a bránící vojáci si šli, pravděpodobně s pocitem naprostého bezpečí, lehnout. Osmého dne Ay-mad svolal poradu svých dwarů.

„Takhle se nikam nedostaneme,“ prohlásil. „I kdybychom na ty brány bušili tisíc let, nepodaří se nám nic jiného, než že na nich naděláme šrámy. Jak dobudeme Morbus? Chceme-li dobýt svět, musíme nejprve obsadit Morbus a zajmout Ras Thavase.“

„Svět dobýt nemůžeme,“ ozval jsem se, „ale Morbus ano.“ „Proč nemůžeme dobýt svět?“ zamračil se.

„Je příliš velký a je v něm příliš mnoho velkých národů, které bychom museli pokořit.“

„Co ty víš o světě?“ otázal se. „Jsi jen obyčejný hormád, který nepustil tento ostrov.“

„Jestli se pokusíš dobýt svět, uvidíš, že mám pravdu. Ale dobýt Morbus je věc jednoduchá.“

„A jak bychom to udělali?“

Několika slovy jsem mu vysvětlil, jak bych to udělal, kdybych měl velení. Dlouho na mě užasle zíral a promýšlel si, co jsem mu řekl. „Je to příliš jednoduché,“ zavrtěl pak hlavou a obrátil se k ostatním. „Proč to nikoho z vás nenapadlo už dávno? Tor-dur-bar je jediný muž mezi vámi, který má v hlavě mozek.“

Celou noc a celý následující den pak hormádi trávili výrobou dlouhých žebříků. Měli jsme jich nepočítaně, a když další noci oba měsíce zapadly za obzor, připlížily se statisíce hormádů se svými žebříky k hradbám Morbu. Žebříky se zvedly na vrchol hradeb na tisíce místech najednou a na daný signál po každém z nich rychle vyšplhala stovka mužů a seskočila do městských ulic.

Zbytek už byl snadný. Dobyli jsme spící město, přičemž jsme ztratili jen několik válečníků, a Ay-mad se svými dwary vstoupil do poradního sálu sedmi jedů. Nejdříve ze všeho dal z pódia odstranit šest křesel a ponechal tam jen jedno jediné. Pak se do něho usadil a

dal si předvést šest jedů. Vypadali jako vyděšené, hloupé ovce, které jsou vedeny na porážku.

„Jak si přejete zemřít?“ zeptal se. „Nebo byste byli raději, kdybychom vaše mozky vrátili do těl hormádů, odkud ostatně pocházejí?“

„To už je nemožné,“ pravil pátý jed, „ale i kdyby to možné bylo, raději bych skončil v živném roztoku. Už si nepřeji být znovu hormádem.“

„Proč by to bylo nemožné?“ zamračil se Ay-mad. „Ras Thavas záměnu provedl už mnohokrát, provede ji znovu.“

„Už není Ras Thavas,“ odpověděl pátý jed. „Ras Thavas zmizel.“ Jistě si každý z vás dovede představit účinek, jaký na mě měla jeho slova. Jestli to byla pravda, byl jsem odsouzen žít do smrti v obludném těle zohaveného hormáda. Nebude pro mě záchrany, neboť Vad Varo z Duhoru byl tak daleko, že to bylo stejné, jako kdyby se vrátil na rodný Jasoom. A jedině on by kromě Ras Thavase dokázal vrátit můj mozek do mého těla. S novým jeddakem Morbu, který chtěl dobýt svět, budou všichni lidé našimi nepřáteli. Nebylo člověka, ke kterému bych se mohl obrátit s prosbou o pomoc.

A co bude s Janai? Vždycky ji budu odpuzovat, a proto jsem pravdu nemohl říci ani jí. Bude mnohem lepší, když si bude myslet, že jsem mrtev, než aby se dozvěděla, že můj mozek je nadosmrti pohřben za touto odpornou, zohavenou maskou v obludném těle. Jak by mohl tvor, který vypadá jako já, mluvit o lásce? Kromě toho, láska nebyla pro hormády.

Jako v omámení jsem slyšel, jak se Ay-mad ptá, co se s Ras Thavase stalo, a jak pátý jed odpovídá: „To nikdo neví. Prostě a jednoduše zmizel. Z města uprchnout nemohl, o tom bychom se jistě dozvěděli, takže si myslíme, že ho některý z hormádů z pomsty rozřezal a hodil do nádrže s živným roztokem.“

Ay-mad zuřil, protože bez Ras Thavase se zhroutil jeho sen o dobytí světa. „To je práce mých nepřátel!“ křičel. „V tom má prsty některý z vás šesti! To vy jste Ras Thavase zabili nebo ho někam ukryli! Odved'te je! Uvrhněte je do samostatných kobek! Ten, který se přizná první, dostane milost a zachrání si život. Ostatní zemřou. Máte jeden den na rozmyšlenou.“

Když strážé odvěklely šest jedů, nabídl Ay-mad milost všem důstojníkům, kteří mu odpřisáhnou věrnost. To byla nabídka, kterou ani jeden z nich neodmítl, neboť odmítnutí by pochopitelně znamenalo

okamžitou smrt. Po této formalitě, jež trvala několik hodin, Ay-mad veřejně prohlásil, že úspěch celé operace proti Morbu je především mou zásluhou a že mi splní jakékoliv přání. Navíc mě jmenuje odwarem, což je vojenská hodnost odpovídající pozemskému generálovi.

„A teď,“ pokračoval Ay-mad, „vyslov své přání.“

„To bych raději udělal v soukromí,“ odpověděl jsem, „protože přání, které mám, by nemělo zajímat nikoho jiného než tebe a mne.“

„Dobrá,“ souhlasil. „Poskytnu ti soukromé slyšení hned poté, co toto zasedání skončí.“

Samozřejmě jsem konec zasedání v poradní síni očekával s velkou netrpělivostí, a když Ay-mad nakonec povstal a pokynul mi rukou, abych ho následoval, s úlevou jsem si vydechl. Vedl mě do malého bytu přímo za pódiem a usedl za velký stůl.

„Nuže,“ podíval se na mě, „jaké je tvé přání?“

„Rád bych vyslovil dvě,“ odvětil jsem. „Byl bych ti vděčen, kdybys mě jmenoval vrchním velitelem budovy, v níž jsou laboratoře.“

„Proti tomu nic nenamítám,“ přerušil mě. „Ale proč tak podivné přání?“

„V laboratořích je tělo jednoho rudého muže a já bych si přál, aby do něho byl přenesen můj mozek, pokud se někdy najde Ras Thavas,“ vysvětloval jsem. „A když budu velet laboratořím, mohu to tělo ochránit a ujistit se, že Ras Thavas operaci provede.“

„Dobrá,“ řekl, „tvoje žádost je vyplněna. A ta druhá?“

„Prosím, abys mi daroval dívku jménem Janai.“

Při těch slovech se mu tvář zasmušila. „K čemu ti bude nějaká dívka?“ zajímal se. „Jsi přece jen hormád!“

Jednoho dne ze mě třeba bude rudý muž.“

„Ale proč zrovna dívku Janai? Co o ní víš? Já jsem ani netušil, že jsi ji někdy viděl.“

„Byl jsem ve skupině, která ji zajala. Je to jediná žena z těch, jež jsem kdy spatřil, kterou bych chtěl.“

„Nemohl bych ti ji dát, i kdybych chtěl,“ odpověděl. „Ona také zmizela. Zatímco jsem bojoval s prvním jedem, musela se vytrazit z místnosti – bojovali jsme v apartmá určeném pro ženy – a od té doby ji nikdo nespatril.“

„A dal bys mi ji, kdyby se našla?“

„Chci ji pro sebe.“

„Ale ty si můžeš vybrat z mnoha jiných. Viděl jsem v paláci spoustu krásných žen a jistě by se mezi nimi našla nějaká, ze které by byla úžasná družka a důstojná partnerka jeddaka. A ze všech přání, která mám, si tohle přeji nejvíce.“

„Raději by zemřela, než by patřila obludě, jako jsi ty,“ zavrtil hlavou.

„Dobrá, slib mi alespoň tohle: jestliže bude nalezena, ponecháme rozhodnutí na ní.“

Pobaveně se rozesmál. „S tím rád souhlasím. Nemyslíš si snad, že dá přednost odwarovi před jeddakem a obludě před člověkem?“

„Slyšel jsem, že jsou ženy nevyzpytatelné. Jsem ochoten riskovat a podřídit se zcela jejímu rozhodnutí, pokud s tím budeš souhlasit.“

„Pak jsme dohodnutí,“ přikývl a bylo vidět, že ho to velmi pobavilo, tak jistý si byl výsledkem. „Ale to se ti nedostává nijak velké odměny za to, co jsi pro mě vykonal. Myslel jsem, že požádáš přinejmenším o palác a vlastní služebnictvo.“

„Požádal jsem o dvě věci, které jsem si přál nejvíc,“ odpověděl jsem, „a jsem zcela spokojený.“

„Dobrá, můžeš mít palác i služebnictvo, kdykoliv budeš chtít, protože díky podmínkám, které jsi sám určil, bys tu dívku nedostal, i kdyby se náhodou našla.“

Okamžitě poté, co mě propustil, jsem se vydal do místnosti, kde jsem zanechal Janai, a srdce jsem měl až v krku ze strachu, že ji tam už nenajdu. Musel jsem být opatrný, aby mě nikdo neviděl vstupovat do skladiště, za nímž se nacházela její skrýš, neboť jsem pochopitelně nestál o to, aby se Ay-mad dozvěděl, že mi byl její úkryt celou dobu znám. Naštěstí byla chodba prázdná a já se dostal dovnitř nikým neviděn. Přistoupil jsem ke dveřím do Janaiina pokoje a tiše zaklepal. Nikdo se neozval.

„Janai!“ zvolal jsem tiše. „Tady je Tor-dur-bar. Jsi tam?“

Pak jsem zaslechl, jak se odsouvá závora, dveře se otevřely a v nich stála Janai. Jak byla krásná! Zdálo se mi, že pokaždé, když ji znovu vidím, je krásnější a krásnější.

„Vrátil ses!“ vydechla. „Už jsem se začínala bát, že už nikdy nepřiješ. Přinášíš mi nějakou zprávu od Vor Daje?“

Ona myslela na Vor Daje! Jak nejistými pocity a neskutečnými nadějemi se živí láska! Vstoupil jsem do místnosti a zavřel za sebou dveře. „Vor Daj ti posílá své pozdravy,“ řekl jsem jí. „Nemyslí na nic

jiného než na tebe a tvé blaho.“

„Stále ještě za mnou nemůže přijít?“

„Bohužel. Je vězněm v laboratorní budově, ale přikázal mi, abych se o tebe postaral. Teď když v Morbu došlo k celé řadě důležitých změn, to pro mě bude úkol mnohem snazší. Stal jsem se odwarem a mám poměrně velký vliv na nového jeddaka.“

„Slyšela jsem zvuky boje,“ přikývla. „Řekni mi, co se stalo?“ Krátce jsem jí vyprávěl o tom, jak se třetí jed stal jeddakem.

„Pak jsem ztracena,“ zalomila rukama, „protože je všemocný.“

„Možná že je to naopak tvá záchrana,“ utěšoval jsem ji. „Jako odměnu za všechno, co jsem pro něj vykonal, mě nový jeddak jmenoval odwarem a slíbil, že mi splní každé přání.“

„A co sis přál?“

„Tebe.“

Téměř jsem cítil, jak se otřásla, když rychle přelétla pohledem mé odporné tělo a ještě odpornější tvář. „Prosím!“ zvolala. „Říkal jsi, že jsi můj přítel, že jsi přítel Vor Dajův! Jsem si jistá, že by si Vor Daj nepřál, abych byla tvým majetkem.“

„Požádal jsem o tebe jen proto, abych tě mohl lépe ochránit, jak mě poprosil Vor Daj,“ odpověděl jsem jí.

„A jak ví Vor Daj, že bych ho chtěla?“ ptala se.

„On to neví. Jen doufá, že tě ochráním před ostatními. Neřekl jsem přece, že tě chce Vor Daj pro sebe, nebo ano?“ Neodolal jsem, abych ji tak trochu nepotrestal za její hranou lhostejnost k Vor Dajovi. Pozvedla mírně bradu a to mě potěšilo. Něco o ženách vím, a proto je mi jasné, co taková reakce znamená.

„Co řekl třetí jed, když jsi o mě požádal?“ zapátrala.

„Je teď jeddakem a říká si Ay-mad,“ vysvětloval jsem jí. „Řekl, že mě odmítneš, proto jsem přišel, abych ti vysvětlil, o co jde a jak se věci mají. Je na tobě, aby ses rozhodla. Myslím, že Vor Daj tě miluje. Musíš si vybrat mezi ním a Ay-madem. Ay-mad tě požádá, abys volila mi ním a mnou, ale ty vlastně budeš volit mezi ním a Vor Dajem – jenže to Ay-mad neví. Jestliže si vybereš mě, Ay-mad se pravděpodobně bude cítit dotčen a rozzuří se, ale já věřím, že naši smlouvu dodrží. Pak tě odvedu do místností vedle svého bytu a budu tě ochraňovat až do chvíle, kdy se naskytne vhodná chvíle, abyste s Vor Dajem uprchli z Morbu. Myslím, že Vor Daj to vše dělá zcela nezištně a nebude to z tvé strany považovat za žádný závazek. Myslí jen na

to, jak by ti pomohl.“

„Věděla jsem, že je takový,“ usmála se, „a můžeš si být jistý, že až budu mít volit, zvolím si raději tebe než Ay-mada.“

„I když by ses tím, že bys zvolila jej, stala jeddarou?“ ujišťoval jsem se.

„I přesto,“ přikývla odhodlaně.

JOHN CARTER ZMIZEL

Když jsem opustil Janai, vydal jsem se okamžitě do budovy laboratoří, abych vyhledal Johna Cartera a zjistil, co ví o zmizení Ras Thavase. Dohodli jsme se s Janai, že ještě několik dní zůstane ve svém úkrytu, protože kdybych ji našel příliš brzy, mohli bychom vzbudit Ay-madovo podezření. Rozhodl jsem se, že vyhlásím pátrání, během něhož ji nalezne někdo jiný, ne já, i když jsem měl v úmyslu být v té chvíli nablízku, abych dohlédl na to, aby nic nezhatilo naše plány.

Jedna z prvních osob, které jsem potkal, když jsem vstoupil do laboratoří, byl Tun-gan. Při pohledu na mě se rozzuřil. „Neřekl jsem ti, abys mi nechodil na oči?“ vykřikl. „Chceš, abych tě dal vhodit do spalovací komory?“

Ukázal jsem na své úřední odznaky, kterých si evidentně nevšiml, a opáčil jsem: „Nechtěl bys poslat do pece jednoho z odwarů svého jeddaka, že ne?“

Byl zmaten. „Ty, a odwar?“ vrtěl hlavou.

„Proč ne?“

„Vždyť jsi jen obyčejný hormád!“

„Možná, ale přesto jsem odwar. Mohl bych tě sám poslat do spalovací komory nebo do nádrže s živným roztokem, ale nemám to v úmyslu. Mám tvé tělo, měli bychom být raději přátelé. Co říkáš?“

„Dobrá,“ souhlasil. Co jiného také mohl dělat? „Pořád ale nechápu, jak ses s tím obludným tělem a odporným obličejem mohl stát odwarem?“

„Nezapomínej, že to tělo a tvář byly ještě nedávno tvoje,“ připomněl jsem mu. „A taky nezapomínej, že by ses s nimi nikam nedostal. Je třeba o něco víc než tělo nebo tvář, aby to člověk někam dotáhl – na to musíš mít mozek, kterým dokážeš myslet i na něco jiného než jen na jídlo.“

„Já ale pořád nerozumím, proč udělali odwara zrovna z tebe, když je kolem tolik hezkých mužů, ze kterých se dá vybírat.“

„No, teď už na tom nezáleží. Ostatně o tom jsem s tebou nechtěl hovořit. Bylo mi svěřeno velení nad všemi laboratořemi. Přišel jsem si promluvit s Johnem Carterem. Víš, kde je?“

„Nevím. Neví to ani nikdo jiný. Zmizel ve stejné době jako Ras Thavas.“

To byla další rána. John Carter zmizel! Jenže když jsem se nad tím trochu zamyslel, vzbudilo to ve mně novou naději. Jestliže oba zmizeli a nikdo o nich nevěděl, připadalo mi dost dobře možné, že našli nějaký způsob, jak spolu uniknout. Byl jsem si jistý, že by mě John Carter nikdy neopustil. Pokud odešel ze své vlastní vůle, vrátí se. Nikdy by mě nenechal v tomto příšerném těle.

„A nikdo nemá nejmenší tušení, co se s nimi stalo?“ otázal jsem se.

„Možná je někdo rozřezal a hodil do nádrží s živným roztokem,“ pokrčil rameny Tun-gan. „Někteří ze starších hormádů se nám v poslední době tak trochu vymykali z rukou a Ras Thavas jim vyhrožoval spalovací komorou. Třeba to udělali, aby se zachránili, nebo jen tak z pomsty.“

„Jdu do Ras Thavasovy pracovny,“ oznámil jsem mu. „Pojď se mnou.“

Pracovna byla ve stejném stavu jako při mém odchodu. Nebylo v ní nic, co by dokazovalo, že tu došlo k nějakému zápasu nebo šarvátce, ale ani nic, co by mi pomohlo k osvětlení celé záhady. Byl jsem dokonale zmatený.

„Kdy je někdo viděl naposledy?“

„Asi před třemi dny. Jeden z hormádů říkal, že je viděl vyjít z podzemí. Co tam dělali, nevím. Nikdo už do těch sklepů nechodí od doby, kdy se tam přestala skladovat těla a nedrží se tam žádní vězňové. K těm účelům se teď používají podzemní prostory pod jinými budovami.“

„Prohledali jste sklepení?“

„Prohledali, ale nenašli jsme po nich ani stopy.“

„Počkej tady chvíli,“ přikázal jsem mu. Chtěl jsem zajít do malé laboratoře a podívat se na své tělo. Potřeboval jsem se ujistit, že je v bezpečí, ovšem nestál jsem o to, aby je viděl i Tun-gan. Obával jsem se, že by při spatření mého skutečného těla mohl pojmout nějaké podezření. Nebyl příliš bystrý, ale k tomu, aby někdo pochopil, co se stalo s Vor Dajovým mozkiem, nebylo třeba velké inteligence.

Tun-gan na mě tedy čekal v pracovně. Od Ras Thavase jsem věděl, kde je ukrytý klíč k malé laboratoři, a vzápětí už jsem jím otáčel v zámku. Pak jsem vstoupil do místnosti a utrpěl jsem další šok –

moje tělo zmizelo!

Pocítil jsem takovou slabost, že se pode mnou podlomila kolena. Musel jsem se posadit k pracovnímu stolu a tam jsem zhrouceně seděl s hlavou v dlaních. Moje tělo je pryč! A s ním i moje naděje, jak získat Janai. Bylo nemyslitelné, aby mě chtěla v tomhle zmrzačeném trupu a s obličejem, který jsem měl. V téhle podobě jsem si nemohl získat náklonnost ani přízeň žádné ženy, a kdyby se tak náhodou stalo, nemohl bych k takové ženě cítit žádný respekt.

Nakonec jsem se trochu sebral a přešel ke stolu, kde naposledy leželo mé tělo. Jak se zdálo, bylo všechno v pořádku, chyběla jen nádoba s mou krví. Bylo by možné, že Ras Thavas vložil do mého těla nějaký jiný mozek? To by neudělal bez souhlasu Johna Cartera, a kdyby s tím byl John Carter souhlasil, musel by pro to mít opravdu velmi vážný důvod. Jeden mě napadl. Možná se jim naskytla příležitost k útěku, která se nabízela buď hned, nebo nikdy. V tom případě jistě přišlo Johnu Carterovi na mysl, že bude lepší vložit do mého těla jiný mozek a vzít mé tělo s sebou, než ho nechat tady a riskovat, že bude zničeno. Samozřejmě by to udělal jen v případě, že by si byl jist, že se bude moci později vrátit a zachránit mě. Jenže to byly jen a jen mé úvahy. Momentální skutečnost byla taková, že jsem vysvětlení neznal.

Jak jsem tam tak seděl a přemýšlel o celé situaci, vzpomněl jsem si na všechny údaje o mé operaci, jež Ras Thavas napsal na tabulku, kterou pak pověsil do nohou stolu, na němž leželo mé tělo. Řekl jsem si, že se na ni podívám a zjistím, jestli tam třeba něco později nepřipsal, ale když jsem došel ke stolu, shledal jsem, že je tabulka pryč. Na jejím místě visel list papíru a na něm byla napsána dvě čísla – „3-17“. Co to znamená? Pokud se týkalo mne, nic.

Vrátil jsem se do pracovny a řekl Tun-ganovi, aby mě doprovodil, a provedl jsem kontrolu laboratoří. Když už jsem nad nimi měl dozor a velení, musel jsem vytvořit dojem, který by podtrhl mou současnou hodnost.

„A jak věci fungují od chvíle, kdy Ras Thavas zmizel?“ zeptal jsem se.

„Nic moc,“ odpověděl. „No, spíš to bez něj všechno jde úplně špatně.“ Když jsem dorazil k prvním nádržím se živným roztokem, zjistil jsem, že situaci velmi přecenil. Věci už horší být nemohly. Podlaha byla pokryta zbytky příšerných zrůd, které museli důstojníci

likvidovat. Jejich části ještě žily. Nohy se pokoušely kráčet, ruce se chytaly všeho, čemu se dostaly na dosah, na zemi ležely hlavy, ječely, sténaly a proklínaly. Zavolal jsem důstojníka, který mi před mým odchodem velel.

„Co to má znamenat?“ otázal jsem se. „Proč už jste dávno s těmi věcmi nic neudělali?“

„Jak si dovoluješ takhle se mnou mluvit, hormáde?“ zamračil se.

Ukázal jsem prstem na odznaky své hodnosti a jeho chování se jako kouzlem změnilo. „Teď tady velím já,“ oznámil jsem mu. „Odpověz na mou otázku!“

„Nikdo jiný než Ras Thavas nevěděl, jak je připravit pro návrat do nádrží,“ řekl, „ani do kterých je pak vhodit.“

„Tak je dejte odnést do spalovací komory,“ nařídil jsem. „Dokud se Ras Thavas nevrátí, spalte všechno, co není k potřebě.“

„Něco se taky zvrtno u nádrže č. 4,“ hlásil mi. „Možná by ses tam měl jít podívat.“

Když jsem dorazil k označené nádrži, naskytl se mým očím strašlivý pohled. Zřejmě se něco stalo s živným roztokem, a místo aby se v nádrži tvořili jednotliví hormádi, valila se z ní jednolitá vrstva živé hmoty a sunula se po podlaze. Z té vyrůstaly bez ladu a skladu jednotlivé vnější i vnitřní orgány, noha tady, ruka tam, plíce vedle žaludků, a mezi tím hlavy, které křičely a spílaly, což celé scéně na hrůze ještě přidávalo.

„Pokoušeli jsme se s tím něco dělat,“ sděloval mi důstojník, „ale když jsme se tu hmotu snažili zabít, ruce nás chytaly a hlavy kousaly. Dokonce i hormádi mají strach se k té hmotě přiblížit, a když už mají z něčeho strach oni, nemůžeš chtít, aby to strávil lidský žaludek.“

Úplně jsem s ním souhlasil. Upřímně řečeno, ani já jsem nevěděl, co s tím mám dělat. Nemohl jsem se dostat dost blízko k nádrži, abych vytáhl zásobník s prvokulturou a zastavil tak další množení, a jestliže se i hormádi hmoty báli, pak bude nemožné ji zničit.

„Zavřete dveře a okna,“ nařídil jsem. „Nakonec se udusí sama, nebo zemře hladem.“ Jenže když jsem opouštěl místnost, viděl jsem, jak si jedna z hlav ukousla velké sousto z hmoty vedle sebe. Takže hladem neumře.

Ten pohled mě strašil ještě dlouho potom a já se nedokázal zbavit úvah, co se asi děje v oné komnatě hrůzy za těmi zamčenými dveřmi a zabedněnými okny.

Strávil jsem několik dní tím, že jsem se snažil uvést věci v laboratořích do částečného pořádku. To se mi podařilo, poněvadž nikdo nevěděl, jak a čím doplňovat živný roztok v nádržích, a ty se rychle vyprazdňovaly, jak je opouštěly jejich příšerné výpěstky. Samozřejmě tím rychle klesala produkce hormádů, ovšem za to jsem byl pochopitelně vděčný. Nebude dlouho trvat a nebudou se vyvíjet žádní, a kdyby nebylo mého těla, byl bych si přál, aby se už Ras Thavas nikdy nevrátil, aby nemohl znovu začít se svou strašlivou prací.

Během té doby jsem nenavštívil Janai v jejím úkrytu, ani jsem neuskutečnil plán s jejím objevením, neboť jsem měl strach, aby Ay-mada přece jen nenapadlo, že byl podveden. Nakonec jsem však došel k názoru, že jsme čekali dost dlouho a že nastal čas jednat. Zašel jsem proto za Ay-madem a svěřil mu, že přes veškeré snažení jsem Janai nenalezl, takže mám v úmyslu nařídít pečlivou prohlídku paláce.

„Jestli ji najdeš,“ ušklíbl se, „objevíš jen její mrtvé tělo. Z paláce odejít nemohla. Jistě se mnou budeš souhlasit v tom, že budovu nemohla opustit žádná žena, aniž by si toho všiml některý ze strážných nebo někdo z našich špehů.“

„Ale proč si myslíš, že je mrtvá?“

„Lidé nemohou žít bez pití a jídla a já dal hlídat jak tebe, tak všechny, kdo by jí mohli potravu nosit. Nikdo jí jídlo nenosil. Jen klidně hledej dál, Tor-dur-bare. Tvá odměna, pokud ji vůbec najdeš, bude tělo mrtvé ženy.“

Když tohle říkal, bylo v jeho výrazu něco, co ve mně vzbudilo podezření. Ten jeho úsměv – napůl spokojený a napůl zlomyslný. Co to mělo znamenat? Našel snad Janai a dal ji zabít? Najednou jsem si začal dělat starosti. V duchu mě napadaly ty nejstrašnější myšlenky a jen s vypětím veškeré vůle jsem překonal nutkání okamžitě se vypravít do Janaiina úkrytu a zjistit co a jak. Ale nakonec převážil zdravý rozum, a tak jsem místo toho sestavil pátrací skupinu, která měla prohledat palác. Velení jsem svěřil důvěryhodným důstojníkům a každému přidělil určitou část paláce. Měli prohledat každou místnost, přístěnek, skříň. Já osobně doprovázel jednu ze skupin. Velel jí Sytor, kterému jsem důvěřoval, a byl v ní i Teeaytan-ov, jenž se často hlasitě chlubil naším přátelstvím. Část, kterou jsme měli prohledat, obsahovala i místnost, v níž byla Janai ukryta.

Nesnažil jsem se nějak nápadně skupinu přivést k onomu malému

skladišti a začal jsem být velmi nervózní, když už prohledali skoro všechno s výjimkou právě těch prostor. Nakonec přece jen vešli do skladiště. Vstoupil jsem tam za Sytorem.

„Není tady,“ pravil jsem.

„Ale tamhle jsou ještě jedny dveře,“ odpověděl a vykročil k nim.

„Pravděpodobně jen další sklad,“ nadhodil jsem a snažil se, aby můj hlas zněl co nejlhostejněji, přestože mi srdce tlouklo až v krku.

„Jsou zamčené,“ řekl, když vzal za kliku, „zamčené z druhé strany. To vypadá podezřele.“

Postavil jsem se vedle něj a zavola: „Janai!“ Neozvala se žádná odpověď. Srdce mi pokleslo. „Janai! Janai!“ opakoval jsem.

„Není tam,“ usoudil Sytor, „ale ty dveře musíme vyrazit, abychom se o tom ujistili.“

„Dobrá, vyrazte je.“

Poslal pro nářadí, a jakmile ho donesli, pustili se hormádi do práce. Výplně se brzy začaly štípat a z vedlejší místnosti se ozval Janaiin hlas. „Já otevřu,“ řekla. Slyšeli jsme, jak odtahuje závoru, a pak se dveře otevřely. Srdce mi radostí poskočilo, když jsem viděl, že je zdravá a v pořádku.

„Co ode mě chcete?“ zeptala se.

„Mám tě odvést k Ay-madovi, jeddakovi Morbu,“ oznámil jí Sytor.

„Jsem připravená,“ přikývla Janai. Ani se na mě nepodívala. Pomyšlel jsem si, jestli ji třeba na poslední chvíli nenapadlo, že by možná nebylo tak špatné být jeddarou. Nenavštívil jsem ji dlouho, takže měla dost času, aby si mohla všechny ty věci pořádně promyslet. Chápal jsem, že to může být obrovské pokušení, protože co jí vlastně může nabídnout takový Vor Daj? Jistě ne bezpečí, kterého si ženy cení nade vše.

Cítil jsem se hrozně. Mé zoufalé srdce teď následovalo Sytora a Janai do přijímací komnaty Ay-mada, jeddaka Morbu.

KDYŽ VYRŮSTAJÍ PŘÍŠERY

Láska někdy povzbuzuje prazvláštní představivost, která zase vyvolává ty nejstrašnější obrazy. Nemohl jsem čekat, až se věci nějak vyvinou, musel jsem počítat s tím nejhorším. To někdy bývá pocit téměř věštecký. Něčeho takového jsem se obával teď, když jsme Sytor, Janai a já stáli před Ay-madem. Sytor, se svým hezkým obličejem a dokonalým lidským tělem, Ay-mad v okázalém řemení a s ozdobami jeddaka, a Janai, krásná a dokonalá! A vedle nich já, se svým znetvořeným tělem a obludnou tváří. Srdce mi strachem pokleslo. Jak by mi mohla dát Janai přednost před kterýmkoliv normálním mužem? A byl-li ten muž ještě navíc jeddak, jakou jsem měl naději pak? Trval jsem na své záměně se skutečným Vor Dajem, ale řeknu vám, že to může člověka velmi zmást, když má jeden mozek a dvě těla.

Ay-mad Janai doslova hltal očima a mé srdce zaplakalo. V duchu jsem však přísahal, že jestli Janai zvolí mě a Ay-mad nedostojí svému slibu, na místě ho zabiju. Propustil Sytora a pak se obrátil k dívce.

„Tento hormád pro mě vykonal velké věci,“ řekl a ukázal na mě. „Jako odměnu jsem mu slíbil, že mu vyplním přání. Požádal o tebe. Dohodli jsme se, že rozhodnutí necháme na tobě. Jestliže najdeme Ras Thavase, dostane hormád nové tělo. Pokud Ras Thavase nenajdeme, zůstane až do smrti v těle svém. Když zvolíš mě, staneš se jeddarou Morbu. Koho si vybereš?“

Musel jsem přiznat, že Ay-mad vylíčil celý případ celkem poctivě a přesně, ale jistě si byl také vědom toho, že všechny argumenty mluví v jeho prospěch. Když jsem celou věc zvažoval, bylo naprosto jasné, že není pochyb, jak bude znít dívčina odpověď. Ay-mad jí nabízel manželství a postavení. Vor Daj neměl co nabídnout a nebylo důvodu, proč se domnívat, že její srdce je jednomu z nich nakloněno více než druhému – vždyť ani jednoho, ani druhého skoro neznala.

Ay-mad začínal být netrpělivý. „Nuže, jaká je tvoje odpověď?“

„Půjdu s Tor-dur-barem,“ pravila Janai.

Ay-mad si sice vztekle stiskl zuby ret, ale jinak věc přijal klidně. „Dobrá,“ přikývl, „ale myslím si, že děláš chybu. Kdybys změnila

názor, stačí, když mi dáš vědět.“ Pak nás propustil.

Cestou zpět do laboratorní budovy jsem se doslova vznášel. Janai si vybrala a bude teď se mnou a pod mou ochranou. Zdálo se, že i ona je velmi šťastná.

„A uvidím teď Vor Daje?“ zeptala se.

„Obávám se, že ne,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Proč ne?“ Úsměv jí pohasl a ona celá posmutněla.

„Možná to bude nějakou dobu trvat,“ vysvětloval jsem jí. „Zatím budeš u mě v naprostém bezpečí.“

„Ale já jsem myslela, že jdeme za Vor Dajem. Nepodvedl jsi mě, že ne, hormáde?“

„Jestli si to myslíš, uděláš líp, když se vrátíš k Ay-madovi,“ odsekl jsem jí, protože jsem najednou propadl tomu nejpodivnějšímu ze všech pocitů, pocitu, se kterým se snad normální člověk nikdy nesetkal – žárlil jsem sám na sebe!

Janai rychle ustoupila. „Promiň,“ omlouvala se, „ale jsem hrozně nervózní. Prosím, odpusť mi. Prošla jsem takovými věcmi, že by to obvyčejného člověka dohnalo k šílenství.“

Už jsem vybral a nechal upravit místnosti, v nichž měla Janai bydlet. Byly samozřejmě v laboratoři, hned vedle mých pokojů a kus od hrůzy, která se zatím odehrávala v sálech s káděmi živných roztoků. Vybral jsem jí několik inteligentních hormádů jako služebnictvo a strážné a zdálo se, že ji to dost potěšilo. Když jsem si byl jist, že je v bezpečí, řekl jsem jí, že kdyby něco potřebovala nebo mě chtěla vidět, stačí mi vzkázat po sloužících. Pak jsem ji ponechal o samotě a vydal se znovu do Ras Thavasovy pracovny.

Konečně jsem vykonal všechno, proč jsem se odhodlal k oné děsivé výměně těl, ale teď jsem se ho bohužel nemohl zbavit a právě ono stálo v cestě tomu, abych mohl Janai pomoci k útěku z Morbu. V téhle příšerné podobě jsem se prostě v našem světě objevit nemohl. Jedině v Morbu jsem byl v bezpečí.

Abych nějak zaměstnal své myšlenky, probíral jsem se Ras Thavasovými poznámkami, z nichž většina však pro mě byla zcela nerosozumitelná. Teď jsem pokračoval prohlídkou jeho stolu, i když mé oči napůl nevnímaly, co vidí. Myslel jsem na Janai. Přemýšlel jsem, co se stalo s Johnem Carterem a Ras Thavase a jaký osud asi potkal mé ubohé tělo. Budoucnost už nemohla vypadat hůř.

Nakonec jsem narazil na něco, co vypadalo jako plány budovy,

protože jsem v nich snadno poznal ona dvě patra, která jsem znal. Úplně poslední stránka byl nákres podzemních prostor – chodeb, kobek, skladišť a ostatních místností. Podél celého podzemí běžely tři rovnoběžné chodby a ty byly napříč prořaty pěti kratšími tunely, jež byly očíslovány od 1 do 8. Čísla měly i cely v jednotlivých chodbách – sudá po jedné straně, lichá po druhé. Bylo to naprosto nezajímavé a já stočil plány a položil je zase na stůl. Právě v té chvíli mi strážé oznámily Tun-ganův příchod. Zdálo se, že je velmi rozrušený.

„Co se děje?“ zeptal jsem se, protože podle jeho chování jsem usoudil, že něco není v pořádku.

„Pojď se mnou,“ odpověděl, „a já ti to ukážu.“

Vedl mě hlavní chodbou do vedlejší místnosti, jejíž okna vedla do vnitřního dvora. Budovy byly stavěny jako velký obdélník s volným středem. To bylo nádvoří, které dodávalo světlo a vzduch laboratořím na vnitřní straně. Do dvora vedla i okna laboratoře číslo čtyři, v níž byly nádrže s živným roztokem. Laboratoř byla přímo proti nám přes dvůr. Pohled, který se mi naskytl, když jsem vyhlédl z okna, byl opravdu děsivý. Hmota uzavřená uvnitř mezitím narostla do té míry, že vyplnila celou místnost. Jedno z oken nevydrželo ten tlak, prasklo, hmota vyhřezla ven a teď se pomalu valila do dvora.

„Vidíš?“ ukazoval mi Tun-gan. „Co s tím chceš dělat?“

„S tím nemůžu udělat nic,“ zavrtěl jsem hlavou. „S tím nedokáže nikdo nic udělat. Pochybuji, že by s tím dokázal něco udělat sám Ras Thavas. Stvořil tu hmotu, ale jakmile se jednou vymkla jeho kontrole, už ji nedokáže zredukovat.“

„Jak to skončí?“ zeptal se Tun Gan.

„Jestli nepřestane růst, dostihne nakonec všechno živé, co je na Morbu. Zatím roste a roste a živí se sama sebou. Mohla by pohltit celý svět. Co by ji mohlo zastavit?“

Tun-gan potřásl hlavou. Nevěděl si rady. „Možná by to dokázal zastavit Ay-mad,“ napadlo ho. „Je to jeddak.“

„Pošli pro něj,“ přikývl jsem. „Řekni mu, že se v laboratořích stalo něco, co by měl vidět na vlastní oči.“ Bylo to snad poprvé v životě, kdy bych byl rád přesunul zodpovědnost na cizí bedra. Byl jsem tváří v tvář hrozbě, s jakou se lidstvo nesetkalo od stvoření světa, zcela bezmocný.

Netrvalo dlouho a Ay-mad skutečně přišel, a když vyhlédl z okna a vyslechl si mé vysvětlení, upustil svou zodpovědnost jako horký

brambor, který mi padl rovnou zpět do klína.

„Chtěl jsi mít velení nad všemi laboratořemi,“ usmál se, „a já ti je svěřil. To znamená, že je to tvůj problém, ne můj.“ Pak se otočil a vrátil se do paláce. V té chvíli už byl vzpínající se a křičící hmotou pokryt celý dvůr a z puklého okna stále ještě vytékala další.

Bude ještě nějakou chvíli trvat, než hmota vyplní celé nádvoří, třeba mě zatím něco napadne, pomyslel jsem si a s tou myšlenkou jsem se vrátil do svého obydlí, sedl si k oknu a smutně vyhlížel přes hradby Morbu na rozlehlé Toonolské močály, které se rozkládaly na všechny strany, kam až oko dohlédlo. Připomínaly mi onu množící se sílu dole na dvoře. Zavřel jsem raději oči, abych se toho obrazu zbavil.

Z nějakého důvodu se mi najednou před očima objevily plány budovy, které jsem našel na Ras Thavasově stole. Pak jsem si vzpomněl na cestu, kterou jsme s Johnem Carterem urazili z Helia. A to mi zase připomnělo mé vlastní tělo, neboť jsem ho v duchu viděl, oděné do řemení gardistů prince Helia. Kde bylo? Naposledy jsem je zahlédl na ersitové tabuli v malé Ras Thavasově laboratoři. Ta deska teď byla prázdná a v jejích nohou visel jen kus papíru s tajemnými čísly 3-17. 3-17! Co to, pro všechno na světě, může znamenat?

Najednou jako by se moje mysl probudila. Ta čísla musí být velmi důležitá! Vyskočil jsem a rozběhl se do Ras Thavasovy laboratoře. Vytáhl jsem plány budovy, rozložil je a listoval v nich, až jsem našel nákres podzemí. Rychle jsem jel prstem po chodbě číslo 3 k cele 17. Je tohle odpověď? Prohlédl jsem plány pozorněji. V rohu cely 17 byl malý kroužek. V ostatních celách žádné kroužky nebyly. Co to znamenalo? A znamenalo to vůbec něco? Měla tato čísla, která se objevila na tabulce v nohách operačního stolu, nějakou souvislost s mým tělem a číslem podzemní kobky? Existoval jen jediný způsob, jak získat odpověď na tuhle otázku. Spěšně jsem vstal od stolu a vyšel na chodbu. Míjel jsem hormády i důstojníky, až jsem došel k rampě klesající do přízemí a pak dále do sklepních prostor. Mapu podzemí jsem si nesmazatelně vtiskl do paměti. Dokázal bych najít celu 3-17 se zavřenýma očima.

Jak chodby, tak místnosti byly jasně a přehledně označeny, takže jsem bez nejmenších potíží našel kobku 17 na chodbě číslo 3. Pokusil jsem se otevřít dveře – byly zamčené! To ode mne bylo hloupé! Mělo mě hned napadnout, že jestli skutečně obsahuje to, co hledám,

bude cela zabezpečená. Věděl jsem, kde má Ras Thavas ukryty klíče od většiny dveří v laboratorní budově, a proto jsem se rychle vracel zpět nahoru. Tentokrát jsem ovšem potkal několik důstojníků, jejichž pohledy se mi zdály vyzařovat jakési podivné podezření. Špehové, pomyslel jsem si, Ay-madovi informátoři. Musím být opatrnější. To ovšem znamenalo další odklad.

Ted' už jsem se choval mnohem nenápadněji. Předstíral jsem, že kontroluji jednu z místností s nádržemi živných roztoků. Několik důstojníků, které jsem podezíral, jsem poslal s rozličnými úkoly pryč. Přešel jsem k oknu a vyhlédl ven. Nakonec jsem se pomalu vrátil do pracovny a tady jsem celkem snadno a rychle našel vytoužený klíč – Ras Thavas byl totiž systematik a každý z mnoha klíčů byl označen příslušnými čísly.

Nyní jsem se potřeboval vrátit zpět do podzemí, aniž bych vzbudil pozornost. Znovu jsem se vydal na cestu chodbami a chvíli jsem předstíral kontrolu některých laboratoří. Teprve pak jsem nenápadně zamířil k rampě, a aniž si mě kdo všiml, zmizel jsem ve sklepení. Nakonec jsem opět stanul přede dveřmi cely 3-17. Vsunul jsem klíč do zámku, naposledy se rozhlédl chodbou, a když jsem se ujistil, že je prázdná, otevřel jsem dveře. Stejně jako ostatní tunely byla i cela osvětlena věčným světlem rádiové koule, jaké se používaly na celém Barsoomu.

Přímo přede mnou leželo na kamenném stole mé tělo. Vešel jsem do kobky a zavřel za sebou dveře. Ano, tady leželo mé tělo a vedle něj nádoba s mou krví. Takže jsme byli zase pěkně pohromadě – mé tělo, má krev i můj mozek, a přitom jsme si byli vzdáleni jako zemské póly. Jen Ras Thavas nás mohl spojit do jediného celku, jenže geniální chirurg byl pryč.

NACHÁZÍM SVÉHO PANA

Stál jsem dlouho v cele a upíral pohled na vlastní tělo. Nikdy jsem nebyl marnivý člověk, ale když jsem je porovnával s obludností, v níž byl dočasně umístěn můj mozek, připadalo mi jako nejkrásnější věc, kterou jsem v životě vlastnil. Vzpomínal jsem na Janai a proklínal se za to, že jsem se kdy vzdal těla, které by byla mohla milovat, a vyměnil ho za takové, jež si musel každý živý tvor ošklivit.

Jenže podobné úvahy nebyly k ničemu, a proto jsem se přinutil myslet na jiné věci. Vzpomněl jsem si na malý kroužek namalovaný na plánu v cele číslo 17, a tak jsem přešel do označeného rohu. Napadlo mě, zda kroužek neoznačuje nějakou stavitelskou zvláštnost, kterou bude mít tato cela proti celám ostatním. A skutečně jsem tam něco objevil. Bylo to téměř neviditelné, ale bylo to tam – slabá rýha, jež vyznačovala kruh zhruba dvě stopy v průměru. Spustil jsem se na všechny čtyři, abych rýhu prozkoumal. Na jedné straně byl malý zářez. Celá věc mi připadala jako tajné dveře, poklop, a prohlubeň jako místo, kde se dveře otevíraly. Zasadil jsem do šterbiny hrot dýky a opatrně zapáčil. Poklop se celkem snadno nadzvedl. Za chvíli byl dost vysoko na to, abych pod něj mohl vsunout prsty, a vzápětí jsem jej odklopil stranou a odhalil vstup to temné hlubiny. Proč je tady tajný východ? Co se pod ním asi ukrývá?

Měl jsem jen jednu možnost, jak to zjistit – spustit se nohama napřed do otvoru, který byl stěží dost velký, aby se jím protáhlo mé obludné tělo. Když jsem se pověsil na celou délku pravé paže, dotkl jsem se nohama pevné podložky. Doufal jsem, že je to dno šachty, a pustil jsem se.

Zůstal jsem stát na pevné zemi. Ta trocha světla, která dovnitř pronikala otvorem shora, mi ukázala, že jsem na začátku úzké chodby, jež mizí v temnotě. Když už jsem zašel tak daleko, nezbývalo mi nic jiného než se vydat na průzkum. Napadlo mě, že se vrátím a zavřu poklop, ale pak jsem si řekl, že bych si tak uzavřel dveře k případnému návratu. Pokud bych se chtěl vrátit, stačilo mi vyskočit, zachytit se okraje otvoru a vytáhnout se nahoru. Kdybych ho však zavřel, mohl bych tu uváznout navěky.

Něco tady nebylo v pořádku. Musí být nějaký způsob, jak se dá

poklop zavřít a otevřít odsud, zdola. Chvilí jsem tápal ve tmě a nakonec jsem onen prostředek našel. Byla to železná tyč zavěšená na dvou silných skobách na stěně pod poklopem. Když jsem tyč opřel o okraj otvoru, vyšplhal jsem po ní nahoru a přitáhl poklop téměř na místo. Pak jsem slezl a tyčí poklop přizvedl tak, že zapadl do otvoru.

Nyní jsem začal pomalu hledat cestu temnotou a postupoval chodbou kupředu. Pokaždé jsem nohou ohmatal půdu před sebou, teprve pak jsem udělal další krok a rukama jsem se dotýkal obou stran tunelu, abych náhodou neminul nějakou odbočku, místo, kde by se chodba rozdvjovala, nebo dokonce křížovatku. To vše by mohlo způsobit, že bych mohl v podzemí beznadějně zabloudit, až se budu vracet, pokud se ovšem vůbec budu vracet. Ta myšlenka mě přinutila se zastavit. Co by se stalo s Janai, kdybych se nevrátil? Možná bych v tomhle dobrodružství neměl pokračovat. Neměl bych se přece jen vydat zpět? Ale ne. Vždyť jsem to koneckonců všechno podnikal především v jejím zájmu, jen pro ni musím prozkoumat podzemní chodby Morbu. Třeba se ukáže, že je to cesta ke svobodě.

Tunel mi připadal nekonečný. Zem tady byla rovná, nenarazil jsem na jedinou odbočku nebo křížovatku. Asi dvakrát se chodba zakřivila, avšak zatáčky byly velmi mírné. Neustále jsem si říkal, dobrá, teď už musím být na konci, ale chodba pokračovala a pokračovala. Stěny zvlhly a prostor zapáchal plísní. Podlaha pode mnou náhle počala mírně klesat. Na okamžik jsem zaváhal, ovšem ne nadlouho. Když jsem dokončil sestup, musel jsem být zhruba o třicet čtyřicet stop níž než předtím. Ze stěn i stropu chodby odkapávala voda. Zem byla rozblácená a kluzká. Kráčel jsem dál oním nekonečným tunelem. Říkal jsem si, že snad nikdy neskončí, ale věřil jsem, že musím dojít na konec, a přál jsem si vědět, do jakého dalšího nebezpečí mě podzemní koridor přivede. Několikrát jsem se už už chtěl obrátit a vydat se na zpáteční cestu, ale vždy to bylo jen kvůli tomu, že jsem si vzpomněl na Janai a na to, jak je na mně závislá.

„Hormáde!“ – stále ještě jsem v duchu slyšel, jak mě oslovuje tímhle jménem, a téměř jsem cítil ten odpor a pohrdání, jež se v onom jediném slově ukrývaly a které ani Janai nedokázala tak docela skrýt. A pak způsob, jak zcela jinak, jedním a tímtéž dechem, mluvila o Vor Dajovi! Jak se jí změnil hlas! Znovu mě zaplavila vlna žárlivosti, ale našťástí mi přispěl na pomoc můj smysl pro humor a já se rozesmál. Smích se osaměle a podivně rozlehl chodbou. Raději jsem

toho nechal – bylo to příšerné.

Ted' se tunel začal znovu zvedat. Vzhůru, neustále vzhůru, až podle mého názoru vystoupil do stejné výše, v níž byl původně. Pak jsem náhle před sebou zahlédl světlo, či spíše menší tmu, a zanedlouho jsem vystoupil pod širé nebe. Byla noc. Na obloze nebyl ani jeden z měsíců. Kde jsem? Uvědomil jsem si, že jsem pod zemí musel ujít celé míle. Jistě jsem byl za hradbami Morbu, ale kde?

Najednou se přede mnou ze tmy vynořila postava – všiml jsem si, že to byl hormád – a zeptala se: „Kdo jsi? Co tady děláš?“ a aniž čekala na odpověď, zaútočila na mě těžkým mečem.

To byla řeč, které jsem rozuměl a na kterou jsem měl odpověď vždycky pohotově. Tasil jsem a pustil se do boje. Hormád byl lepším šermířem než kterýkoliv z těch, s nimiž jsem se dosud utkal. Znal některé triky, které podle mě znali jen žáci Johna Cartera. Když hormád zjistil, že zvládám obranu na všechny jeho finty, vykřikl a z okolní temnoty se zanedlouho vyloupily další dvě postavy. První z nich nebyl hormád, ale vysoký štíhlý rudý Mart'an. Stačilo, aby se naše čepele poprvé srazily, a já ho poznal.

„Johne Cartere!“ vykřikl jsem. „To jsem já, Vor Daj!“

Okamžitě sklonil čepel a ustoupil. „Vor Daji!“ zvolal. „Při jméne mého prvního předka, jak ses sem dostal?“

Objevil se Ras Thavas a další hormád a já jim v krátkosti vypověděl, jak jsem našel sedmnáctou celu a vstup do chodby.

„Ale ted' mi řekněte, co tady děláte vy!“

„Ať ti to vysvětlí Ras Thavas,“ usmál se John Carter.

„Morbus je prastaré město,“ začal starý chirurg. „Byl vybudován v pradávné historii národem, který už dávno vyhynul. Když jsem po naší porážce prchal z Toonolu, náhodou jsem ho objevil. Dal jsem jej přestavět a opravit, ale většinu nových budov jsem nechal vztyčit na původních základech, které byly pevné, promyšleně a dokonale vybudované. O větší části těch základů však nic moc nevím. Naštěstí k mnoha domům byly plány, a to včetně budovy s laboratořemi. Všiml jsem si kroužku v čísle 17, právě tak jako ty. I mně bylo jasné, že to něco znamená, ale nikdy jsem neměl potřebu to prozkoumat. Když jsme hledali místo, kam bychom mohli ukrýt tvé tělo, aby ho nikdo nenašel a nezničil, kdyby se něco zvirtlo, vybral jsem právě celu 17. Výsledkem bylo, že jsme s Johnem Carterem objevili tunel vedoucí na tenhle ostrov, který leží celé dvě míle od Morbu.“

Dur-dan a Il-dur-en odnesli tvé tělo do cely 17 a my jsme je vzali s sebou. Jsou to mí dva nejlepší hormádové, inteligentní a věrní. Když jsme unikli z Morbu, rozhodli jsme se, že se pokusíme projít k západnímu okraji Toonolského močálu, kde zůstal letoun Johna Cartera. Chtěli jsme se nejprve vypravit do Helia, abych se pokusil zachránit život princezny Dejah Thoris.

Dali jsme se do stavby člunu, na němž bychom propluli močály, a máme ho skoro hotov. Byli jsme v nesmírných rozpacích, co se tebe týká. Nechtěli jsme tě pochopitelně opustit, ale protože letoun unese jen dva muže, museli bychom tě stejně dočasně ponechat někde, kam bychom se pro tebe pak vrátili. Mysleli jsme si, že budeš mnohem bezpečnější v Morbu než v pahorkatině za Phundahlem.“

„Neměli jste se mnou zabývat,“ zavrtěl jsem hlavou. „Naše cesta měla jediný cíl, a tím bylo najít tě a dopravit do Helia tak rychle, jak to jen bude možné. Když jsme odlétali, věděl jsem, že pokud tě nalezneme, budu ti muset uvolnit své místo, protože letouny jsou určeny jen pro dva. Byla by to pouze malá oběť, kterou bych rád přinesl pro princeznu Helia. Vládce Barsoomu by pro mě poslal později.“

„Samozřejmě,“ přikývl John Carter. „Jenže myšlenka, že bychom tě tady měli nechat, se mi přičila. Bohužel jsme neměli na vybranou. Měli jsme v plánu vyslat Il-dur-ena zpět do města s poselstvím, které by ti všechno vysvětlilo. Dur-dan nás doprovodí. Pokud bychom se dostali k letounu, on by se také pokusil vrátit zpátky do města.“

„Kdy chcete vyplout?“ zajímal jsem se.

„Člun by měl být hotov pozítří a chtěli bychom vyrazit, jakmile se setmí. Máme v plánu cestovat jen v noci a během dne se ukrývat a odpočívat. Ras Thavas, který se v močálech vyzná, mě totiž ujišťuje, že s výjimkou velmi silného vojenského oddílu nelze ve dne přes močály cestovat, protože některé ostrovy jsou obydleny divokými domorodci nebo ještě divočejšími piráty či vyvrženci. Velké toonolské močály jsou poslední zbytky po velkých oceánech, jež kdysi pokrývaly značnou část Marsu, a bytosti, které je obývají, jsou posledními odpadky lidství.“

„Mohl bych vám nějak pomoci?“ otázal jsem se.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Ty už jsi obětoval dost.“

„Pak se vrátím do města, dříve než si někdo všimne mé nepřítomnosti. Mám tam zodpovědnost, která se téměř rovná té tvé, pane.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se.

„Janai,“ zněla má odpověď.

„Co je s ní? Našel jsi ji?“

Vyprávěl jsem mu všechno, co se zatím událo, protože o tom pochopitelně nevěděl ani slovo. Popsal jsem mu, jak se Ay-mad stal jeddakem a vládcem Morbu, jak mě jmenoval odwarem a svěřil mi velení nad laboratořemi a jak se Janai dostala pod mou ochranu.

„Takže ty máš velení nad laboratorní budovou?“ zajímal se Ras Thavas. „Jak to tam vypadá za mé nepřítomnosti?“

„Strašlivě,“ odpověděl jsem po pravdě. „Jedinou útěchou po tvém odchodu je, že produkce hormádů začala prudce klesat a nakonec se zastaví docela, ale my teď stojíme tváří v tvář něčemu mnohem horšímu, než jsou hormádi.“ Pak jsem mu řekl, co se děje v laboratoři č. 4.

Zdálo se, že ho to opravdu neobyčejně zajímá. „To je ovšem tragédie,“ přikyvoval. „Je to něco, čeho jsem se vždycky bál a vždycky jsem si na to dával nesmírný pozor. Každopádně podnikněte všechny přípravy k evakuaci Morbu pro případ, že by se vám proces v laboratoři č. 4 nepodařilo zastavit. Pokud nedokážete hmotu ovládnout, pohltní celý ostrov. Teoreticky by mohla pokrýt celý Barsoom a zničit všechny ostatní formy života. Je to prapůvodní životní síla, která nemůže zahynout, ovšem je třeba ji ovládat. Příroda ji vždycky měla pod kontrolou, ale já bohužel ke své lítosti zjistil, že člověk to nedokáže. Zamíchal jsem se do cílevědomého procesu přírody a tohle má být možná můj trest.“

„Ale jak zpomalím a ovládnou růst té hmoty? Jak zabráním té hmotě v dalším postupu?“

Potrásl hlavou. „Existuje jen jeden prostředek, jiný přírodní fenomén, který by ji mohl zastavit.“

„A to je?“ naklonil jsem se k němu napjatě.

„Oheň,“ odpověděl mi, „avšak obávám se, že už to došlo příliš daleko.“

„Toho se obávám i já.“

„Takže jediné, co teď můžeš udělat, je zachránit sebe i Janai, někde se ukrýt a vyčkat, až se pro vás vrátíme.“

„Přiletím s dostatečně silnou skupinou mužů a lodí, abych dobyl Morbus a zachránil tě,“ souhlasil John Carter.

„Nuže do té doby na shledanou, můj pane,“ rozloučil jsem se s ním. „A doufám, že až pro nás přiletíte, přinesete zprávu, že prin-

cezně helijské bylo znovu navráćeno zdraví.“

JEDDAK PROMLUVIL

Když jsem se vracel temnou chodbou nazpět, byl jsem neobyčejně skleslý na duchu. Zdálo se mi, že je velmi nepravděpodobné, že by se Ras Thavasovi a Johnu Carterovi opravdu podařilo probojovat si cestu k západnímu břehu Velkých močálů. Jakmile zemře Vládce Barsoomu, bude Dejah Thoris, naše milovaná princezna, odsouzena k smrti. Měl jsem pocit, že pak už na světě nezbude nic a nikdo, pro co by chtěl člověk žít. Janai pro mě byla téměř beznadějně ztracena, rozhodně po dobu, dokud budu mít mozek uložen v tomhle obludném těle.

Ano, bylo tady ještě něco, proč žít – Janai. Alespoň zde byla možnost, že se mi jednoho dne podaří vymyslet způsob, jak bych jí umožnil útěk. Když jsem teď znal tajemství podzemního tunelu, moje naděje v tomto směru podstatně vzrostly.

Konečně jsem dorazil zpět do cely číslo 17. Ještě jednou jsem se zastavil, abych upřel obdivný a toužebný pohled na své vlastní ubohé tělo. Podaří se ještě někdy vrátit do něho můj mozek? Netroufal jsem si sám sobě odpovědět na onu otázku, a nohy mi ztěžkly. Vyšel jsem z kobky a vstoupil do horních pater. Když jsem došel k velké laboratoři, potkal jsem Tun-gana.

„Jsem rád, že ses vrátil,“ usmál se s viditelnou úlevou.

„Proč? Co se děje? Zvrtlo se něco?“

„Těžko říct,“ odpověděl, „protože nevím, kde jsi byl a co jsi dělal. Nevíš, jestli tě někdo nesledoval nebo jestli tě cestou někdo neviděl?“

„Nikdo mě neviděl,“ zavrtěl jsem hlavou, „ale i kdyby ano, nevadilo by mi to. Byl jsem na prohlídce podzemí.“ Nechtěl jsem spoléhat na ničí oddanost, protože v Morbu jsem nevěřil nikomu kromě Janai. „Proč se ptáš?“

„Ay-madovi špehové byli neobyčejně aktivní,“ sděloval mi. „Některé z nich znám a jiné mám v podezření. Myslím, že sem dokonce poslal několik nových mužů, aby tě hlídali. Říká se, že je zuřivostí bez sebe, protože si ta žena vybrala tebe, raději než by zůstala s ním a stala se jeddarou Morbu.“

„Tím chceš říci, že mě hledali?“ ujišťoval jsem se.

„Samozřejmě, všude. Prohledali dokonce obydlí žen.“

„Je Janai v pořádku? Neodvedli ji?“

„Pokud vím, tak nikoliv.“

„Ale jistě to nevíš?“

„Ne.“

Srdce mi pokleslo. Že by mě potkalo i tohle neštěstí? Pospíchal jsem do Janaiina apartmá a Tun-gan mě následoval. Zdálo se, že je pro něho celá ta věc stejně důležitá jako pro mě. Třeba mi byl opravdu tak oddaný. Doufal jsem, že tomu tak je, neboť jestliže měl Aymad v plánu připravit mě o dívku, byl jsem v situaci, kdy budu potřebovat každého věrného a spolehlivého spojence.

Když mě strážníci u dveří poznali, ustoupili stranou a nechali mě vstoupit. Nejdříve jsem Janai neviděl. Seděla v křesle zády ke mně a dívala se z okna. Zavolal jsem na ni jménem a ona vstala a otočila se. Zdálo se, že má radost z toho, že mě vidí, ale sotva se její oči otočily k Tun-ganovi, rozšířily se jí zorničky hrůzou a vyděšeně ustoupila.

„Co tady dělá ten muž?“ zeptala se.

„Je to jeden z mých důstojníků,“ odpověděl jsem po pravdě. „Co udělal? Dotkl se tě snad nějakým způsobem, zatímco jsem byl pryč?“

„Cožpak nevíš, kdo to je?“ podívala se na mě.

„Jistě, je to Tun-gan a je to skvělý důstojník.“

„Je to Gantun Gur, vrah z Amhoru,“ zavrtěla hlavou. „Zabil mého otce!“

V tom okamžiku jsem si uvědomil pochopitelný omyl, který udělala. „Tohle je pouze Gantun turovo tělo,“ vysvětloval jsem jí. „Jeho mozek byl spálen. Mozek, který teď má v hlavě, patří našemu příteli.“

„Och,“ vydechla si s úlevou. „Takže další z prací Ras Thavase. Odpuť, Tun-gane, nevěděla jsem to.“

„Vyprávěj mi něco o tom muži, jehož tělo je teď mé,“ požádal.

„Byl to proslulý amhorský vrah, kterého často zaměštnával princ Jal Had. Jal Had po mě zatoužil, ale můj otec věděl, že já ho nechci, a nedal by mě proti mé vůli. Věděl, že bych raději zemřela, než se stala Jal Hadovou ženou. Princ proto najal Gantun Gura, aby mého otce zabil a mě unesl. Mně se však podařilo uprchnout a byla jsem na cestě do Ptarthu, kde žijí otcovi přátelé. Gantun Gur mě pronásledoval. S sebou měl větší skupinu zabijáků, všechno to byli členové vražednického cechu. Nakonec nás dohonili a zaútočili na hrstku

věrných služebníků, kteří mě provázeli do exilu. Boj stále ještě zuřil, když nastala noc a moje výprava byla rozprášena po okolí. Ani jednoho z nich už jsem pak nespatriła a dva dny potom mě zajali hormádi. Myslím, že Gantun Gura musela o něco později chytit jiná tlupa.“

„Teď už se ho nikdy nemusíš bát,“ utěšoval jsem ji.

„Zdá se to ale divné, takhle ho vidět, vědět, co je zač, a přitom si připomínat, že už to není on.“

„V Morbu je mnoho podivných věcí,“ poznamenal jsem. „Ne všichni, které vidíš, mají mozky v tělech, jež jim původně náležela.“ Bylo to opravdu zvláštní. Stál zde Tun-gan s tělem Gantun Gura a mozkem Tor-dur-bara, a já s tělem Tor-dur-bara a mozkem Vor Daje. Napadlo mě, co by se asi stalo, kdyby se Janai dozvěděla pravdu. Jestli Vor Daje milovala, měl bych jí všechno vysvětlit, protože pak by pro ni bylo lepší, kdyby znala pravdu, ale pokud k němu nic necítila, a nebyl důvod věřit, že ano, mohla jí mne má současná podoba zošklivit natolik, že by pak o mě nestála ani v mém skutečném těle. Tak jsem uvažoval, a proto jsem byl rozhodnutý se jí neprozradit. Vysvětlil jsem jí, proč jsme s Tun-ganem přišli do jejího obydlí, a upozornil jsem ji, že musí dávat pozor na každé své slovo a chovat se, jako kdyby byla obklopena Ay-madovými špehy a donašeči.

Chvilí se na mě tázavě dívala a pak řekla: „Jsi ke mně velmi laskavý. Jsi vlastně jediný přítel, kterého tady mám. Přála bych si, abys za mnou zašel častěji. Nemusíš hledat záminky nebo vysvětlení. Neseš mi nějakou zprávu od Vor Daje?“

Při jejích prvních slovech se mé srdce vzneslo k nebesům, avšak při poslední větě jsem opět pocítil naprosto nepochopitelnou žárlivost. Bylo by snad možné, že by tělo Tor-dur-bara natolik ovlivňovalo mozek Vor Daje, že by časem mohlo pohltnout celou jeho osobnost?

Mohl bych se do Janai zamilovat jako hormád? A jestliže ano, jaký mohl být výsledek? Co kdybych začal Vor Daje nenávidět natolik, že bych v nějakém náhlém pohnutí mysli zničil jeho tělo, protože ho Janai miluje víc než tělo Tor-dur-bara? Ta představa byla fantastická, ale stejně byly i všechny okolnosti, které mě k ní přivedly.

„Nenesu ti žádný vzkaz od Vor Daje,“ odvětil jsem, „poněvadž zmizel. Možná že kdybychom zjistili, co se stalo s Dotar Sojatem a Ras Thavasem, věděli bychom, kam se poděl Vor Daj.“

„Tím chceš říci, že nevíš, kde teď Vor Daj je?“ nakrčila čelo.

„Tordur-bare, na tom všem je něco velmi podivného. Ráda bych ti věřila, ale co se týče Vor Daje, jsi od první chvíle, kdy jsi za mnou přišel, neustále velmi vyhýbavý. Cítím, že se mi pokoušíš zabránit, abych se s ním sešla. Proč?“

„Mýlíš se,“ zapíral jsem. „Musíš mi věřit, Janai. Až to bude možné, zařídím tvé setkání s Vor Dajem. Víc ti k tomu nemohu říci. Ale pověz mi, proč tak toužíš po setkání s Vor Dajem?“

Říkal jsem si, že ji třeba zaskočím a ona prozradí něco, co by mi poskytlo alespoň nějakou představu o jejích citech k Vor Dajovi. Nevěděl jsem, zda se mám jejích slov obávat nebo zda mám doufat, tak se ve mně obě osoby svářily. Jenže to bylo zbytečné. Její odpověď mi žádný klíč neposkytla.

„Slíbil, že mi dopomůže k útěku,“ odvětila. To bylo všechno. Její zájem o Vor Daje byl čistě zistný. To ovšem bylo pořád ještě lepší, než kdyby jí byl zcela lhostejný. Tak se utěšuje láska, pomyslel jsem si, a muž ze sebe dělá hlupáka. Pak mě ale napadlo, že i můj zájem o Janai je vlastně vysloveně sobecký. Jaký v tom byl rozdíl? Ona chtěla svobodu, já zase chtěl ji. Otázka byla v tom, zda jsem ochoten riskovat všechno, včetně svého života, abych jí pomohl utéci, i kdyby to mělo znamenat, že už ji nikdy v životě neuvidím. Já si byl ovšem jist, že bych to rád udělal, takže má láska pravděpodobně nebyla tak docela sobecká. Rozhodně mi dělalo dobře si to myslet.

Během hovoru jsem si všiml, že dva z hormádkých služebníků nás pozorně sledují a pomalu se přesouvají blíž a blíž, očividně s úmyslem vyslechnout, o čem mluvíme. Nebylo pochyb, že je to dvojice Ay-madových špehů. Jejich chování však bylo tak neohrabané, že byli téměř neškodní. Tiše jsem na ně upozornil Janai a pak, když se jim podařilo přisunout se „nenápadně“ na doslech, řekl jsem jí: „Ne, to nejde, nemohu ti dovolit, abys opustila svůj byt, takže mě o to už nikdy nežádej. Tady jsi v bezpečí. Víš dobře, že teď patříš mně, a já mohu zabít každého, kdo by tě ohrožoval. A taky bych to udělal.“ To byla slova určená špehům.

Pak jsme s Tun-ganem odešli. Když jsem se ocitl zpět v Ras Thavasově pracovně, došel jsem k jistému rozhodnutí. Musím jak sebe, tak Janai obklopit co největším počtem věrných příznivců, ale pokud se mi to má podařit, budu muset poněkud riskovat. Zatím jsem měl Tun-gana. Řekl, že za všechno, co má, vděčí Vor Dajovi a Ras Thavasovi. Protože jsou oni mými přáteli, je i on mým přítelem a udělá,

cokoliv si budu přát. Jedy nenáviděl.

Během následujících dnů jsem postupně opatrně promluvil se Sytorem, Pandarem, Gan Hadem a Teeaytan-ovem a přesvědčil jsem se, že se mohu spolehnout na jejich věrnost. Během krátké doby se mi podařilo docílit toho, že byli, až na Teeaytan-ova, převeleni ke službě v laboratorní budově, kde bylo zapotřebí stále víc důstojníků, abychom alespoň částečně zvládli ten hrozivý nárůst hmoty v laboratoři č. 4. Teeaytan-ov mi sloužil jako špeh v paláci. Sytor byl důstojník, který velel skupině, jež nás tenkrát s Johnem Carterem zajala. Velmi se mi líbil, a když jsem s ním několikrát delší dobu rozmlouval, nabyl jsem přesvědčení, že je to obyčejný rudý Mart'an, který má v hlavě vlastní mozek, protože znal věci a místa z vnějšího světa, o nichž by hormád neměl ani tušení. Pocházel z Dusaru a netoužil po ničem jiném než uprchnout z Morbu a vrátit se domů.

Pandar byl z Phundahlu a Gan Had z Toonolu. S oběma jsem se potkal první den ve vězení. Něco mi řekli – jestliže prý sloužím Vor Dajovi a Dotar Sojatovi, rádi pro mě udělají cokoliv.

Všichni ti muži si pochopitelně mysleli, že jsem obyčejný hormád, ale moje hodnost byla zárukou, že mám dost velký vliv a jsem důležitá osoba. Vysvětlil jsem jim, že mám slíbeno tělo rudého muže, jakmile se Ras Thavas najde, a pak budu samozřejmě jedním z nich a nebudu chtít nic jiného než opustit Morbus.

Hmota, jež vytékala z laboratoře č. 4, už pomalu vyplnila celé velké nádvoří. Dal jsem zazdít a zabetonovat všechna okna a dveře do dvora, takže se zatím nemohla dostat do budovy. Bohužel začalo pomalu hrozit nebezpečí, že přeteče přes střechy a vylije se do ulic města. Produkce nových hormádů prakticky ustala a já dal vyprázdnit všechny nádrže, aby se náhodou neopakovalo to, co v laboratoři č. 4. Musel jsem tudíž navštívit každou výrobní hormádu, a těch bylo opravdu hodně. A právě když jsem se vrátil z jedné takové inspekční cesty, dostal jsem vzkaz, abych se okamžitě dostavil k Ay-madovi.

Jakmile jsem vešel do paláce, přispěchal mi vstříc Teeaytan-ov. „Bud' opatrný,“ varoval mě. „Něco se děje. Nevím co, ale jeden z Aymadových služebníků říkal, že Ay-mad o tobě a té ženě často mluví. Zdá se, že teď, když o ni přišel, touží po ní víc než předtím. Chceš-li si ušetřit potíže, měl bys mu ji raději vrátit, protože jestli to neuděláš, dá tě zabít a vezme si ji stejně. Žádná žena za to nestojí.“

Poděkoval jsem mu a šel dál do velké síně, kde seděl na trůně Ay-

mad obklopený nejvyššími důstojníky. Když jsem mezi nimi zaujal své místo, přivítal mě jeddak se zamračeným výrazem. Byl jsem jediný z jeho lidí, kdo měl tělo hormáda a ne rudého Marťana. Neměl jsem nejmenší představu, kolik je mezi nimi mužů s mozky hormádů, a neměl jsem samozřejmě ani možnost nějak to zjistit. Ti všichni by jistě byli více než překvapeni, kdyby věděli, že za mou obludnou hormádi tváří leží mozek jednoho z předních šlechticů Helia a důvěrníka samotného Vládce Barsoomu.

Ay-mad na mě ukázal prstem. „Důvěřoval jsem ti,“ prohlásil. „Svěřil jsem ti velení nad laboratořemi, a co jsi udělal? Přísun bojovníků se zastavil.“

„Já nejsem Ras Thavas,“ upozornil jsem ho.

„Dovolil jsi, aby došlo k havárii v laboratoři č. 4, a následek té katastrofy nás teď ohrožuje všechny!“

„Dovol, abych ti znovu připomněl, že nejsem největší mozek Barsoomu,“ přerušil jsem ho.

Nevšímal si mých slov a pokračoval: „Ty záležitosti hrozí zničit náš plán na dobytí světa a nutí nás zahájit naše tažení okamžitě a s nedostatečnými silami. Zklamal jsi v laboratořích, a proto tě tam zbavuji veškerých funkcí – ale dám ti ještě jednu příležitost se očistit. Mám v plánu okamžitě dobýt Phundahl, a získat tak první flotilu létajících lodí, na jejichž palubách bychom dopravili válečníky do Toonolu. Obsazení Toonolu nám zajistí další letouny a umožní dostat se k jiným městům. Svěřuji ti velení výpravy proti Phundahlu. Na obsazení města nebude zapotřebí velké armády. Máme pět set malagorů. Ti mohou udělat dvě cesty denně. To znamená, že můžeš dopravit na nějaké místo nedaleko Phundahlu tisíc válečníků za jediný den, nebo – pokud ptáci unesou dva muže najednou – dokonce dva tisíce. Stejným způsobem pak můžeš v noci dostat do města tisícovku válečníků, kteří otevrou brány ostatním. Nejdříve však musíš přestěhovat nádoby s živným roztokem, v němž vzniká zvířecí hmota, aby měli bojovníci zajištěný přísun potravy. Myslím, že ti bude k útoku stačit dvacet tisíc bojovníků, a já ti budu posílat dalších tisíc až dva tisíce hormádů denně, dokud boj neskončí, protože se obávám, že ztráty budou veliké. Okamžitě opustíš místnosti, které obýváš v laboratorní budově, a nastěhuješ se sem do paláce, do prostor, které tobě a tvému doprovodu určím.“

Bylo mi ihned jasné, čeho chce docílit. Janai bude přestěhována

do jeddakova sídla a mě pak pošle do války s Phundahlem.

„Do paláce se přestěhuješ bez prodlení a začneš zajišťovat přesun svých oddílů. Domluvil jsem.“

NIKDY NÁM NEUPRCHNEŠ!

Měl jsem dojem, že teď stojím tváří v tvář problému, který nemá řešení. Kdybych byl ve svém vlastním těle, mohl bych s Janai uprchnout podzemním tunelem na ostrov, kde se ukrývali Ras Thavas s Johnem Carterem, a vyčkat tam jejich návratu. Nedokázal bych však opustit své tělo a riskovat možnost, že se budu muset do vlasti vrátit jako hormád. Cítil jsem také, že je mou povinností – jako rudého muže – pokusit se nějak zhatit Ay-madův šílený plán na dobytí světa. Když jsem kráčel k Janaiinu apartmá, abych jí oznámil, co nás potkalo, byl jsem úplně na dně – hlouběji už můj duch ani klesnout nemohl. Procházeje chodbou do laboratorní budovy, potkal jsem Tun-gana, který vypadal velmi vzrušeně. „Hmota z laboratoře č. 4 přetekla v jednom místě přes hřeben střechy. Spouští se po stěně budovy dolů na ulici,“ hlásil. „Růst hmoty se najednou z neznámých důvodů zrychlil, a jestli ji někdo brzy nezastaví, nebude trvat dlouho a zaplaví celé město.“

„A posléze i ostrov,“ zamračil jsem se. „Ale s tím nemohu nic dělat, Ay-mad mi odebral pravomoci, které se týkaly laboratoří. Zodpovědnost teď padá na hlavu mého nástupce.“

„Ale co máme dělat, abychom se zachránili?“ ptal se Tun-gan. „Jestli se hmota nezastaví, jsme všichni ztraceni. Už chytila a pohltila několik válečníků, kteří byli posláni, aby se ji pokusili zničit. Natáhly se ruce, uchvátily je a hlavy je rozkousaly a snědly. Nakonec nás to sežere všechny.“

Ano, to byla pravda. Co však udělat, abychom se zachránili? V mých myšlenkách nejdříve „my“ zahrnovalo jen Janai a moji dvojjetinost. ale pak mě napadli i další – Pandar a Gan Had a Sytor, ano, dokonce i Tun-gan, vrah z Amhoru s mozkiem hormáda. Ti muži byli mí přátelé ve smyslu, v jakém to bylo v Morbu možné. Byl tady chudák Teeaytan-ov, i on byl můj přítel. Musím je zachránit všechny.

„Tun-gane,“ obrátil jsem se k němu, „přál by sis uprchnout?“

„Samozřejmě že ano!“

„Odpřísáhneš mi věrnost a poslušnost, když ti pomohu utéci z Morbu a zapomenout na to, že jsi hormád?“

„Já už teď nejsem hormád,“ zamračil se. „Jsem rudý muž, a jest-

liže mně pomůžeš uniknout té obludnosti, která pomalu zaplavuje město, budu ti věrně sloužit až do smrti.“

„Výborně. Běž okamžitě k Pandarovi, Gan Hadovi, Sytorovi a Teeaytan-ovi a řekni jim, ať hned přijdou do Janaiina apartmá. Vyříd' jim to nenápadně a tajně. Ať nikdo nevyslechne, co jim povídáš! A pospěš si, Tun-gane!“

Já sám jsem se okamžitě vrátil k Janai. Zdálo se, že je dívka ráda, že mě vidí. Řekl jsem jí, že Ay-mad přikázal, abychom se přestěhovali do paláce. Dva sloužící, které jsem podezříval, nás samozřejmě poslouchali, přesně jak jsem si přál. Okamžitě jsem jim vydal rozkaz, aby sbalili všechny dívčí věci, což mi poskytlo možnost promluvit s Janai v soukromí. Řekl jsem jí, co to vlastně znamená, a také že mám plán, který nabízí jistou naději na útěk.

„Jsem ochotna riskovat cokoliv,“ odpověděla, „raději než zůstat sama v Ay-madově paláci, když tě pošle pryč. Jsi jediná osoba v celém Morbu, které mohu důvěřovat, můj jediný přítel, i když dodnes nechápu, proč a čím jsem si to zasloužila.“

„Protože je mým přítelem Vor Daj a ten tě miluje,“ řekl jsem. Připadal jsem si jako zbabělec, když jsem využil tenhle způsob, jak se jí svěřit s láskou. Kdybych byl ve svém vlastním těle, jistě bych tu odvalu neměl. Hned potom, kdy jsem to řekl, jsem si začal hrozně přát, abych to byl neudělal. Co když Vor Dajovu lásku odmítne? On tady nebude, aby se o ni staral, pomáhal jí a dvořil se jí, a obludný hormád to za něho dělat nemohl. Zatajil jsem dech a čekal na odpověď.

Chvilí mlčela a pak se zeptala: „Proč si myslíš, že mě Vor Daj miluje?“

„To je naprosto jasné. Nikdy by se tak nezajímal o osud nějaké ženy, kdyby ji nemiloval.“

„Myslím, že se asi mýlíš. Vor Daj by se jistě zajímal o osud každé rudé ženy, která by se stala vězeňkyní v Morbu. Jak by mezi námi mohla vzniknout láska? Vždyť se sotva známe. Promluvili jsme spolu pár slov.“

Právě jsem se s ní chtěl pustit do sporu, když se objevili Pandar, Gan Had a Sytor a ukončili náš rozhovor. Znovu jsem zůstal v té trapné nejistotě, co se Janaiiných pocitů vůči Vor Dajovi týče. Protože byli všichni tři zaměstnáni v laboratorní budově, našel je Tun-gan rychle. Poslal jsem je do velké pracovny, aby tam na mě počkali, neboť jsem s nimi chtěl promluvit na místě, kde by nás nemohl vy-

slechnout žádný z Ay-madových špehů.

O několik minut později dorazil Tun-gan s Teeaytan-ovem a skupinka těch, o nichž jsem doufal, že mi budou věrní, byla pohromadě. V té době už oba služebníci sbalili Janaiiny věci a já jim přikázal, aby je odnesli do paláce, a tak jsem se jich na nějakou dobu zbavil.

Jakmile za nimi zapadly dveře, pospíšili jsme si s Janai, Tun-ganem a Teeaytan-ovem do pracovny za ostatními. Byli jsme tedy všichni a já jim vysvětlil, že mám v plánu uprchnout z Morbu, načež jsem se zeptal svých společníků, jednoho po druhém, zda mě chtějí následovat. Každý mě ujistil, že ano, ale Sytor vyjádřil pochybnosti, které podle mě cítili i ostatní. Nevěřil, že je náš útěk možný.

„Jaký máš plán?“ zajímal se.

„Objevil jsem podzemní chodbu, která vede na malý ostrov mimo Morbus,“ vysvětloval jsem jim. „Právě na ten ostrov se uchýlili Ras Thavas a Dotar Sojat, když zmizeli z města. Teď jsou na cestě do Helia a můžete se spolehnout, že Dotar Sojat se vrátí s flotilou válečných lodí a dostatečnou silou bojovníků, aby mě z Morbu zachránil.“

Teeaytan-ov se zatvářil velmi pochybovačně. „Proč by se měl Dotar Sojat vracet, aby zachránil z Morbu nějakého hormáda?“

„A jak by mohlo Dotar Sojata, chudého panthana, napadnout, že by přesvědčil jeddaka Helia, aby poslal flotilu válečných lodí do Tonolských močálů pro nějakého hormáda?“ přidal se Sytor.

„Připouštím, že se to celé zdá fantastické, ale to jen proto, že neznáte všechna fakta, a já mám zase své důvody, proč vám je zatím nemohu sdělit. V jedné věci vás však mohu uklidnit. Je skutečně v možnostech Dotar Sojata vrátit se s celou flotilou válečných lodí z Helia. Dotar Sojat je ve skutečnosti John Carter, Vládce Barsoomu.“

Moje odhalení všechny zaskočilo, ale když jsem jim oznámil, proč přijel John Carter do Morbu, zdálo se, že mi uvěřili, jen Teeaytan-ov stále ještě nebyl s to pochopit, proč by se měl helijský princ zajímat o nějakého hormáda natolik, aby kvůli němu přiletěl s válečnou flotilou až z Helia.

Poznal jsem, že jsem udělal chybu, ale někdy jsem se trochu zapomínal, co se mých osobností a těl týče. Sám pro sebe jsem byl neustále Vor Daj, šlechtic z helijského dvojměstí. Pro ostatní jsem byl Tor-dur-bar, hormád z Morbu.

„Možná jsem poněkud přehnal svou vlastní důležitost,“ snažil jsem se celou věc vysvětlit, „když jsem řekl, že se vrátí pro mě. Vrátí

se pro Vor Daje, ale pro mě také, protože Vor Daj i John Carter jsou mí přátelé.“

„A proč si myslíš, že zachrání i nás ostatní?“ zeptal se Pandar z Phundahlu

„Zachrání každého, o jehož záchranu ho Vor Daj požádá – to znamená každého, koho mu navrhnou, protože Vor Daj je můj přítel.“

„Ale Vor Daj přece zmizel,“ ozval se Gan Had z Toonolu. „Nikdo neví, co se s ním stalo. Všichni si myslí, že je mrtev.“

„To jsi mi neřekl, Tor-dur-barel!“ zvolala Janai. Obrátila se k Sytorovi. „Co když je to nějaká lest, kterou nám tenhle hormád připravil, aby nás z nějakého důvodu dostal do své moci?“

„Ale vždyť jsem ti řekl, Janai, že zmizel,“ bránil jsem se.

„Neřekl jsi mi ale, že si o něm všichni myslí, že je mrtvý. Ty jsi naopak jedním dechem tvrdil, že nevíš, kde je, ale že se pro něj John Carter vrátí. Tak čemu mám věřit?“

„Jestli chceš žít a uprchnout z Morbu, musíš mi věřit,“ odsekl jsem jí popuzeně. „Během několika minut uvidíš Vor Daje a pak pochopíš, proč za tebou nemohl přijít.“ Už už jsem s nimi ztrácel trpělivost. Pochybnosti a podezírání v okamžiku, kdy jsme si potřebovali co nejvíce pospíšet, abychom unikli, dřív než Ay-mad pojme podezření!

„Tak čemu mám věřit?“ opakovala Janai „Nevíš, kde Vor Daj je, a přitom tvrdíš, že ho za chvíli uvidíme.“

„Dlouhou dobu jsem nevěděl, kde je. Když jsem ho pak našel, zdálo se mi vůči tobě laskavější neříkat ti celou pravdu, protože jsi mohla spoléhat jen na něho. Vor Daj ti pomoci nemůže, je bezmocný. Jediný, kdo ti tady může pomoci, jsem já. Naneštěstí, pokud máme provést můj plán útěku, musíte se dozvědět, co se s Vor Dajem stalo. Už teď jsme proplýtvali spoustu času zbytečně. Já jdu a ty půjdeš se mnou. Tu pomoc, kterou ti poskytnu, dlužím Vor Dajovi. Ostatní si mohou dělat, co chtějí.“

„Já jdu s tebou,“ ozval se Pandar. „Nikde jinde nám nemůže být hůř než tady.“

Nakonec se všichni rozhodli, že mne budou následovat. Sytor váhavě. Přešel k Janai a něco jí šeptal.

Vzal jsem Teeaytan-ova do malé laboratoře a shromáždil všechny nástroje potřebné k operaci, při níž měl být vrácen můj mozek zpět do původního těla. Ty jsem podal Teeaytan-ovi. Pak jsem odpojl

motor a veškeré hadice a kabely, protože bez motoru nemohla být krev napumpována zpět do mého těla. To všechno sice zabralo čas, ale nakonec jsme přece jen byli připraveni opustit město.

Věděl jsem, že naše skupina cestou narazí na lidi, a že se tedy nevyhneme pozornosti ani podezření. Přinejlepším jsem mohl doufat, že se dostaneme do cely 3-17 dřív, než nás někdo začne pronásledovat. Pohled na dva hormády, čtyři rudé muže, Janai a náklad, který jsme s Teeaytan-ovem nesli, k nám okamžitě přitáhl pozornost. A jedním z těch, kdož se přišli podívat, byl i nově jmenovaný guvernér laboratoří.

„Kam jdete?“ zeptal se. „Co chcete dělat s těmi nástroji a vybavením?“

„Stěhuji je do podzemí, kde všechno bude v bezpečí,“ odpověděl jsem mu. „Jestli se vrátí Ras Thavas, bude to potřebovat.“

„Myslím, že to bude dost bezpečné tam, kde to bylo,“ řekl. Teď tady velím já, a až budu chtít vybavení laboratoří přestěhovat, rozhodnu o tom sám. Odneste to zpět tam, kde jste to vzali.“

„A odkdy rozkazuje dwar odwarovi?“ zamračil jsem se. „Okamžitě nám ustup z cesty!“ Vzápětí jsem i se svými společníky vykročil dál po rampě, která vedla do podzemí.

„Stůj!“ vyštěkl. „Bez písemného rozkazu od Ay-mada s tím zařízením a dívkou nikam nepůjdeš! Dostal jsi příkaz přestěhovat tu ženu do paláce, a ne do podzemí, a já mám pokyny přímo od Ay-mada. Mám dohlédnout na to, abys jeddakovy rozkazy splnil.“

Poté pozvedl hlas a začal volat o pomoc. Věděl jsem, že budeme brzy obklíčeni bojovníky, a tak jsem pokynul svým společníkům a rozběhli jsme se do sklepení.

Pádili jsme, co nám síly stačily, po dlouhé točité rampě vedoucí do podzemí a v patách nám běžel guvernér laboratoří, který neustále ječel o pomoc. A v dálce nad námi se zanedlouho ozval křik vojáků, kteří nás začali pronásledovat.

OSTROV ZRADY

Zdálo se, že je nyní celý můj plán odsouzen k záhubě, protože i kdyby se nám podařilo dostat se až k cele 3-17, netroufl bych si do ní vstoupit a prozradit tak jedinou cestu na svobodu, již jsem znal. Byli jsme však už příliš daleko a nebylo cesty zpět. Zbývala jediná možnost. Nesměl zůstat naživu jediný svědek, který by donesl zprávu Ay-madovi.

Už jsme byli v podzemí a spěchali hlavní chodbou. Guvernér nám klusal v patách, leč neustále se držel v uctivém odstupu. Vzdálené výkřiky potvrzovaly, že pronásledovatelé neztratili naši stopu. Zavolal jsem k sobě Tun-gana a polohlasem jsem mu dal instrukce. On pak je postupně předal Teeaytan-ovovi a Pandarovì. Trojice poté rychle zahrnula do vedlejší chodby. Guvernér na okamžik zaváhal, ale nešel za nimi. Nechtěl samozřejmě ztratit z očí mě a Janai, a proto se držel za naší větší skupinkou. Na další křižovatce chodeb jsem s ostatními zahrnul doprava, a sotva jsme se ocitli za rohem, prudce jsem se zastavil a odložil svůj náklad.

„Tady si na ně počkáme,“ oznámil jsem svým společníkům. „Musíte si pamatovat jen jednu věc. Pokud se nám má útěk zdařit a chceme zůstat naživu, nesmí přežít ani jeden z našich pronásledovatelů, protože by na nás poštlval další Ay-madovy lidi.“

Sytor a Gan Had se mi postavili po boku, Janai zůstala několik kroků za našimi zády. Guvernér se zastavil mimo dosah našich mečů a čekal, až ho dostihnou ostatní. Nikdo neměl střelné zbraně. Mohlo to být buď tím, že v Toonolských močálech nebyl materiál k jejich výrobě, nebo ještě nebyly v téhle vzdálené části našeho světa objeveny. Byli jsme ozbrojeni jen dlouhými a krátkými meči a dýkami.

Nemuseli jsme čekat dlouho a válečníci nás dohonili. Bylo jich devět, samí hormádi. Guvernér měl mozek hormáda v těle rudého muže. Znal jsem ho celkem dobře z paláce. Byl lstivý a krutý, ale postrádal osobní odvalu. Gestem zarazil své bojovníky – všech deset zůstalo stát a pozorovalo nás.

„Měli byste se vzdát,“ prohlásil, „a vrátit se s námi. Nemáte naději. Nás je deset a vy jste jen tři. Když půjdete s námi, neřeknu o vašem útěku Ay-madovi.“

Bylo jasné, že se snaží vyhnout boji, ale právě v něm byla naše jediná naděje na útek. Jakmile bychom se jednou já a Janai vrátili do jeddakova paláce, byli bychom ztraceni. Předstíral jsem, že zvažuji jeho nabídku, abych získal alespoň chvilku času. Víc jsem ani nepotřeboval, protože mezitím už jsem spatřil, jak se za zády guvernéra a jeho mužů tiše vynořily stíny Tun-gana, Pandara a Teeaytan-ova.

„Teď!“ zvolal jsem, a při mých slovech všichni tři vyrazili válečný pokřik, který přinutil naše protivníky, aby se otočili. Vrhli jsme se se Sytorem a Gan Hadem kupředu. Co do počtu byli nepřátelé ve výhodě, ovšem ve skutečnosti neměli nejmenší naději. Překvapující útok je zaskočil, ale co nám dodávalo převahy, byla má nadlidská síla a dlouhá pravice. Každopádně si velmi brzy uvědomili, že bojují o holé životy, a jako krysy zahnané do kouta se bránili ze všech sil.

Viděl jsem, jak k zemi klesá ubohý Teeaytan-ov s rozpolcenou lebkou, po něm raněný Pandar, ale předtím oba stačili zabít jednoho protivníka. Tun-gan si připočítal na konto dva, Sytor, k mému zklamání, se držel vzadu a neodvažoval se riskovat život v boji, ale koneckonců jsme ho moc nepotřebovali. Můj dlouhý těžký meč roztínal lebky jednu po druhé, až nakonec před námi stál jediný muž – guvernér, který se šarvátky účastnil, co nejméně to šlo. Teď se s výkřikem pokusil dát na útek, avšak Tun-gan mu zastoupil cestu. Ozvalo se rychle zazvonění ocele o ocel, pak výkřik a vzápětí už Tun-gan vytrhl svůj meč ze srdce guvernéra laboratoří a otřel ho o vlasy padlého nepřítele.

Chodba vypadala jako podlaha na jatkách, kolem se potácela bezhlavá těla a na zemi křičely hlavy. Neraď vyprávím, co následovalo, jenže pro naše bezpečí bylo nutno zničit nepřátele dokonale, hlavně mozky. Teprve pak jsme mohli bez obav pokračovat v cestě.

Dal jsem pokyn Tun-ganovi, aby vzal věci, které jsem předtím svěřil Teeaytan-ovovi, sám jsem se chopil motoru a vedl naši skupinku dál k 3-17. Všiml jsem si, že se Sytor přitočil k Janai a vedl s ní tichý rozhovor, avšak v té chvíli byly mé myšlenky zaměstnány úplně jinými věcmi, než aby se mi to zdálo nějak důležité. Zatím se nám dařilo. Ale kdo mohl říci, co nám chystá budoucnost? Jaký život mohl být na ostrově, kam jsme prchali, nikdo nevěděl, stejně jako jsem já netušil, jak se z něho dostaneme mimo dosah Morbu a za hranice Velkých toonolských močálů v případě, že se Johnu Carterovi nepodaří se pro nás vrátit. Byl jsem si však jistý, že by mu v tom

mohla zabránit jen smrt, a připustit si, že by velký válečník mohl zahynout – to jsem nedokázal. Mně, stejně jako mnoha dalším, připadal nesmrtelný. Předpokládejme však, že by se skutečně vrátil, ovšem bez Ras Thavase. Tato myšlenka mě naplňovala hrůzou, protože mi neponechávala jinou možnost než sám sebe zabít. Raději smrt než doživotní živoření v této strašlivé podobě. Raději smrt než vědomí, že je mi Janai odepřena navždy. Takové a podobné myšlenky se mi hnaly hlavou, když jsme se přiblížili ke dveřím 3-17 a já je otevíral. Poté jsem vpustil naši skupinku dovnitř.

Když Janai spatřila na stole Vor Dajovo tělo, vykřikla hrůzou a prudce se ke mně obrátila. „Ty jsi mi lhal, Tor-dur-bare,“ pravila nenávisným šepotem. „Ty jsi celou dobu věděl, že je Vor Daj mrtvý. Proč jsi ke mně byl tak krutý?“

„Vor Daj není mrtvý,“ odpověděl jsem. „Čeká jen na návrat Ras Thavase, který ho přivede zpět k životu.“

„Ale proč jsi mi to neřekl?“

„Jen já jsem věděl, kde je Vor Dajovo tělo ukryto. Nepomohlo by ani jemu, ani tobě, kdybys to věděla i ty, a čím méně lidí to ví, tím bezpečnější Vor Dajovo tělo je. Ani tobě, přestože vím, že ti mohu naprosto důvěřovat, bych nesvěřil tajemství jeho úkrytu. Teď jste se to dozvěděli jen proto, že jediná cesta k úniku z Morbu vede tudy, místností, kde tělo leží. Jsem si jistý, že ti mohu věřit, ale tady a teď vám slibuji, že se ani jeden z vás sem do Morbu nevrátí živý, dokud tu bude ukryto Vor Dajovo tělo a já budu naživu.“

Sytor přistoupil ke kamenné desce, na níž tělo leželo, a velmi podrobně je zkoumal. Viděl jsem, jak spokojeně přikývl hlavou, pak mu po rtech přeběhl slabý úsměv a nakonec vrhl rychlý pohled mým směrem. Přemýšlel jsem, zda náhodou netuší pravdu, ale pokud nemluvil, nezáleželo na tom. Nechtěl jsem, aby Janai věděla, že Vor Dajův mozek teď leží v pokřivené lebce Tor-dur-bara. Naprosto hloupě jsem si namlouval, že kdyby to věděla, nikdy by na tu skutečnost nedokázala zapomenout, ani potom ne, co by byl můj mozek vrácen zpět do původního těla.

Po mém vysvětlení, proč jsem ji neuvědomil o zdánlivém neštěstí, které potkalo Vor Daje, se na několik okamžiků hluboce zamyslela, leč nakonec se ke mně obrátila a laskavým hlasem řekla: „Omlouvám se, že jsem o tobě pochybovala, Tor-dur-bare. Udělal jsi to nejlepší, co jsi mohl, když jsi úkryt Vor Dajova těla nikomu neprozradil.

Byl to nejen důkaz moudrosti, ale i oddanosti.“

NOČNÍ LET

S velkou úlevou jsem vedl malou společnost dlouhým podzemním tunelem na ostrov, ležící kus za pobřežím Morbu. Jak unikneme z ostrova – to byla otázka, kterou budeme muset teprve řešit. Samozřejmě že má největší naděje spočívala v tom, že se pro nás John Carter vrátí s flotilou, ale za touto nadějí se neustále plížila obava, že se jim s Ras Thavasem nepodařilo uniknout nebezpečím, jež se ukrývají ve Velkých močálech, a dorazit ke skrytému letounu.

Na ostrově žili ptáci a hlodavci a vyrůstalo tam několik stromů a keřů, které rodily ořechy a sladké bobule. To vše spolu s rybami, jež jsme dokázali ulovit, nám poskytovalo dostatek potravy, takže jsme v tomto směru ani v nejmenším netrpěli nedostatkem. Dal jsem pro Janai vybudovat jednoduchý přístřešek, aby měla své částečné soukromí, a protože počasí bylo velmi příznivé, my ostatní jsme spali venku.

Malý ostrůvek byl poměrně členitý, uprostřed se zvedal středně vysoký pahorek a my si udělali tábor na jeho úpatí, na straně odvrácené od Morbu, takže nás kopec chránil před odhalením z města. Na tomto místě jsem začal s budováním dvou lehkých člunů, z nichž každý měl unést tři osoby a dávku zásob. Jeden byl o něco větší, aby pojal i Vor Dajovo tělo, neboť jsem se ho rozhodl vzít s sebou pro případ, že by se John Carter nevrátil včas a my byli přinuceni absolvovat nebezpečnou cestu v našich křehkých plavidlech.

Během té doby jsem si všiml, že Sytor tráví větší část svého volného času ve společnosti Janai. Byl příjemný a uměl báječně mluvit, nemohl jsem se proto divit, že nacházela potěšení v jeho společnosti, ale musím přiznat, že jsem často trpěl záchvaty žárlivosti. Sytor se také velmi spřátelil s Pandarem, bojovníkem z Phundahlu, takže se zdálo, že jsme se společensky rozdělili do dvou skupin – Sytor, Janai a Pandar byli v jedné a Gan Had, Tun-gan a já v druhé. Nepanovała mezi námi ta nejmenší nevůle nebo řevnivost, neboť to rozdělení bylo víceméně přirozené. Gan Had byl Toonolec a Toonol a Phundahl byli dědiční nepřátelé, takže Pandar a Gan Had neměli nic společného. Tun-gan s tělem rudého Marťana a mozkiem hormáda a já s tělem hormáda a mozkiem Marťana jsme se cítili jistým způsobem

přitahování jeden k druhému. To proto, že jsme oba věděli, že ostatní nás v tajných zákoutích své duše považují za obludy, méně lidské, než jsou ta nejnižší zvířata. Povím vám jedno – tak příšerné tělo, jako bylo moje, ve vás vždycky vzbudí pocit podřadnosti, který nedokážete překonat, a Tun-gan, přestože byl v těle amhorského vraha, se musel cítit podobně.

Když jsme dostavěli loď, což zabralo několik týdnů neúnavné práce, dopadla na nás nucená nečinnost. Sytor požadoval, abychom vypluli okamžitě, ale já chtěl ještě nějakou dobu čekat, neboť jsem věděl, že pokud John Carter žije a dostal se do Helia, vrátí se. Pandar souhlasil se Sytorem, ovšem Gan Had ne. Jejich plán byl totiž dostat se do Phundahlu, tam by však Gan Hadovi hrozilo vězení a pravděpodobně otroctví. V těch mnohých dohadováních a rozepřích, jež jsme o tom vedli, jsem měl na své straně jeden argument. Byla to Janai, která mě podporovala a souhlasila se mnou, když jsem tvrdil, že bychom měli ještě nějakou dobu počkat.

„Neměli bychom odplouvat,“ řekla, „a když, tak s sebou musíme každopádně vzít Vor Dajovo tělo. Chápu, že to Tor-dur-bar nechce udělat, dokud nebude mít naprostou jistotu, že už nezbyvá naděje na záchranu z Helia.“ Pak se obrátila ke mně a pokračovala: „Ale i přesto si myslím, že děláš chybu a že by ses měl sklonit před mnohem větší zkušeností a dokonalejším úsudkem Sytorovým, protože je to rudý muž s mozkem rudého muže.“

Sytor byl našemu rozhovoru přítomen a já viděl, jak na mě vrhl rychlý pohled. Znovu mě napadlo, zdá náhodou nemá podezření, že je v mé obludné hlavě mozek Vor Dajův. Doufal jsem jen, že se o své pochybnosti nepodělí s Janai.

„Sytor má sice mozek rudého muže,“ přikývl jsem, „ale ten teď pracuje jen ve prospěch Sytorův. Můj mozek, přestože je mnohem podřadnější, je ovládán pouze jedinou touhou, kterou nic nepřehluší, a tou je dobro tvé a Vor Dajovo. Neopustím tento ostrov, dokud se nevrátí John Carter nebo dokud to nebude naprosto nezbytné. Tím chci říci, že bych musel být přesvědčen, že už nepřijde. Opakuji proto, že ostatní si mohou dělat, co chtějí, ale tobě, Janai, nedovolím opustit ostrov, protože jsem Vor Dajovi slíbil, že tě budu chránit, a kdybych ti dovolil vydat se na nebezpečnou cestu přes močály, k nepřátelskému Phundahlu, nemohl bych dostát svému slovu.“

„Jsem svou vlastní paní,“ odvětila rozzlobeně, „a když si to budu

přát, tak odjedu. Žádný hormád mně nebude poroučet, co mám a co nemám dělat.“

„Janai má naprostou pravdu,“ postavil se na její stranu Sytor. „Nemáš právo se do toho míchat.“

„Ale rozhodně to mám v úmyslu,“ odsekl jsem mu, „a Janai zůstane tady se mnou, i kdybych ji tu měl držet násilím – a uvědom si, že jsem toho i fyzicky schopen.“

Věci se pak rychle zhoršovaly a Janai, Sytor a Pandar společně trávili čím dál tím více času. Často se dohadovali tak tichými hlasy, že jsme neslyšeli, o čem hovoří. Bláhově jsem si myslel, že si jen mezi sebou stěžují a reptají. Samozřejmě, bylo pro mě velkým zklamáním, že se Janai obrátila proti mně, a cítil jsem se velmi nešťastný, ale nečekal jsem, že se z jejich reptání vyvine něco jiného. Věřil jsem, že bude po mém, protože to bylo nejlogičtější a nejbezpečnější řešení.

Sytor a Pandar si našli k přenocování místo, které bylo dosti vzdálené od malé mýtiny, kde jsme spali my s Gan Hadem a Tun-ganem, jako kdyby chtěli zdůraznit, že s námi nemají nic společného. To mi celkem vyhovovalo, jelikož jsem je oba začal podezírat a mé sympatie k nim byly dávno ty tam.

Jednoho večera, po namáhavém dni vyplněném rybolovem, když jsem se připravoval ke spánku, přišel za mnou Tun-gan a sedl si vedle mě. „Dnes se mi je podařilo vyslechnout,“ sdělil mi. „Zjistil jsem něco, co by tě mohlo zajímat. Podřimoval jsem ve stínu pod hustým keřem vedle pláže, když se tam objevil Sytor s Janai a sedli si nedaleko mě. Bavili se o tobě a já slyšel, jak Janai říká: Jsem si jistá, že je opravdu Vor Dajovi i mně velmi oddaný. Za všechno může ten jeho podivný úsudek, ale co by člověk očekával od hormáda, od deformovaného mozku, který sídlí v ještě hůře postiženém těle?“

„Dokonale se mýlíš,“ vrtěl hlavou Sytor. „Ten myslí jen na jedno jediné, a to je jak tě dostat pro sebe. Je tady ještě něco, a já váhal, zda ti to mám či nemám říci, protože jsem ti nechtěl ublížit. Ten Vor Daj, kterého jsi znala, už nikdy nebude žít. Jeho mozek byl vyjmut a zničen a Tor-dur-bar ukryl a chrání jeho tělo a čeká na návrat Ras Thavase, který vloží jeho hormádký mozek do Vor Dajovy lebky. Pak za tebou Tor-dur-bar přijde ve svém překrásném novém těle a pokusí se tě získat. Jenže to nebude Vor Daj, kdo po tobě bude toužit, ale mozek hormáda v těle muže!“

„To je strašné!“ zvolala Janai. „To jistě není pravda. Jak tě napadlo něco tak hrozného?“

„Řekl mi to Ay-mad,“ odpověděl Sytor. „Vor Dajovo tělo mělo být Tor-dur-barovou odměnou za služby, které vykonal pro Ay-mada. A aby se Tor-dur-bar ujistil, že jeho plány nic nepřekazí, přinutil Ay-mada, aby dal Vor Dajův mozek zničit.“

„A co na to odpověděla Janai? Přece mu neuvěřila?“

„Ale ano, uvěřila,“ pravil Tun-gan. „Řekla totiž, že to by vysvětlilo mnoho věcí, které dosud nechápala, a že teprve teď ví, proč jsi ty, hormád, projevil tak vzácnou náklonnost k jednomu z rudých mužů.“

Byl jsem znechucený, vzteklý a smutný současně a přemýšlel jsem, zda si dívka jako Janai zaslouží onu lásku a oddanost, již jsem k ní cítil. Pak ale převážil můj zdravý rozum a já si uvědomil, že Sytorovo tvrzení je za dané situace a při daných faktech logickým vysvětlením mého chování k Janai. Opravdu, proč by měl nějaký oblodný hormád chránit rudého muže, jehož tělo by mohl získat spolu s půvabnou mladou dívkou, nebo s nadějí, že ji získá, jakmile se zbaví své odporné podoby?

„Jak vidíš, budeš si muset na tu krysu dávat pozor,“ uzavřel Tun-gan.

„No, dlouho už to trvat nebude,“ zamračil jsem se, „protože zítra ráno ho přinutím, aby svá slova odvolal, a řeknu jim pravdu. Stejně si myslím, že Sytor něco tuší, ale Janai to jistě překvapí.“

Dlouho jsem nemohl usnout a představoval jsem si, jak Janai zareaguje, až se dozví pravdu, co řekne nebo co si bude myslet, co udělá, až jí povím, že za mou obludnou tvář leží Vor Dajův mozek. Nakonec jsem však přece jen usnul, a protože jsem byl tak dlouho vzhůru, ráno jsem zaspal. Vzbudil mě Gan Had z Toonolu. Prudce mnou zatřásl, a když jsem otevřel oči, viděl jsem, že je velmi rozčilený.

„Co se děje, Gan Hade?“

„Sytor!“ volal. „Sytor a Pandar ukradli jeden člun a společně s Janai odpluli!“

Vyskočil jsem a rozběhl se na místo, kde jsme měli ukryté čluny. Jeden z nich byl pryč, ale jako by to nestačilo, ve druhém byla proražena velká díra. Než ji spravíme, bude nám to trvat přinejmenším několik dnů.

Tak tady byla odměna za mou lásku a oddanost. Cítil jsem se hrozně. Teď už mi bylo jedno, zda se John Carter vrátí nebo ne. Můj

život bude ode dnešního dne pustinou, v níž pokvete jen smutek a žal. Zklamaně jsem se odvrátil od poškozeného člunu. Gan Had mi položil ruku na rameno.

„Netrap se,“ utěšoval mě. „Jestli s nimi šla z vlastní vůle, pak nestojí za to.“

A právě v jeho slovech jsem našel slaboučkou naději, leč to stačilo, abych se jí chopil zuby nehty jako tonoucí, který se i stébly chytá. Jestli s nimi šla z vlastní vůle! Třeba s nimi nešla z vlastní vůle! Třeba ji Sytor odvedl násilím! To byla jistá naděje a já se rozhodl, že se jí budu držet až do úplného konce. Zavolal jsem Tun-gana a všichni tři jsme se pustili do opravy člunu. Pracovali jsme zuřivě, ale i tak nám trvalo celé tři dny, než byla loď znovu schopná plavby, neboť Sytor opravdu věděl, jak takový člun zničit.

Byl jsem si skoro jistý, že jelikož je s nimi Pandar, zamíří přímo do Phundahlu, kde by mohl Pandar zařídít, aby je přijali jako přátele, a byl jsem odhodlán je tam následovat stůj co stůj. Cítil jsem v sobě sílu sta mužů, sílu zničit sám celou armádu a zdolat hradby nej-mocnějšího města.

Nakonec jsme byli i my připraveni k vyplutí, ale ještě než jsme vyrazili, musel jsem udělat jednu věc. Ústí tunelu, kterým jsme sem přišli a na jehož konci byla místnost, kde leželo Vor Dajovo tělo, jsem ukryl pod hromadou balvanů a písku.

Sytor odplul ve větším člunu, který byl pro tři lidi mnohem pohodlnější, ale na druhé straně také mnohem těžší. Dva muži, kteří ho budou pádly pohánět, budou muset vynaložit nesrovnatelně více sil než my v našem menším plavidle, kde navíc budeme veslovat tři současně. Gan Had, Tun-gan a já jsme byli nadprůměrně silní, a proto jsem tajně doufal, že bychom uprchlíky mohli bez ohledu na jejich třídní náskok dohonit dříve, než dorazí do Phundahlu. Byla to však jen chabá naděje, poněvadž nikdo z nás nevěděl, kterým směrem se uprchlíci pustili, a bylo nepravděpodobné, že bychom v onom bludišti klikatých vodních kanálů, které leželo mezi námi a naším cílem, pluli stejnou cestou jako oni. Bylo samozřejmě možné i to, že je mineme či předjedeme a vůbec o tom nebudeme vědět. Jak my, tak oni se můžeme pustit po nějakém nadějně vyhlížejícím pruhu volné vody, který se nakonec může ukázat slepým ramenem a přinutí nás nebo je vrátit se desítky mil. Rozloha Toonolských močálů je nezměrná a ani uprchlíci, ani my jsme se v nich vůbec nevyznali.

Protože jsem byl zvyklý pozorovat ze vzduchu krajinu pod sebou velmi pečlivě, dovedl jsem si v duchu vyvolat celkem slušný plán té oblasti, nad níž jsme nedávno letěli na zádech malagorů, poté co nás zajali hormádi a převáželi nás do Morbu. Nepochyboval jsem ani o tom, že Sytor nad ní letěl mnohokrát. Na druhé straně jsem si nemyslel, že by tyhle drobnosti mohly být k užitku jak mně, tak jemu, protože hladina močálu byla shora neustále z větší části zakryta převislou vegetací, která vyrůstala jak z vody, tak z nespočtených ostrovů a ostrůvků.

Když jsme vyplouvali po stopách uprchlíků, mé srdce bylo nesmírně těžké. Jednak jsem cítil pochybnosti o Janai a jednak jsem byl přinucen opustit své tělo a vydat se do světa v obludné podobě hormáda. Proč vlastně pronásleduji Janai, která uvěřila všem lžím, jež jí Sytor namluvil, a klidně mě opustila? Bylo to jasné. Miloval jsem ji a láska dělá z muže zaslepeného hlupáka.

Na cestu jsme se vydali večer, abychom se vyhnuli odhalení z Morbu. Na obloze byl jen menší a vzdálenější měsíc, Cluros, ale stačil nám osvětlit cestu. Směr jsme určovali podle hvězd a moje nadlidská síla dodávala pádlu energii alespoň dvou mužů. Byli jsme rozhodnutí cestovat dnem i nocí s tím, že vždy jeden z nás se dosyta vyspí na dně člunu. Měli jsme dostatek zásob a rychlost, s jakou jsme dokázali hnát kanoi kupředu, nám dávala naději, že unikneme případnému útoku každých nepřátelských domorodců, na něž bychom narazili.

První den nad námi proletělo hejno malagorů, které směřovalo směrem k Phundahlu. Ukryli jsme se před nimi pod hustou převislou vegetací v úzkém kanále, jímž jsme právě proplouvali. Viděli jsme je naprosto jasně, stejně jako válečníky, kteří obkročmo seděli na jejich hřbetech.

„Další kořistná výprava,“ zabručel Gan Had.

„Spíš stíhací skupina, kterou za námi vyslal Ay-mad,“ zavrtěl jsem hlavou. „Teď už musel zjistit, že jsme uprchli z Morbu.“

„Ale my přece uprchli už před celými týdny!“ řekl Tun-gan.

„To je pravda,“ přikývl jsem, „ale myslím, že během té doby posílá pátrací oddíly na všechny strany.“

Gan Had přitakal. „Asi máš pravdu. Doufejme, že neobjeví ani nás, ani ty před námi, protože jestli se to stane, skončíme ve spalovacím kotli nebo v nádrži s živným roztokem.“

Druhý den, poté co jsme dorazili k poměrně velkému jezeru, nás odhalili domorodci, kteří žili na jeho březích. Ti nasedli do mnoha kanoí a vypluli k nám. Opřeli jsme se do pádel a naše malé plavidlo doslova letělo po hladině. Domorodci však vyrazili z místa ležícího kousek před námi a zdálo se téměř jisté, že se k nám dostanou dřív, než je mineme. Vypadali opravdu velmi divoce. Byli úplně nazí, vlasy jim stály všemi směry a obličej i hlavy měli pomalovány tak, aby vyhlíželi ještě příšerněji, než zamýšlela příroda. Byli vyzbrojeni neohrabanými oštěpy a obušky, avšak na způsobu, jakým ovládali své dlouhé kanoe, už nic neohrabaného nebylo. Hnali je po vodě s úžasnou rychlostí.

„Rychleji!“ pobízel jsem své společníky. A zdálo se, že naše loď ožila, že s každým záběrem vyskakuje z vody.

Divoši se dali do vzrušeného křiku, neboť to vypadalo, že nás v každém případě dostihnou, ale energii, kterou spotřebovali na divoký řev, měli raději vložit do paží a pádel. V posledním okamžiku se nám totiž podařilo minout jejich vedoucí člun a začali jsme se jim vzdalovat. V zuřivosti po nás počali házet své oštěpy a obušky, ale žádný nedoletěl až k nám. Začínalo být jasné, že jsme unikli. Několik minut nás ještě pronásledovali a pak se se zklamaným pokřikem pomalu obrátili a vraceli se k pobřeží. Bylo štěstí, že to udělali, protože Gan Had i Tun-gan už byli na pokraji sil a v okamžiku, kdy nás domorodci přestali pronásledovat, sesuli se oba vyčerpaně na dno člunu. Já žádnou únavu necítil, a pádloval jsem tedy dál, až ke konci jezera. Tady jsme vpluli do klikatého kanálu, kterým jsme bez jakékoliv příhody proplouvali další dvě hodiny. Slunce se sklánělo k obzoru, když jsme zaslechli pleskot obrovských křídel, jenž se rychle přibližoval.

„Malagorové,“ řekl Tun-gan.

„Pátrací skupina se vrací,“ poznamenal Gan Had. „Zajímalo by mě, jak uspěli.“

„Letí hodně nízko,“ uvažoval jsem. „Pojďte, rychle přirazíme ke břehu tamhle pod těmi převislými větvemi. Budeme mít velké štěstí, když si nás nevšimnou.“

Převislá křoviska vyrůstala z nízkého plochého ostrova, který se zvedal sotva pár palců nad hladinu vody. Malagorové nás přeletěli, ale pak se velkým obloukem stočili a vraceli se zpět.

„Myslím, že přistanou,“ ozval se Tun-gan. „Hormádi neradi létají

v noci, protože malagorové po tmě špatně vidí a Thuria, která jim uhání nad hlavou, je mate a děsí.“

Pozorovali jsme je, když prolétali nad našimi hlavami, a já si všiml, že tři malagorové nesou po dvou osobách.

Moji společníci si toho všimli také a Gan Had řekl, že jsou to určitě vězňové.

„A já myslím, že jeden ze zajatců je žena,“ přisvědčil Tun-gan. „Třeba chytili Sytora, Pandara a Janai.“

„Přistanou na tomhle ostrově,“ odhadl Gan Had. „Stačí nám počkat do tmy a pak kolem nich snadno proklouzneme.“

„Nejdříve musím zjistit, zda je ta zajatá žena Janai,“ odpověděl jsem.

„Jestli nás objeví, znamená to jistou smrt,“ podíval se na mě Tun-gan. „Prozatím máme naději na útěk a Janai nepomůžeme tím, že bychom se dali sami chytit.“

„Musím to vědět,“ trval jsem na svém. „Vypravím se na břeh, abych to zjistil, a když se nevrátím hodinu po setmění, vy dva můžete pokračovat a doufám, že vás bude provázet štěstí.“

„A když zjistíš, že je to ona?“ zeptal se Gan Had.

„Pak se vrátím k vám a vyrazíme okamžitě na zpáteční cestu k Morbu. Jestliže vezou Janai zpět, musím se vrátit i já.“

„Ničeho tím nedosáhneš,“ rozmlouval mi můj úmysl Gan Had. „Zbytečně obětuješ naše životy stejně jako svůj. Nemáš právo nám udělat něco takového, když nemáme naději na úspěch. Kdyby byla sebemenší šance, pak by to bylo něco jiného a já bych byl první, kdo by ti nabídl svou pomoc a doprovod. Protože tady ale není ani špetka naděje, odmítám se ti podřídit. Nehodlám obětovat život v naprosto nesmyslném pokusu.“

„Je-li ta žena Janai, vrátím se zpět, i kdybych měl jít sám,“ pravil jsem. „Vy dva mě můžete doprovodit, nebo můžete zůstat na tomhle ostrově. Rozhodněte se sami.“

Vypadali velmi zachmuřeně a ani jeden z nich neodpověděl. Vplížil jsem se do hustého vysokého houští a na Tun-gana a Gan Hada jsem okamžitě zapomněl, protože všechny mé myšlenky se upínaly jedině k tomu, co jsem měl před sebou – zjistit, zda žena, kterou s sebou vezou hormádi zpět do Morbu, je skutečně Janai. Celý ostrov byl porostlý hustými křovisky, jež skýtala skvělý úkryt, a já se plazil po břiše jako had směrem, odkud ke mně slabě doléhaly hlasy.

Šlo to velice pomalu a byla skoro tma, když jsem se dostal na místo, odkud jsem měl dobrý výhled na tábořící skupinu. Byl tam tučt hormádů a dva důstojníci. Jakmile jsem se opatrně připlížil ještě blíž, zjistil jsem, že několik postav leží na zemi, a okamžitě jsem poznal, že muž nejbliže ke mně je Sytor. Byl spoután na rukou i na nohou a jeho přítomnost mi potvrzovala, že je tu i Janai. Chtěl jsem se však ujistit, a proto jsem se pomalu přesunul o kus dál, odkud jsem viděl i na obě další ležící postavy. Jedna z nich byla skutečně Janai.

Nedokážu vypovědět, jaké pocity se mě zmocnily, když jsem viděl ženu, již jsem miloval, ležet spoutanou na zemi, znovu jako zajatkyň odporných služebníků Ay-madových, odsouzenou k návratu na příšerný Morbus, do Ay-madových rukou. Byla tak blízko, a přece jsem jí nemohl dát svou přítomnost najevo, stejně jako jsem jí nemohl dát vědět, že nadále hledám všechny prostředky, jak jí posloužit a pomoci, jako kdyby mě neopustila.

Ležel jsem tam dlouho a kochal se pohledem na ni, ovšem pak se opravdu setmělo a já se začal vracet ke břehu a k lodi. Kousek jsem se plazil, ale protože měsíce zatím nevyšly, zakrátko jsem se zvedl na nohy a vydal se dál k místu, kde jsem nechal Gan Hada a Tun-gana, beze strachu, že budu objeven. Cestou jsem uvažoval, jak bychom se mohli vrátit do Morbu rychleji, než jsme dopluli sem, ale věděl jsem, že bude obtížné naši rychlost zvýšit, a pomalu jsem se smířoval s myšlenkou, že nám zpáteční cesta zabere přinejmenším dva dny. Co všechno se zatím mohlo Janai přihodit! Otřásl jsem se, když jsem si představil její osud, a bylo mi málo platné, že jsem se utěšoval představou, že když už se mi ji nepodaří zachránit, budu ji moci alespoň pomstít. Nenáviděl jsem myšlenku, že budu muset Tun-gana a Gan Hada přinutit k návratu, avšak pro mě nebylo jiné cesty. Potřeboval jsem sílu jejich paží, abych urychlil svůj návrat. Nemohl jsem jim dokonce ani nabídnout možnost zůstat na ostrově.

Tyhle úvahy mi běžely hlavou, když jsem dorazil na místo, kde jsem nechal člun a své společníky. Jenže loď byla ta tam. Gan Had a Tun-gan mě opustili a vzali s sebou jediný dopravní prostředek, kterým jsem se mohl vydat na zpáteční cestu do Morbu!

Na okamžik jsem byl zcela ochromen velikostí neštěstí, jež mě potkalo, neboť jak se zdálo, byl jsem zbaven jakékoliv možnosti pomoci Janai, protože koneckonců to byla ona jediná, na kom záleželo. Sedl jsem si na břeh ostrova a ukryl tvář do dlaní v očividně marném

pokusu naplánovat, co bych měl podniknout. Vymyslel jsem a vzápětí zase zavrhl snad tucet nejšílenějších plánů, a nakonec jsem se rozhodl pro ten, který jako jediný připadal opravdu v úvahu. Půjdu a dobrovolně se vzdám hormádům. Tak se alespoň dostanu do blízkosti Janai, a až se vrátíme do Morbu, třeba mi šťastná náhoda poskytne nějakou šanci, jak zachránit ji a možná i sebe. Takové byly mé úvahy, i když zdravý rozum mi samozřejmě říkal, že jediným výsledkem onoho dobrodružství a jedinou mojí odměnou bude smrt.

Zvedl jsem se a vydal se zpět k táboru hormádů, ale ještě než jsem tam došel a byl odhalen, napadl mě najednou jiný plán. Když se vrátím do Morbu jako vězeň, spoután na rukou a na nohou, zabije mě pravděpodobně Ay-mad, dokud budu bezmocný, neboť zná mou obrovskou sílu a obává se jí. Kdybych se však dostal do města tajně, mohl bych podniknout různé věci, a pokud bych se tam dostal dříve, než důstojníci vrátí Janai Ay-madovi, moje naděje na její záchranu by se zvětšily tisícinásobně. Začal jsem se znovu opatrně plížit a obcházel jsem velkým kruhem tábor, až jsem narazil na místo, kde hormádi uložili na noc malagory. Někteří ptáci spali s hlavami zastrčenými pod obrovská křídla, jiní neklidně poposedávali a natřásali si peří. Nebyli spoutáni ani jinak omezeni v pohybu, protože hormádi věděli, že po setmění si žádný pták sám netroufne vzlétnout.

Ušel jsem ještě kus a přiblížil se k ptákům ze strany vzdálenější od ležení, a poněvadž jsem byl hormád, nevzbudil jsem v nich celkem žádný nepokoj. Přistoupil jsem k tomu nejbližšímu, uchopil ho za krk za hlavou a vedl ho od ostatních. Jakmile jsem si myslel, že jsem v bezpečné vzdálenosti od tábora, vyskočil jsem malagorovi na hřbet. Věděl jsem, jak velkého ptáka ovládat, protože když jsme byli zajati a odváženi do Morbu, sledoval jsem celou cestu velmi pozorně Teeaytan-ova – kromě toho jsem často s důstojníky i hormády o těch podivných ptácích rozmlouval, a tak jsem postupně získal všechny vědomosti o tom, jak s nimi zacházet a jak je řídit.

Pták zprvu odmítal, zuřivě se mi bránil a já měl strach, že hluk probudí tábor a přiláká ke mně pozornost hormádů. To se skutečně vzápětí stalo, pak jsem zaslechl výkřik „Co se to tam děje?“ a ve světle vzdálenějšího měsíce jsem viděl, jak se ke mně přibližují tři bojovníci.

Znovu jsem pobídl obrovského ptáka k letu a několikrát ho divoce kopl patami. Hormádi se ke mně rozeběhli a celý tábor byl na nohou.

Pták, rozrušený mým bitím a hlukem, který dělali přibližující se válečníci, se rozhodl, že před nimi uteče. Roztáhl mohutná křídla, chvíli jimi divoce bil do vzduchu, pak se zvedl od země a zmizel i se mnou v noční temnotě.

Zorientoval jsem se podle hvězd a otočil ptáka směrem k Morbu, což stačilo, neboť instinkt vedl malagora k domovu.

Let byl rychlý a klidný, i když je pravda, že malagor velmi zneklidněl, když se Thuria vyhoupla nad obzor a rozběhla se po nočním nebi.

Thuria řítící se po temné obloze, vzdálená od povrchu Barsoomu necelých šest tisíc mil a obíhající celou planetu za pouhých osm hodin pozemského času, představuje vznešenou podívanou, podívanou dobře vypočítanou na to, aby budila hrůzu v srdcích nižších tvorů, jejichž zvyky jsou vysloveně denní. Můj malagor se však držel svého směru, i když letěl velmi nízko, jako kdyby se snažil držet co nejdál od obrovské ohnivé koule, která ho pronásledovala.

Ach, ty naše barsoomské noci! Úžasné představení, jež nikdy nepřestane jítřit představivost Mart'anů. Jak smutné a nudné musí být noci na Zemi, s její jedinou oběžnicí, která se jako hlemýžď posouvá po černém nebi a je tak daleko od své planety, že se jeví velká sotva jako mince. Dokonce i v napětí, v němž jsem momentálně byl, jsem dokázal obdivovat ono skvělé divadlo.

Vzdálenost, kterou jsme s nasazením všech sil a s největším úsilím urazili za dva dny a dvě noci, teď malagor uletěl za několik hodin. Dalo mi dost práce přinutit ptáka přistát na malém ostrově, odkud jsme před dvěma dny vypluli, protože se vzpíral a chtěl samozřejmě letět přímo před brány Morbu, kde byl zvyklý hřadovat, ale nakonec se mi to s jistým úsilím podařilo. Přiznám se upřímně, že jsem se mu svezl ze hřbetu s povzdechem největší úlevy.

Teď zase pták nechtěl vzlétnout, avšak donutil jsem ho k tomu, poněvadž jsem nemohl riskovat, že ho někdo spatří odlétat z ostrova za úsvitu. Tak bych na sebe okamžitě přilákal pozornost svých nepřátel, tím spíše, že členové skupiny, která se do Morbu vrátí zítra ráno, nahlásí, co se stalo. Jakmile se mi podařilo ptáka odehnat, odebral jsem se k ústí tajného tunelu vedoucího do budovy laboratoří. Rychle jsem odklidil kamení a štěrky, kterým jsem zamaskoval vchod, ale jen tak, abych se mohl do tunelu protáhnout po břiše. Než jsem vlezl dovnitř, ulomil jsem velký keř, a když jsem se spustil do otvo-

ru, přitáhl jsem keř za sebou, doplnil několik kamenů a doufal, že jsem tak vchod alespoň částečně zamaskoval. Pak jsem pospíchal dlouhou chodbou do 3-17.

S nesmírnou úlevou jsem našel své tělo na témže místě, kde jsem je opustil – v klenuté kobce. Chvilku jsem nad ním stál, prohlížel si je a myslel na to, že s výjimkou Janai jsem v životě po ničem tak silně netoužil. Moje tvář i tělo mají své chyby, ale ve srovnání s tou pitoreskní obludností, v níž se teď ukrývá můj mozek, jsou těmi nejkrásnějšími věcmi na světě. Jenže tady leží, a pokud se nevrátí Ras Thavas, jsou pro mě ztraceny stejně, jako kdyby je hodili do spalovací komory.

Ras Thavas! John Carter! Kde asi jsou? Možná byli zabiti v Phundahlu, možná zahynuli už cestou ve Velkých toonolských močálech nebo se stali obětí nějaké nehody na zpáteční cestě do Helia, pokud se jim podařilo nasednout na náš letoun, ukrytý nedaleko Phundahlu. Už jsem se prakticky vzdal naděje, že se pro mě vrátí, protože už dávno uběhlo více než dost času na to, aby John Carter uskutečnil zpáteční cestu do Helia a zase se vrátil zpět. Jenže naděje umírá poslední.

MOCNÝ JED GOOLI

Uvědomoval jsem si, že ve svých budoucích plánech musím improvizovat, že všechno závisí na situaci, v jaké se ocitnu. Doufal jsem, že se mi podaří dostat do Ay-madova paláce nepozorovaně. Měl jsem v úmyslu ukrýt se v trůnním sále a počkat, až Janai předvedou před jeddaka. Pak se ho pokusím zabít, a jestli se to podaří, o čemž jsem nepochyboval, probiju se i s Janai na svobodu. Zdálo se mi dost pravděpodobné, že poslední část mého plánu nevyjde, avšak alespoň zabiju jejího nejhoršího nepřítele a může se stát, že mezi hormády, kteří vždycky nenáviděli své pány, najdu nějaké spojence, a pak bych měl jistou naději nejen uspět, ale možná se i zmocnit města. Tak jsem si to v duchu představoval, i když jsem si byl vědom, že jsou to pouhopouhé sny. Bohužel, neměly se nikdy vyplnit. Dělal jsem si plány, aniž jsem vzal v úvahu nádrž č. 4 s živným roztokem.

Když jsem došel ke dveřím, které se otvíraly do chodby, měl jsem dojem, že za silnými panely slyším nějaké zvuky. Proto jsem dveře odsouval nesmírně opatrně a pomalu. Sotva jsem to udělal, donesly se mi zvuky k uším mnohem jasněji. Byly nepopsatelné – podivné srkání, bublání a mlaskot, zvuky nepodobné čemukoliv na světě, a ty se mísily s lidskými hlasy, které vykřikovaly nesmyslná slova.

Ještě než jsem se stačil podívat, věděl jsem, co to je, a když jsem vystoupil do chodby, spatřil jsem po své pravici, nepřiliš daleko ode dveří, vzdouvající se lepkavou a slizkou lidskou hmotu, která se ke mně pomalu přibližovala. Vyčnívaly z ní nejrůznější kusy lidského těla – ruka, celá noha, chodidlo, plíce, srdce, a tu a tam děsivě ječící hlava. Hlavy na mě křičely a paže se natahovaly v pokusu mě chytit, ale byl jsem přece jen bezpečně mimo jejich dosah. Kdybych byl dorazil o hodinu později a otevřel dveře, byla by se ta hrozná hmota vrhla přímo na mě a tělo Vor Daje by bylo ztraceno navěky. Chodba nalevo, kudy se šlo k rampám stoupajícím do horních poschodí, byla liduprázdná. Uvědomil jsem si, že hmota z nádrže č. 4 si musela najít přístup do podzemí někde na druhé straně sklepení, nějakým nezajištěným otvorem pod úrovní dlažby. Nakonec vyplní celé podzemní patro a najde si cestu vzhůru po rampách do ostatních podlaží budo-

vy.

Jak to všechno skončí? napadlo mě. Teoreticky vzato, dokud nebude zásadně zničena, hmota neustále poroste a bude se šířit. Pokryje celé město Morbus, ostrov a bude pokračovat přes močály. Pohltí jiná města, nebo – pokud se jí nepodaří zlézt jejich hradby – obejde je a ponechá jako ostrovy, jejichž obyvatelé budou odsouzeni k pomalému vyhladovění. Přelije se přes vyprahlá dna vyschlých oceánů k úrodným krajům kolem velkých marťanských kanálů. Nakonec pokryje celý povrch planety a zničí veškerý život. Pak může růst a žít nekonečně, požírajíc sama sebe. Bylo těžké si to představit, ale nebylo to tak docela nemožné. Něco podobného mi potvrdil i Ras Thavas.

Pospíchal jsem chodbou k rampě a předpokládal, že v tomto nočním čase nikoho nepotkám, protože disciplína a strážní služba v laboratorní budově byly od okamžiku, kdy správu nad ní svěřil Ay-mad hormádům, neobyčejně nedbalé. K mému zklamání a nesmírnému úžasu jsem zjistil, že se horní patro hemží vojáky a důstojníky. Naštěstí tam vládla nesmírná panika, tak velká, že si mě nikdo nevšímal. Důstojníci se snažili zavést tam alespoň nějaký pořádek a kázeň, ale tváří v tvář hrůze, která tam panovala, to bylo zcela marné. Podle zaslechnutých útržků rozhovorů jsem se dozvěděl, že lidská hmota z kotle číslo 4 už pronikla do paláce a že Ay-mad a jeho dvůr prchají do jiné části ostrova, mimo město. Dozvěděl jsem se i to, že hmota se šíří ulicemi města a hrůza hormádkých válečníků pramení z obavy, že budou odříznuti od cesty k útěku. Ay-mad vydal rozkaz, že tady mají zůstat a pokusit se hmotu zničit a zabránit jí v dalším postupu. Někteří z důstojníků se s nevelkou chutí pokoušeli prosadit splnění jeho příkazů, ale většina z nich toužila utéci stejně jako jejich podřízení.

Náhle jeden z hormádkých válečníků vykřikl silným hlasem, který přehlušil celkový zmatek: „Proč bychom tady měli zůstat a zemřít, když Ay-mad se svými oblíbenci odsud uprchl? Jedna z ulic je stále ještě volná, takže všichni za mnou!“

To stačilo. Obludní hormádi se zvedli jako mohutná vlna, smetli důstojníky stranou, některé z nich zabili, jiné ušlapali a zamířili k východu, který vedl na jedinou ulici, po níž se ještě dalo uprchnout z města. Nic je nemohlo zadržet a já byl unášen tou lidskou řekou, která se divoce hnala ke svobodě.

Vyhovovalo mi to, neboť jestli Ay-mad opouští město, Janai do

něho vůbec nepřivedou.

Jakmile jsme se ocitli na ulici, tlak těl povolil a my se pohybovali stálou rychlostí k vnější bráně. Náš útěk se však nezastavil ani tam, protože vydešené hormádi se rozprchlí po ostrově ve snaze dostat se od oné hrůzy co nejdále. Netrvalo dlouho a zůstal jsem stát sám na prostranství před městskou branou. Bylo to místo, odkud vzlétali malagoři a kam se také vždycky vraceli. Sem se vrátí i výprava, která zajala Janai, a já se rozhodl, že tady zůstanu. Doufal jsem, že budu mít štěstí a naskytnou se mi nějaké vhodné okolnosti, které bych mohl využít a založit na nich plán, s jehož pomocí bych mohl Janai zachránit a vyvést z tohoto příšerného místa.

Zdálo se mi, že ještě nikdy předtím jsem tak dlouho nečekal na svítání. Byl jsem téměř sám na širokém pásu otevřené planiny, která ležela mezi hradbami a hladinou močálu. U brány zůstalo několik vojáků a důstojníků a zvědové neustále putovali sem a tam, zřejmě aby hlásili postup hmoty. Myslel jsem si, že si mě nevšimli, ale nakonec se jeden důstojník odpojil od skupiny a vydal se ke mně.

„Co tady děláš?“ otázal se.

„Poslal mě sem Ay-mad,“ odpověděl jsem klidně.

„Tvůj obličej je mi velmi povědomý,“ pokračoval důstojník. „Jsem si jistý, že jsem tě už viděl. Nevím proč, ale jsi mi podezřelý.“

Pokrčil jsem rameny.

„Řekl bych, že na tom, co si myslíš, nijak zvlášť nezáleží. Jsem Ay-madův posel a mám rozkazy pro důstojníka, který velí výpravě honící uprchlíky.“

„Hm,“ zabručel, „to je možné, ale stejně mám pocit, že tě odněkud znám.“

„O tom pochybuju,“ zavrtěl jsem hlavou, „protože ode dne, kdy jsem byl stvořen, žiju v malé vesnici na konci ostrova.“

„Dejme tomu,“ přikývl pochybovačně. „No dobrá, a jaké rozkazy máš pro velitele pátrací skupiny?“

„Mám i rozkazy pro velitele u brány.“

„To jsem já,“ narovnal se pyšně.

„Výborně,“ usklíbl jsem se. „Mám rozkaz převzít tu ženu, pokud byla znovu zajata, nasednout s ní na malagora a odletět přímo k Ay--madovi, a velitel od brány je zodpovědný za to, že to proběhne bez potíží. Už teď je mi tě líto, jestli dojde k nějakým komplikacím.“

„Co by se mohlo stát?“ zamračil se. „Nevidím jediný důvod, proč

by mělo dojít k nějakým potížím!“

„Ale ano, mohlo by se to stát,“ ujistil jsem ho, „protože nějaký špeh donesl Ay-madovi zprávu, že velitel stíhací skupiny chce tu dívku pro sebe. Ve všem chaosu, zmatku a vzpourách, které nastaly po vyklizení města, si Ay-mad není tak docela jistý svou mocí, a proto se obává, že by onen důstojník mohl těžít ze situace. Ay-mad si myslí, že když se ten důstojník dozví, co všechno se tady za jeho nepřítomnosti odehrálo, mohl by ho zradit a ukrýt se někde i s dívkou.“

„Teď, když to vím,“ prohlásil velitel, „nemusíš mít obavy. Já už se o to postarám.“

„Možná by bylo dobře neříci tomu důstojníkovi ani jeho skupině, co máš v úmyslu. Já se ukryju za branou, aby mě neviděli, a ty pak za mnou můžeš přivést nejdříve dívku a některý z tvých mužů malagora. Ty se zatím dáš do hovoru s důstojníkem a rozptýlíš jeho pozornost. Až odletím, můžeš mu vysvětlit co a jak.“

„To je dobrý nápad,“ přikývl. „Nejsi takový hlupák, na jakého vypadáš.“

„Určitě zjistíš, že ses ve svém úsudku o mně nemýlil.“

„Podívej!“ zvolal. „Myslím, že se tamhle vracejí!“ A měl pravdu, daleko a vysoko na ranní obloze se objevila skupina malých teček, které se rychle zvětšovaly a zanedlouho se změnily v jedenáct malagorů s nákladem bojovníků a zajatců.

Když se oddíl přiblížil a začal se snášet níž, ukryl jsem se za bránu, kde mě nikdo z nich nemohl vidět a poznat. Kapitán stráže k nim přistoupil a pozdravil velitele skupiny. Chvilku spolu hovořili a pak jsem viděl, jak Janai přichází k bráně a kousek za ní kráčel válečník, který vedl obrovského malagora. Pozorně jsem si vojáka prohlédl, ale nikdy v životě jsem ho neviděl, a tak jsem si byl jistý, že mě nezná. Poté Janai prošla branou a stanula mi tváří v tvář. „Tor-dur-bare!“ vykřikla.

„Tiše!“ zašeptal jsem. „Jsi ve smrtelném nebezpečí a já myslím, že tě mohu zachránit, pokud mi budeš důvěřovat, i když tomu tak v minulosti nebylo.“

„Nevěděla jsem, komu mohu důvěřovat a komu ne, ačkoliv tobě jsem věřila ze všech nejvíce.“

Bojovník s malagorem došel k bráně. Vysadil jsem Janai rychle na opeřený hřbet, sám nasedl za ni a vzápětí už jsme byli ve vzduchu.

Řídil jsem ptáka k východnímu konci ostrova, aby si ti pod námi mysleli, že letím s dívkou k Ay-madovi, ale sotva jsme zmizeli za nízkými pahorky a město se nám ztratilo z dohledu, zahnul jsem velkým obloukem k jihu a zamířil k Phundahlu.

Jakmile jsme opustili ostrov, stal se pták téměř neovladatelným. Chtěl se očividně vrátit zpět ke svým druhům. Musel jsem nasadit všechnu um a sílu, abych ho přinutil letět směrem, který jsme potřebovali. Vzpurné chování spolu s předchozím dlouhým letem ho očividně vyčerpaly, takže nakonec se vzdal a vydal se pravidelnými záběry křídel tam, kam jsem ho řídil. Teprve pak jsem mohl s Janai promluvit.

„Jak je možné, že jsi byl u brány právě ve chvíli, kdy jsem tam přišla? Jak je možné, že právě ty jsi ten posel, kterého Ay-mad vybral, aby mě k němu přivedl?“

„Ay-mad o tom nic neví,“ odpověděl jsem. „To všechno je taková moje malá lest, lež, kterou jsem si vymyslel, abych oklamal velitele brány a velitele skupiny, která tě zajala.“

„A jak jsi věděl, že mě znovu zajali a že se do Morbu vrátím právě dnes? Je to pro mě všechno velice záhadné a nedokážu to pochopit.“

„Neslyšela jsi o tom, že vám včera v noci někdo z tábora ukradl malagora?“

„Tor-dur-bare! To jsi byl ty? Cos tam dělal?“

„Vypravil jsem se tě hledat a byl jsem právě u onoho ostrova, když jste tam přistáli.“

„Tak je to,“ usmála se. „Jak chytré a jak odvážné!“

„Kdybys mi byla věřila a poslechla, mohli jsme uniknout. Myslí, že bych nebyl tak hloupý jako Sytor a nedal bych se podruhé chytit.“

„Věřila jsem ti víc než komukoliv jinému,“ odvětila.

„Tak proč jsi utekla se Sytorem?“

„Já s ním neutekla. Pokusil se mě přesvědčit, vyprávěl mi o tobě spoustu ošklivých věcí, kterým jsem nemohla a ani nechtěla uvěřit. Nakonec jsem mu řekla, že s nimi nepojedu, ale přišli v noci i s Pandarem a odvedli mě násilím.“

„Jsem rád, že jsi s nimi nešla dobrovolně,“ pravil jsem. Přiznám, že když to řekla, cítil jsem nesmírnou radost a miloval jsem ji víc než kdykoliv předtím. Jenže dokud jsem byl v tomhle obludném těle a místo tváře měl pitvornou masku, nebylo mi to vůbec nic platné.

„A co Vor Daj?“ zeptala se po chvíli.

„Musíme nechat jeho tělo tam, kde je, dokud se Ras Thavas nevrátí. Bohužel, jinou možnost nemáme.“

„A co když se Ras Thavas už nevrátí nikdy?“ otázala se a hlas se jí třásl.

„Pak Vor Daj zůstane ležet ve své hrobce navěky,“ řekl jsem zachmuřeně.

„To je strašné!“ vydechla. „Byl tolik hezký a tak skvělý!“

„Myslíš na něj v dobrém?“ zeptal jsem se, ale okamžitě jsem se zastyděl sám za sebe, protože jsem ji uváděl do trapné situace.

„Ano, ráda na něj vzpomínám,“ přiznala nezávazným tónem. Byla to odpověď, která nic moc neříkala. Stejným tónem mohla mluvit o thoatovi nebo calotovi.

Zhruba kolem poledne začalo být jasné, že malagor čerpá z posledního zbytku sil. Klesal stále níž a níž nad hladinu močálu a nakonec se snesl na jeden z největších ostrovů, jaké jsem na svých cestách nad touto krajinou viděl. Ostrov to byl opravdu překrásný, pokrytý pahorky a údolími, částečně porostlými hustým pralesem, s malou říčkou vinoucí se mezi vyvýšeninami k jezeru v jeho středu – pohled na Barsoom naprosto nezvyklý. V okamžiku, kdy malagor dosedl na zem, převrátil se na bok a my při tom spadli z jeho hřbetu. Pták ležel na zemi, zmítal se a lapal po dechu, až jsem si myslel, že pojde.

„Chudák!“ zvolala Janai. „Celé tři dny nosil dvojitou váhu a nedostal skoro nažrat.“

„Dobrá, odnesl nás alespoň z Morbu,“ řekl jsem, „a jestli se vzpamatuje, donese nás i do Helia.“

„Proč právě do Helia?“

„Protože je to jediná země, u níž vím, že tam najdeš bezpečné útočiště.“

„A proč bych měla najít bezpečí právě tam?“ nechápala.

„Protože jsi přítelkyně Vor Daje a John Carter, Vládce Barsoomu, už dohlédne na to, aby Vor Dajovu přítelkyni vlídně přijali a postarali se o ni po všech stránkách.“

„A ty?“ otázala se.

Při představě, že bych se měl v Heliu objevit v téhle příšerné podobě, jsem se musel viditelně otrást, poněvadž rychle dodala: „Jsem si jistá, že i tebe dobře přijmou, protože ty si to zasloužíš mnohem

více než já.“

Chvilku přemýšlela a pak se zeptala: „Nevíš, co se stalo Vor Dajovým mozkiem? Sytor tvrdil, že byl zničen.“

Chtěl jsem jí říci pravdu, ale nedokázal jsem se k tomu přinutit, a proto jsem odpověděl: „Určitě nebyl zničen. Ras Thavas ví, kde je ukrytý, a jestli velkého vědce někdy najdeme, vrátí jistě Vor Dajův mozek do jeho těla.“

„Zdá se mi téměř nemožné, abychom my dva někdy našli Ras Thavase,“ posmutněla.

Ani mně se to nezdálo příliš pravděpodobné, ale nevzdával jsem se naděje. John Carter jistě žije! Ras Thavas také! A já je jednoho dne najdu!

Ale co mé tělo, které teď spočívá hluboko pod laboratorní budovou v Morbu? Co když si lidská hmota z nádrže č. 4 najde cestu do 3-17? Už z té myšlenky se mi dělalo špatně, avšak nebylo to nemožné. Pokud hmota naplní celou budovu, pak by mohl obrovský tlak, který jistě dokáže vyvinout, prolomit i masivní stěny kobek. V takovém případě mě ty strašlivé hlavy pozřou. Ale i kdyby se do 3-17 hmota nedostala, co když se rozlije po močálech až k malému ostrůvku, na němž je vchod do tajného tunelu? Pak bude mé tělo sice v bezpečí, ale navěky dokonale odříznuto od světa a mimo dosah jakékoliv lidské moci. Nebyl to příliš veselý výhled a já cítil silnou depresi, avšak mé myšlenky byly náhle převedeny na jinou kolej, když Janai zvolala: „Podívej!“

Otočil jsem se směrem, kam ukazovala, a spatřil jsem, že se k nám obrovskými skoky blíží několik podivných stvoření. Bylo jasné, že je to nějaká lidská rasa, ale značně odlišná od jakéhokoliv myslícího tvora, s nímž jsem se na Barsoomu setkal, nebo o něm dokonce slyšel. Měli dlouhé, neobyčejně svalnaté nohy, jejichž kolena byla neustále ohnuta s výjimkou okamžiku těsně po odrazu, kdy se noha dokonale natáhla, a v místě, kde mají lidé kostrč, jim vyrůstaly dlouhé silné ocasy. Jinak se jejich těla celkem podobala lidským. Když se přiblížili, všiml jsem si, že jsou téměř nazí a mají pouze velmi primitivní řemení, které neslo krátký meč na jednom a dýku na druhém boku. Kromě těchto zbraní každý z nich svíral v ruce oštěp. Rychle nás obklíčili, ačkoliv zůstávali v jisté vzdálenosti, a přidřepli k zemi, opírajíce se o ocasy a široká plochá chodidla obou ohnutých nohou.

„Kdo jste a co tady děláte?“ zeptal se jeden z nich. To, že mluví

běžnou řečí Barsoomianů, mě přece jen trochu udivilo.

„Letěli jsme nad vaším ostrovem,“ odpověděl jsem, „ale náš malagor už byl velmi unavený a musel přistát, aby si odpočinul. Jakmile se trochu vzpomene, poletíme dál.“

Tvor zavrtěl hlavou. „Vy už nikdy Gooli neopustíte.“ Začal si mě pozorně prohlížet. „Co jsi zač?“

„Jsem muž,“ odvětil jsem, i když to bylo trochu přehnané tvrzení.

Potrásl hlavou. „A co je tohle?“ ukázal na Janai.

„To je žena,“ vysvětlil jsem mu.

„Je to jen poloviční žena,“ zachmuřil se. „Nemá kde nosit svá mlád'ata a nevím, jak by je udržovala v teple. Kdyby nějaká mlád'ata měla, pomřela by, sotva by přišla na svět.“

Nuže, to bylo téma, do kterého jsem neměl v úmyslu se pouštět, a tak jsem mlčel. Jak se zdálo, Janai to poněkud pobavilo, neboť i kdyby nebyla nic jiného, každopádně byla až velmi ženská.

„Co s námi máte v úmyslu?“ otázal jsem se.

„Odvedeme vás k našemu jedovi a ten rozhodne. Možná vás nechá naživu a budete moci pracovat jako otroci, ale možná také, že vás dá zabít. Ty jsi velmi ošklivý, ale vypadáš silně, z tebe by byl dobrý otrok, ta žena však pravděpodobně není k ničemu, pokud se takový tvor vůbec dá nazývat ženou.“

Nevěděl jsem, co mám dělat. Byli jsme obklíčeni zhruba padesáti válečníky, dobře, i když primitivně ozbrojenými. Se svou obrovskou silou jsem jich mohl mnoho zabít, ale nakonec by mě ostatní stejně přemohli a usmrtili. V tomto okamžiku bude rozumnější jít s nimi k jejich jedovi a vyčkat lepší příležitosti k útěku.

„Dobrá,“ souhlasil jsem tedy. „Půjdeme s vámi.“

„Samozřejmě že půjdete,“ přikývl. „Co jiného byste mohli dělat?“

„Mohl bych bojovat,“ odvětil jsem.

„Hohó, tak ty bys bojoval, ano?“ zatvářil se pobaveně. „No, je-li to pravda, pak se o tebe jed jistě postará. Pojďte!“

Vedli nás proti proudu potoka, a když jsme přešli malou vyvýšenu, uviděli jsem prales, na jehož okraji ležela vesnice, kterou tvořily primitivní rákosové chatrče s doškovými střechami.

Vůdce našich vězňů na ni ukázal. „To je Gooli, největší město světa. Tam, ve velkém paláci, sídlí Anatok, jed Gooli a celého ostrova Omptu.“

Jakmile jsme se přiblížili k vesnici, vyrojilo se z ní snad sto do-

morodců, aby nás přivítali. Byli mezi nimi muži, ženy i děti, a když jsem si ženy prohlédl zblízka, pochopil jsem, proč si naši zajatci o Janai mysleli, že není dost ženská.

Tihle Gooliané z ostrova Ompt jsou vačnatci, vejcorodí vačnatci. Ženy kladou vajíčka, která pak nosí ve vaku na spodní části břicha. Tam se z vajíček líhnou malí jedinci a tam také žijí tak dlouho, dokud se nejsou schopni sami krmit. Bylo velmi zábavné sledovat malé hlavičky vyčnívající z matčiných vaků, které nás zvědavě pozorovaly udivenýma očima. Až dosud jsem si myslel, že na Barsoomu je jediný vačnatec, a to že je plaz. O to úžasnější mi připadali tihle na první pohled velmi lidští tvorové, jejichž samičky – přesněji řečeno ženy – nosily děti v břišních vacích.

Tvorové, kteří nám vyběhli z vesnice v ústřety, se k nám chovali poměrně drsně, ohmatávali a tahali nás hned tu a hned tam a přitom si nás zvědavě prohlíželi. Já se jim tyčil vysoko nad hlavami, takže se mě přece jen trochu báli, ale osahávali a obtěžovali Janai tak zle, že jsem musel zakročit a odstrčil jsem několik z nich stranou natolik prudce, že upadli na zem. Dva nebo tři z takto postižených vytáhli meče a chtěli se na mě vrhnout, ale skupina, která nás zajala, nám teď sloužila jako tělesná stráž a nedovolila jim, aby se k nám přiblížili. Potom už držela lůzu v uctivé vzdálenosti.

Nakonec jsme došli do vesnice a naši průvodci nás vedli k největší rákosové chatrči. Předpokládal jsem, že tohle bude ten úžasný Anatokův palác. Ukázalo se, že jsem se nemýlil. Zůstali jsme stát venku a po nějaké chvíli se odkudsi zevnitř vynořil jed doprovázený několika muži a ženami a celým houfem dětí. Později jsme se dozvěděli, že muži byli rádci a ženy jeho manželky.

Zdálo se, že Anatoka velmi zajímáme, kladl našim průvodcům mnoho otázek, jak nás zajali, a poté se obrátil k nám s dotazem, odkud pocházíme.

„Na cestu jsme se vydali z Morbu,“ odpověděl jsem, „a míříme do Helia.“

„Morbus, Helium,“ opakoval. „Ta jména jsem nikdy neslyšel. Bezpochyby malé vesnice obývané divochy. Jaké štěstí máme my, kdo žijeme v úžasném městě Gooli! Nemyslíte?“

„Myslím, že jsi v Gooli mnohem šťastnější, než bys byl v Morbu, a máš zde mnohem větší klid než v Heliu,“ odpověděl jsem po pravdě. „Naše země vám nikdy neublížily,“ pokračoval jsem. „Navedeme

s vámi válku, měli byste nás proto nechat v míru odejít a pokračovat v cestě.“

Při mých slovech se zasmál. „Jak prostí lidé pocházejí z těch cizích vesnic!“ zvolal. „Jste mými otroky, a až mi už k ničemu nebudete, dám vás utratit. Myslíte, že chceme, aby cizinci odcházeli z Omptu, aby sem pak přivedli cizí vojáky, zničili naše město a ukradli naše bohatství?“

„Naši lidé by vás nikdy neobtěžovali,“ hovořil jsem stále ještě klidně. „Má země leží daleko odsud. Kdyby někdo z vašich lidí přišel do mé vlasti, byl by přivítán s přátelstvím a úctou. Bojujeme jen se svými nepřáteli.“

„To mně připomnělo,“ ozval se vůdce naší skupiny, „že tenhle tvor je opravdu náš nepřítel, protože řekl, že by si proti nám přál bojovat.“

„Cože?“ zvolal Anatok. „No, je-li tomu tak, vyplníme mu jeho přání. Neexistuje nic, co bychom milovali více než pořádný boj. Jakou zbraní by sis přál bojovat, cizinče?“

„Budu bojovat kteroukoliv zbraní, kterou si vybere můj protivník,“ odvětil jsem.

NA ŽIVOT A NA SMRT

Brzy se ukázalo, že osobní souboj je v Gooli považován za věc nesmírně důležitou. Náčelník a jeho rádci vedli dlouhý rozhovor týkající se volby muže, který by se se mnou měl utkat. Probírali sílu a dovednosti několika bojovníků, a nejen jejich, ale i jejich předků do pátého kolena, jejichž válečné umění srovnávali do nejmenších podrobností. Podle toho, s jakou vážností se tomu věnovali, mohlo jít o nejdůležitější státní záležitost. Porada byla často rušena dotazem nebo připomínkou ostatních členů kmene, ale nakonec vybrali mohutného mladého bojovníka, který pod dojmem své vlastní důležitosti a zodpovědnosti, jež na něho byla vložena, pronesl dlouhou a vychloubáčnou řeč. Připomněl v ní četná vítězství a zásluhy své i svých předků, zesměšnil mě a pochlubil se, jak krátký proces se mnou udělá. Nakonec uzavřel svou tirádu tím, že jako zbraně k souboji vybral meče. Pak se Anatok obrátil ke mně a zeptal se, zda si přeji něco říci. Jak se zdálo, řečnění patřilo k ceremonálu souboje.

„Mám jen jednu otázku,“ přikývl jsem.

„A jakou?“ podíval se Anatok pyšně kolem.

„Jaká bude má odměna, když v souboji zvítězím?“

Můj dotaz zřejmě Anatoka zmátl. „Nuže, to je něco, co mě ani nenapadlo, ale tato otázka je zbytečná, protože ty nevyhraješ.“

„To je možné, ovšem co kdyby se to přece jen stalo?“ naléhal jsem. „A pokud ano, jaká bude má odměna? Zaručíš mně a mé společnosti svobodu?“

Anatok se zasmál. „Samozřejmě,“ přikyvoval. „Mohu ti klidně slíbit, cokoliv si budeš přát, protože ty v boji prohraješ a zanedlouho jsi mrtev.“

„Dobrá,“ pravil jsem spokojeně, „ale nezapomeň na svůj slib.“

„A to je všechno, co nám řekneš? Nechceš nám povědět, jak jsi odvážný, kolik mužů už jsi zabil a jak skvělý jsi válečník? Nebo že bys nebyl tak dobrý, jak ses chlubil?“

„To je věc, kterou rozhodne jen meč,“ odvětil jsem. „Můj protivník se tady vychloubal až až a mohl by se chlubit věčně, aniž by ztratil kapku krve nebo mě poranil. Zatím mě ani nevystrašil, protože jsem slyšel vychloubat se mnoho mužů, a ti, kteří křičeli nejhlasitěji,

se většinou měli nejmíň čím chvástat.“

„Je jasné, že nevíš nic o válečnících z Gooli. Jsme nejdováděnější lidé na světě a naši muži jsou nejdokonalější šermíři. Díky těmto darům jsme také nejmocnější národ světa, což dokazuje skutečnost, že jsme postavili tohle úžasné město, chráníme ho už mnoho generací a po celou tu dobu jsme nejen uchovali, ale ještě rozšířili naše nesmírné bohatství.“

Rozhlédl jsem se po té chudé vesničce z rákosí a přemýšlel, kde může být ono Anatokovo nesmírné bohatství ukryto a co to doopravdy je. Nejspíš to bude obrovské množství drahokamů a drahých kovů.

„Nevídím tady ani stopy po bohatství či pokladech,“ zavrtěl jsem hlavou. „Pravděpodobně už se zase jen vychloubáte.“

Při těch slovech se Anatok rozzuřil. „Ty se odvažuješ pochybovat o mých slovech?“ křičel. „Co ty víš o bohatství a pokladech? Tvoje oči pravděpodobně nikdy nespočinuly na ničem, co by se dalo srovnat s pokladem Gooli.“

„Ukaž mu náš poklad, než zemře,“ zvolal můj soupeř. „Pak třeba pochopí, proč musíme být tak stateční muži a válečníci, chceme-li si ho uchránit!“

„To není špatný nápad,“ přikývl Anatok. „Ať se na vlastní oči přesvědčí, že my, lidé z Gooli, se nechlubíme planě svým bohatstvím, stejně jako se za chvíli z vlastní zkušenosti přesvědčí o kvalitě našich šermířů. Pojď, muži, spatříš poklady.“

Vydal se v čele malého průvodu do svého paláce a já, obklopen několika válečníky, jsem ho následoval. Vnitřek rákosové chatrče byl holý, jen na podlaze kolem stěn byla rozprostřena suchá tráva a listí, které bezpochyby sloužily jako lůžka. Tu a tam jsem zahlédl nějakou primitivní zbraň nebo jiný předmět a nakonec jsme se přiblížili k obrovské truhlici, která stála zhruba ve středu chýše. U té se Anatok zastavil, s nesmírnou pýchou pozvedl víko a s výrazem skutečného pána světa prohlásil: „Pohled a dívej se dobře, protože když jsi spatřil tohle, není už na světě nic víc, co bys mohl vidět. Toto jsou poklady Gooli.“

Truhlice byla do tří čtvrtin naplněna mořskými lasturami. Anatok i ostatní mě napjatě pozorovali, aby zjistili, jak zareaguji.

„A kde máte ten svůj poklad?“ obrátil jsem se k nim. „Tohle není nic jiného než obyčejné mušle.“

Anatok se roztrásl potlačovaným vztekem. „Ty ubohý, nevědomý divochu!“ křičel. „Měl jsem hned vědět, že nikdy nedokážeš ocenit skutečnou hodnotu a krásu goolijského pokladu. Pojďme, nechť začne boj, čím dříve budeš mrtev, tím dříve si svět oddechne. My Gooliané nesnášíme hloupost a nevědomost, protože jsme nejchytřejší a nejmoudřejší lidé na světě.“

„Máš pravdu,“ souhlasil jsem, „pojďme. Čím dříve to budeme mít za sebou, tím lépe.“

A zase se ukázalo, že přípravy k souboji jsou něco jako složitý obřad. Vytvořilo se procesí, v jehož čele šel Anatok a jeho rádcové, za nimi pak můj protivník a po něm čestná garda v počtu nějakých deseti válečníků. Za nimi jsem kráčel já a byl bych sám, kdybych s sebou nevzal Janai. Naštěstí proti tomu nikdo nic nenamítal. Zbytek kmene včetně bojovníků, žen a dětí se nám držel v patách. Byl to úžasný průvod, a protože ho tvořili všichni přítomní, neměl ani jednoho diváka. Obešli jsme jednou palác, pak jsme se vydali hlavní ulicí ven z vesnice. Tam obyvatelé vytvořili kruh, v jehož středu jsem byl já, můj protivník a čestná stráž. Anatok nám pokynul a já tasil svůj meč. Stejně tak tasil meč i můj sok a – což mě poněkud překvapilo – všech deset mužů čestné stráže.

Obrátil jsem se na Anatoka. „Co tady dělají ti bojovníci?“

„To jsou Zukiho pomocníci,“ odpověděl mi s klidem.

„To znamená, že mám bojovat proti všem jedenácti?“

„Ne, to ne,“ vrtěl hlavou Anatok. „Ty budeš bojovat jen se Zukim a jeho pomocníci mu pomohou pouze v případě, že by se dostal do nějakých nesnází.“

Takže jsem měl skutečně bojovat proti jedenácti mužům.

„Tak už bojuj, zbabělče!“ vykřikl Anatok. „Chceme vidět pořádný zápas!“

Obrátil jsem se k Zukimu a jeho pomocníkům. Postupovali pomalu ke mě, skutečně pomalu, a přitom na mě dělali obličejy, jako kdyby doufali, že mě vyděsí. Celá ta věc mi přišla natolik nesmyslná, že jsem se neubránil smíchu. A přece jsem věděl, že je situace vážná, neboť přesila jedenáct na jednoho byla příliš velká, i kdyby se ukázalo, že mí nepřátelé jsou špatní šermíři.

Má tvář byla sama o sobě dost obludná a já ji teď náhle ještě pokřivil v příšerné grimase a se zuřivým výkřikem jsem udělal několik skoků směrem k mému protivníkovi. Výsledek byl neuvěřitelný. Zu-

ki se první otočil a dal na útěk a přitom se srazil s několika svými druhy, kteří se zachovali stejně. Nepronásledoval jsem je, a když si toho všimli, zastavili se a znovu se obrátili proti mně.

„Tak tohle je ukázka té prohlašované odvahy Goolianů?“ křikl jsem na Anatoka.

„Právě jsi byl svědkem skvělého strategického tahu,“ odpověděl mi nadutě. „Ale jsi příliš tupý a nevzdělaný, než abys to dokázal ocenit.“

Všech jedenáct mužů se ke mně znovu začalo přibližovat, ale teď snad ještě pomaleji než předtím. Navíc ke svým zastrašujícím obličejům nyní přidali jakýsi válečný pokřik.

Právě jsem se na ně chtěl znovu vrhnout, když jakási žena vykřikla a ukázala kamsi ke konci údolí. Stejně jako ostatní jsem se otočil, abych zjistil, co přilákalo její pozornost, a uviděl půl tuctu divochů, stejných, jako byli ti, kteří zaútočili na náš člun, když jsme s Gan Hadem a Tun-ganem prchali z Morbu. Při pohledu na ně začali vesničané vyděšeně ječet. Ženy, děti a s výjimkou několika válečníků vlastně všichni ostatní se dali na překotný útěk k okraji pralesa. Nedokázal jsem říci, zda ti, kteří zůstali, tak udělali proto, že nebyli schopni pohnout se strachem, nebo proto, že propadli náhlému záchvatu odvahy.

Zuki, můj protivník, mezi nimi nebyl. On a Anatok pádili k pralesu rychleji než většina ostatních.

„Kdo je to?“ zeptal jsem se jednoho bojovníka, který stál nedaleko.

„Jsou to lidožrouti,“ odpověděl. „Po jejich posledním nájezdu jsme byli vybráni jako oběť pro případ, že by se objevili znovu,“ vysvětlil mi jedinou větou důvod, proč se on a několik ostatních také nedali na útěk.

„Co tím myslíš, že jste oběť?“ nechápal jsem.

„Ano, my jsme oběť. Když jim dobrovolně nedáme pět mužů, zaútočí na vesnici, spálí ji, vezmou nám náš poklad, odvedou naše ženy a zabijí tolik našich mužů, kolik jich chytí. Takhle je to jednodušší, ale moc těžké pro ty, kdož byli vybráni. Bohužel, nemáme jinou možnost než poslechnout, protože kdybychom odmítli, umučil by nás za trest vlastní kmen.“

„Ale proč se jim vzdáváte?“ podivil jsem se. „Je jich jen šest a nás je také šest. Budeme s nimi bojovat. Máme stejnou naději zvítězit

jako oni.“

Užasle se na mě podíval. „Ale my jsme nikdy s nikým nebojovali, pokud jsme neměli přesilu deset na jednoho. To je špatná strategie.“

„Zapomeň na vaši strategii,“ přikázal jsem, „a ty spolu s ostatními se shromážděte tady u mě.“

„Myslíš, že s nimi opravdu můžeme bojovat?“ zeptal se nejistě jeden z mužů.

„Nic takového jsme nikdy neudělali,“ dodal druhý.

„To ovšem neznamená, že byste to nemohli udělat teď,“ zamračil jsem se. „Když mně alespoň trochu pomůžete, pobijeme je všechny.“

„Dejte mi meč a já vám také pomohu,“ ozvala se najednou Janai.

„Zkusme to,“ řekl náhle jeden z Goolianů.

„Proč ne?“ přikývl jiný. „Stejně zemřeme.“

Divoši se mezitím přiblížili a byli už skutečně téměř u nás. Smáli se, rozmlouvali mezi sebou a vrhali pohrdavé pohledy na Gooliany. „No tak,“ oslovil nás jeden z nich, „odhodte meče a pojdte s námi.“

Místo odpovědi jsem skočil kupředu a jedinou ranou mu roztal lebku od temene až k hrudní kosti. Pět Goolianů začalo pomalu postupovat kupředu. Neměli žaludky na boj, ale pohled na úspěch mé první rány jim dodal odvalu. Cizí válečníci tím byli pochopitelně zaskočeni. Nezastavil jsem se u toho prvního, ale rozběhl se ke zbytku divochů. Teď už jsem se setkal s jistým odporem, avšak má obrovská síla a dosah dlouhé pravé paže mi dávaly výhody, které mí nepřátelé nedokázali překonat. Výsledkem bylo, že zanedlouho tři z nich leželi na zemi a zbytek prchal tak rychle, jak jim jen nohy stačily.

Při pohledu na prchajícího nepřítele, což bylo něco, co pravděpodobně viděli v životě jen zřídka, změnili se Gooliané v pravé demony odvahy. Začali divochy pronásledovat, ale přestože by je díky šestimetrovým skokům, jimiž se dokázali pohybovat, mohli velmi rychle dostihnout, nechali je uniknout za okraj planiny. Pak se stejnými skoky vraceli zpět, hrudi se jim dmuly pýchou a obličeje vyzařovaly směsici sebeuspokojení a vítězoslávy.

Jak se zdálo, jejich vítězství sledovali uprchlíci ukrytí v pralese, protože teď se téměř celý kmen rozběhl k nám. Anatok měl na tváři něco jako náznak rozpaků, ale jeho první slova tento výraz zcela popírala. „Vidíš, jak skvělá je naše strategie,“ chlubil se. „Dělali jsme, že prcháme, a tím jsme je nalákali do pastí a zničili!“

„Neoklameš ani mě, ani sebe,“ přerušil jsem ho. „Jste národ

chvastounů a zbabělců. Zachránil jsem vašich pět mužů, které byste vydali nepříteli jako daň, aniž byste podnikli jediný pokus jim pomoci. Dovolili jste, aby vás na útěk zahnavo pouhých šest nepřátelských divochů. Já sám bych vás dokázal pobít do posledního, a ty to víš. Ted' žádám odměnu za to, co jsem vykonal. Chci, abyste mě a mou společnici nechali tady u vás, dokud nevymyslíme, jakým způsobem bychom mohli pokračovat v cestě. Jestli odmítneš, budeš první, kdo pocítí ostří mého meče.“

„Nemusíš mi vyhrožovat,“ odpověděl roztřeseným hlasem, „vždyť já sám jsem měl v úmyslu darovat ti svobodu za to, co jsi učinil. Můžeš tu nejen zůstat, ale i přicházet a odcházet dle libosti, když ovšem budeš bojovat proti našim nepřátelům, pokud by se náhodou objevili!“

DO PHUNDAHLU

Nazítří jsme se s Janai šli podívat na našeho malagora, abychom zjistili, jestli už se vzpamatoval, ale vůbec jsme ho nenašli. Usoudil jsem, že buď odletěl, nebo ho ukradli divoši, kteří, jak mi Anatok vysvětlil, pocházeli z ostrova ležícího poměrně daleko od Gooli.

Okamžitě jsem se pustil do stavby člunu a Gooliané mi s prací pomáhali, přestože byli výjimečně líní a velmi rychle se unavili. Došel jsem k přesvědčení, že zdejší domorodci jsou tou nejneužitečnější rasou, jakou Barsoom nosí. Většinu své energie spotřebují na vychloubání a malou část, nebo skoro žádnou, na práci. Během několika hodin po utkání s nepřáteli už se chlubili obrovským vítězstvím a připisovali všechny zásluhy sami sobě. Anatok tvrdil, že všechno dobře dopadlo díky jeho skvělé strategii, jak tomu říkal. Na světě je mnoho lidí jako Gooliané, ale se spoustou z nich se vůbec nesetkáme.

Během následujících týdnů, kdy jsme stavěli loď, jsem se velmi dobře seznámil se Zukim. Zjistil jsem, že ve srovnání se svými druhy má nadprůměrnou inteligenci a jistý, i když poněkud jednoduchý smysl pro humor, který ostatní Gooliané docela postrádali. Jednoho dne jsem se ho zeptal, proč považují truhlici mořských mušlí za tak nesmírný poklad.

„Anatok musí mít poklad,“ odpověděl, „protože mu to dodává vědomí nadřazenosti, a stejně tak tomu bylo i s jeho předchůdci, a abych řekl pravdu, i s námi se všemi. To, že máme obrovské bohatství, nám dodává pocit nesmírné důležitosti, ale protože jsme opatrní lidé, vybrali jsme si poklad, o nějž nikdo jiný nestojí, jinak by na nás neustále útočili cizí válečníci a chtěli by nám ho vzít. Občas si říkám, že je to hloupé, ale netroufám si to říci ani Anatokovi, ani ostatním. Celý svůj život poslouchají vyprávění a ujišťování o tom, jak nesmírnou cenu má goolijský poklad, a tak tomu začali skutečně věřit a nepochybují o jeho hodnotě, neboť o ní pochybovat nechtějí.“

„A stejně je tomu i s jejich proklamovanou odvahou a Anatokovou strategií?“

„Hm, to ne, to je něco jiného,“ zavrtěl Zuki hlavou. „Tyhle věci jsou skutečné, protože my jsme doopravdy nejodvážnější lidé na svě-

tě a Anatok je náš největší stratég.“

Inu, bylo vidět, že jeho smysl pro humor končí u goolijského pokladu. Pochybnosti o statečnosti a strategii jeho národa už na Zukiho byly příliš mnoho. Možná že Goolianům bylo lépe tak, jak byli, protože jejich hloupý egoismus jim přece jen dodával jakous takous morálku, které by pozbyli, jakmile by si připustili pravdu.

Janai pracovala na stavbě člunu se mnou, a byli jsme proto často spolu. Přesto jsem se nemohl zbavit pocitu, že ji odpuzuji. Když se tomu mohla vyhnout, nikdy se mě nedotkla, stejně jako se mi nikdy nepodívala přímo do tváře, a já jí to neměl za zlé. Na druhé straně jsem měl dojem, že mě má docela ráda, podobně jako má někdo rád ošklivého, ale věrného a užitečného psa. Často jsem si přál stát se skutečným psem, protože pak by se se mnou alespoň občas pomazlila, avšak já byl ještě mnohem ošklivější než barsoomský calot, a tak jsem jí byl fyzicky odporný, bez ohledu na to, jak laskavé city ke mně chovala.

Ty myšlenky mě přivedly zpět k mému nešťastnému tělu. Bylo stále ještě bezpečně ukryto v 3-17, nebo už dveře cely povolily a strašlivá lidská hmota z nádrže č. 4 ho pohltila a pozřela? Uvidím ho ještě někdy? Bude mi ještě někdy patřit, oživím ho a ovládnou svým vlastním mozkiem, který existoval a žil jen pro Janai, aniž o tom ona sama věděla? Celá situace mi připadala naprosto beznadějná a teď, když jsme přišli o svého malagora, zdála se mi cesta do Helia téměř nemožná.

Nakonec byl člun hotov a Gooliané mi ho pomohli odnést na pobřeží. Naložili ho zásobami, obdarovali mě několika oštěpy a také mečem a dýkou pro Janai. Pyšnili se tím, jak postavili člun, vyprávěli nám, že je to nejlepší loď na světě a nikdo jiný než Gooliané by takovou postavit nedokázal. Chlubili se kvalitou a dokonalostí zbraní a potravin, které nám dali na cestu. Nechali jsme je tedy jejich nadutosti a sami jsme vyrazili na nebezpečnou cestu na západ, napříč Velkými toonolskými močály.

AMHORŠTÍ ZAJATCI

Většina Toonolských močálů byla pro lidi neobyvatelná, a tak jsme celý týden proplouvali krajinou, kde by nepřežili ani primitivní domorodci. Zato jsme se potýkali s ostatními hrozbami v podobě obrovských plazů a gigantického hmyzu – některé druhy byly skutečně obřích rozměrů, s rozpětím křídel přes třicet stop. Hmyz měl strašlivá kusadla a žihadla dlouhá jako rapír, mnohé druhy měly obojí a každá z těch oblud nás mohla zničit. Naštěstí na nás ani jedna nezaútočila. Jejich přirozenou kořistí byli menší plazi a obojživelníci močálů a byli jsme svědky několika takových zápasů, z nichž hmyz vycházel pravidelně jako vítěz. Týden potom, co jsme opustili Gooli, jsme pádlovali přes jedno z jezer, kterých je v bažinách bezpočet, když jsme nízko nad obzorem zahlédli obrovskou válečnou loď, jež pomalu letěla naším směrem. Srdce mi poskočilo radostí.

„John Carter!“ vykřikl jsem. „Konečně přiletěl! Janai, jsi zachráněna!“

„Jistě s ním bude i Ras Thavas,“ řekla, „a my se budeme moci vrátit zpět do Morbu a zachránit Vor Dajovo tělo.“

„A on bude znovu žít, pohybovat se a milovat,“ zvolal jsem, protože jsem se dal unést úlevou a štěstím nad tou představou.

„Ale co když to není John Carter?“ zamračila se najednou.

„Musí to být on, Janai, protože který jiný civilizovaný člověk by křižoval nad těmihle pustinami?“

Přestali jsme pádlovat a sledovali, jak se obrovská loď přibližuje. Letěla pomalu a velmi nízko, sotva nějakých osmdesát stop nad hladinou močálu. Když se přiblížila, povstal jsem v kanoi a zamával, abych přilákal pozornost lidí na palubě, i když jsem si byl jistý, že už o nás vědí, poněvadž koráb mířil přímo k nám.

Letoun neměl žádné znaky, které by hlásily jeho příslušnost, ale to není na Barsoomu nic nezvyklého, zvláště pokud se osamělá loď vydává na území, které by mohlo být nepřátelské. Byla mi neznámá i podoba plavidla, rozhodně jsem takové nikdy předtím neviděl. Byla to evidentně jedna ze starších řadových lodí, jakých ještě sloužilo na hranicích Helia dost. Nechápal jsem jen, proč si John Carter vybral takový stroj místo některého z moderních, mnohem rychlejších typů.

Na druhé straně k tomu měl jistě velmi dobrý důvod a nebylo na mně, abych ho soudil.

Lod' se přiblížila a klesla ještě níž, nyní už bylo jisté, že nás posádka upozorovala, a nakonec zastavila přímo nad námi. Kýlovým poklopem k nám spustili lano s naložovacími řemeními a já ho rychle upevnil Janai kolem těla, aby ji mohli pohodlně zvednout na palubu. Zatímco jsem se tím zabýval, spustili další řemeny pro mě a brzy už jsme se vznášeli nahoru k letounu.

V okamžiku, kdy jsme se ocitli v nitru korábu a já se rozhlédl po uniformovaných mužích, kteří nás obklopili, bylo mi jasné, že to není helijská loď, protože měli řemení cizí země.

Janai se ke mně obrátila s vystrašeným pohledem. „Na té lodi není ani John Carter, ani Ras Thavas,“ zašeptala. „To není helijská loď, ale loď, která patří Jal Hadovi, princí z Amhoru. Pokud zjistíš, kdo jsem, byla bych na tom lépe, kdybych zůstala v Morbu.“

„Nesmíš se prozradit,“ řekl jsem. „Tvrdíš, že jsi z Helia.“

Přikývla.

Důstojníky i muže, kteří nás obklopovali, jsem mnohem víc zajímal já než Janai, obraceli se jeden na druhého a zlomyslně komentovali mou obludnost.

Okamžitě nás odvedli na horní palubu před velícího důstojníka. Podíval se na mě s výrazem plným odporu.

„Kdo jste a odkud přicházíte?“ zamračil se.

„Já jsem hormád z Morbu a moje společnice je dívka z Helia, přítelkyně Johna Cartera, Vládce Barsoomu.“

Chvíli si Janai dlouze a pátravě prohlížel. Pak mu rty zvlínil nepěkný úsměv. „Kdypak jsi změnila svou národnost, Janai?“ zeptal se. „Nemusíš zapírat svůj původ, protože já tě znám. Tu tvář bych poznal mezi milióny, tvůj portrét visí v mé kajutě, stejně jako visí v kajutách každého kapitána amhorského loďstva. Velká odměna totiž očekává toho, kdo tě přivede zpět princí Jal Hadovi.“

„Je pod ochranou Vládce Marsu,“ prohlásil jsem. „Bez ohledu na to, jakou cenu nabízí Jal Had, John Carter vám vyplatí mnohem víc, pokud mě a tu dívku dopravíte do Helia.“

„Kdo je ten tvor?“ otázal se velitel dívky a kývl hlavou směrem ke mně. „Nejsi jeho zajatkyně?“

„Ne,“ odvětila. „Je to můj přítel. Mnohokrát riskoval život, aby mě zachránil, a pokoušel se mě dopravit do Helia, když jste nás zaja-

li. Prosím, neberte mě zpátky do Amhoru. Jsem si jista, že Tor-dur-bar říká pravdu a John Carter vám dobře zaplatí, když nás odvezete do Helia.“

„A pak se dám umučit k smrti Jal Hadem, až se vrátím domů?“ ušklíbl se velitel. „Nic takového! Vracíme se zpět do Amhoru a jistě dostanu navíc zvláštní odměnu, když Jal Hadovi přidám k Janai ještě takovou obludu. To bude skvělý přírůstek do jeho sbírky a nepochybně velmi pobaví občany Amhoru. Když se budeš dobře chovat, Janai, Jal Had s tebou bude zacházet slušně. Nebud' tak hloupá jako předtím. Koneckonců, vždyť to nebude tak hrozné, stát se amhorskou princeznou.“

„To bych se spíše podvolila Ay-madovi z Morbu,“ odpověděla dívka s ošklivostí, „a než bych udělala to, raději bych se zabila!“

Velitel pokrčil rameny. „No, to už je tvoje věc,“ řekl. „Budeš mít dost času si to rozmyslet, než doletíme do Amhoru, a radím ti, abys přemýšlela dobře a změnila své rozhodnutí.“ Pak vydal příkaz, aby nám byly uvolněny kabiny a abychom byli pečlivě střeženi, ale dokud se budeme chovat normálně, nikterak omezováni.

Když nás vedli chodbou do podpalubí, viděl jsem, jak plošinu přeběhl muž a vrhl se přes zábradlí. Učinil to tak rychle, že ho nikdo nemohl zadržet, a loď pokračovala v letu. Zeptal jsem se důstojníka, který nás doprovázel, kdo to byl a proč to udělal.

„Byl to jen vězeň, který dal očividně přednost smrti před zjetím v Amhoru,“ vysvětlil mi.

Byli jsme stále ještě nízko nad hladinou jezera a jeden z námořníků, který se nahnul přes zábradlí, hlásil, že ten člověk plave k naší opuštěné loďce.

„Ve Velkých močálech dlouho nevydrží,“ poznamenal důstojník, když nás pobídl k další cestě.

Janai dostala nejlepší kabinu na lodi, protože se čekalo, že bude princeznou amhorskou, a každý se k ní choval co nejlépe, aby si do budoucna vysloužil její přízeň. Poněkud se mi ulevilo, když jsem si uvědomil, že až do chvíle, kdy se dostaneme do Amhoru s ní budou všichni nakládat s dvorností a úctou.

Mě odvedli do malé kajuty určené pro dva muže a jeden už v ní byl ubytován. Když jsem vstoupil, stál zády ke mně, protože vyhlížel lodním okénkem ven. Důstojník za mnou zavřel dveře a odešel a já zůstal sám se svým novým společníkem. Jakmile dveře zaklaply,

muž se otočil a stanul mi tváří v tvář – a oba jsme vyrazili užaslý výkřik. Mým společníkem byl Tun-gan. Když mě poznal, vypadal poněkud vystrašeně. Jistě ho pronásledovaly výčitky svědomí, protože mě opustil.

„To jsi ty?“ řekl jsem.

„Ano, a ty mě teď asi budeš chtít zabít,“ odpověděl. „Ale nebud' na mě zase tak přísný. Probrali jsme to všechno s Gan Hadem. Nechtěli jsme tě opustit, ale věděli jsme, že když se vrátíme zpět do Morbu, všichni zemřeme, zatímco když pojedeme dál, mohli bychom se alespoň my dva zachránit.“

„Já tě neobviňuji,“ zavrtěl jsem hlavou. „Možná bych za stejné situace udělal totéž. Jak se ukázalo, bylo to tak lepší, neboť díky tomu, že jste mě opustili, jsem měl možnost vrátit se do Morbu během několika hodin a zachránit Janai. Byla tam totiž dopravena skupinou, která ji zajala. Jak ses ale dostal na palubu téhle lodi?“

„Zajali nás s Gan Hadem asi před týdnem a možná to bylo dobře, protože nás právě pronásledovali domorodci. Loď se snesla dolů v pravý čas, vystrašila je a nás vzali na palubu, jinak bychom byli jistě oba zabiti. Já byl rád, že jsem konečně v bezpečí, ale Gan Had ne – nechtěl do Amhoru, kde ho čekalo otroctví. Jediné, po čem toužil, bylo vrátit se do Toonolu.“

„A kde je Gan Had teď?“

„Právě skočil přes palubu, pozoroval jsem ho, když jsi vešel do kajuty. Doplavai k té loďce – zřejmě to byla ta, na níž jsi plul – a teď pádluje přes močály a předpokládám, že míří směrem k Toonolu.“

„Doufám, že se tam dostane,“ přikývl jsem.

„Nedostane,“ zasmušil se Tun-gan. „Nevěřím, že nějaký člověk může přežít všechny ty hrůzy, které na cestovatele číhají v tomhle příšerném močále.“

„Ale vždyť vy dva už jste urazili velký kus cesty,“ připomněl jsem mu.

„To ano, ale kdo ví, co všechno tam ještě vpředu čeká?“

„A tobě nevadí, že tě vezou do Amhoru?“ otázal jsem se.

„Proč?“ podivil se. „Myslí si, že jsem Gantun Gur, amhorský vrah, a chovají se ke mně s velkou úctou.“

„Úžasné!“ zvolal jsem. „Na okamžik jsem úplně zapomněl, že máš Gantun Gurovo tělo. Myslíš, že mezi obyvateli Amhoru můžeš žít a oklamat je?“

„Myslím, že ano,“ přitakal. „Můj mozek není tak tupý jako mozek ostatních hormádů. Řekl jsem jim, že jsem utrpěl zranění hlavy, díky němuž jsem zapomněl velkou část své minulosti, a pokud vím, zatím o mně nikdo nezapochyboval.“

„Nebudou o tobě pochybovat nikdy,“ souhlasil jsem, „protože ani jeden z nich by nedokázal pochopit, že mozek jednoho člověka se dá přemístit do lebky jiného člověka.“

„Jestli jim to tedy neřekneš ty, nikdy se to nedozví,“ řekl, „protože já jim to povídat nebudu. Buď tak hodný a nezapomínej mi zde říkat mým novým jménem. Čemu se usmíváš?“

„Je to skutečně veselá situace. Ani jeden z nás nejsme ten, jehož tělo užíváme. Já mám tvé tělo a ty tělo cizího člověka.“

„Ale kdo jsi vlastně ty? Čí mozek je to v mém starém těle? Často jsem o tom přemýšlel.“

„Tak tedy klidně přemýšlej dál,“ odpověděl jsem mu, „ale možná se to nikdy nedozvíš.“

Chvilku mě pozoroval bystrým pohledem. Najednou se mu tvář rozzářila. „Už vím!“ zvolal. „Jak jsem byl hloupý, že jsem to neuhodl už dávno!“

„Nevíš nic,“ odsekl jsem mu, „a i kdyby, na tvém místě bych se to nesnažil ani vyslovit!“

Přikývl. „Dobrá, Tor-dur-bare, uděláme to, jak si přeješ.“

Abych změnil předmět hovoru, poznamenal jsem: „Víš, zajímalo by mě, co dělá osamocená amhorská loď tak daleko nad Velkým močálem?“

„Jal Had, amhorský princ, má zvláštního koníčka. Sbírá divoká zvířata. Říkají, že už jich má velké množství, a tahle loď prohledávala Velký močál kvůli dalším, novým druhům.“

„Takže oni nehledali Janai?“

„Ne. Když vás zajali, ta druhá osoba s tebou byla Janai? Zahlédl jsem sice dvě postavy, ale nestačil jsem si vás dost dobře prohlédnout.“

„Ano, Janai je na palubě a teď stojím tváří v tvář problému, jak ji dostat z lodi dříve, než se dostaneme do Amhoru.“

„Myslím, že by se nám to mohlo podařit,“ usmál se. „Občas přistávají, aby se porozhlédli po nových zvířatech, a kázeň je tady mizerná. Abych se přiznal, mám dojem, že své zajatce vůbec nehlídají. Proto se Gan Hadovi podařilo tak snadno uprchnout.“

Nám se však žádná příležitost k útěku nenaskytla, protože v okamžiku, kdy velitel zjistil, jak vzácnou lapil kořist, otočil před letounu přímo k Amhoru, loď se zvedla do výšky a zamířila nejkratší cestou domů.

Amhor leží asi sedm set padesát pozemských mil přímo na sever od místa, kde jsme byli zajati. Byla to vzdálenost, kterou loď uletěla za nějakých sedm a půl hodiny.

Během té doby jsem Janai ani nezahlédl, neboť zůstávala uzavřená ve své kajutě.

Do Amhoru jsme dorazili uprostřed noci, a zůstali jsme proto viset nad městem do rána, obklíčeni hlídkovými čluny, které nás současně hlídaly i ochraňovaly, to kvůli vzácnému nákladu, který jsme měli na palubě. Když jsme přiletěli, Jal Had spal a nikdo se neodvážil ho vzbudit. Podle útržků hovoru, jež jsem tu a tam vyslechl, bylo jasné, že princ má velmi zlou pověst a že se ho všichni skutečně bojí.

Zhruba kolem druhé zody se objevila královská loď a převzala Janai na svou palubu. Nemohl jsem dělat vůbec nic, protože mě při jejím přiletu odvedli z Gantun Gurovy kajuty a zamkli mě v malém lodním skladišti. Byl jsem naplněn beznadějí, neboť mi bylo jasné, že nejenže už nikdy nezískám zpět své tělo, ale také už nikdy v životě nespátím Janai. Bylo mi jedno, co se se mnou stane, a modlil jsem se jen, abych co nejrychleji zemřel.

V KLECI

Když Janai odvedli z lodi, sneslo se plavidlo rychle na přistávací plochu na střeše jednoho z domů. Krátce potom se dveře mého vězení otevřely a já stál tváří v tvář oddílů vojáků, jimž velel jakýsi důstojník. Měli s sebou těžké řetězy, kterými mi spoutali ruce. Nebránil jsem se, protože mi v tom okamžiku bylo všechno lhostejné.

Vyvedli mě na přistávací plochu a svezli výtahem do přízemí. Vojáci, kteří mě doprovázeli z lodi, mě předtím neviděli. Velmi se o mě zajímali, ale zdálo se, že ze mě mají i trochu strach. Když jsme se ocitli na ulici, vzbudil jsem mezi lidmi velkou pozornost, avšak muži mě rychle naložili do přízemního letounu a vyrazili jsme širokou ulicí směrem ke královskému paláci.

Přízemní plavidla jsou v mnoha barsoomských městech celkem běžným dopravním prostředkem. Mohou se vznést maximálně sto stop nad zem a dosáhnout rychlosti až šedesát mil za hodinu. V Amhoru se v ulicích vedoucích severojižním směrem pohybovala vozidla nízko nad zemí a v kolmém směru se na každé křižovatce zdvihala vzhůru. To je zajištěno tak, že úroveň ulic vedoucích z východu na západ se před každou křižovatkou zvedá nakloněnou rovinou zhruba o deset stop a na kraji vlastní křižovatký tvoří schod, aby bezpečně projela vozidla v příčném směru. Vozidla v ulici se pak vždy pohybují jen jedním směrem, například v lichých ulicích tam a v sudých obráceně. Odbočení doleva přízemní letouny provádějí tak, že se vznesou nad úroveň opačného směru, a výsledkem toho je, že doprava proudí rychlostí padesáti mil v hodině zcela plynule oběma pruhy. Parkoviště jsou velmi četná a nacházejí se uvnitř budov ve výšce okolo šedesáti stop nad úrovní dlažby. Pěší chodí plynule sem a tam po obou stranách ulice, ze severu na jih v úrovni země a ze západu na východ rovněž, až na to, že na křižovatkách procházejí pod úrovní vozovky.

Zmínil jsem se poněkud šíře a možná nudně o tomto uspořádání, protože jsem si vzpomněl na vyprávění Johna Cartera o dopravním zmatku v pozemských městech. Třeba to vynálezci na naší sesterské planetě dodá chuti vymyslet podobné létající dopravní prostředky, jaké se používají v městech Barsoomu.

Pozemky paláce, který byl naším cílem, zabíraly plochu zhruba osmdesáti akrů. Ulice, jež k němu vedly, byly lemovány paláci šlechty, za nimiž v druhé řadě stály drahé obchody a hotely. Amhor je poměrně malé město a v oné oblasti jediné, které se tím přídomek může chlubit. Ostatní obydlená místa v okolí jsou jen větší vesnice. Hlavní obchodní činností v kraji je chov thoatů a zitidarů, z nichž ta první jsou jízdní zvířata a druhá se používají jako tahouni. Obojí pak také slouží jako potrava a Amhor vyváží konzervované maso, kůže, rohovinu a ostatní vedlejší produkty do Duhoru, Phundahlu a Too-nolu.

Amhor je Mekkou chovatelů zvířat – tvrdých, hrubých a bojovných mužů, kteří jsou vždy při penězích a vždy ochotni utrácet. To znamená, že Amhor je také pestré a zajímavé město, i když ho člověk jen stěží může obdivovat z klece v zoologické zahradě, což bylo přesně to místo, kde jsem skončil několik minut poté, co jsme projeli hlavní branou paláce.

Tady, po obou stranách široké ulice, byly klece, hluboké jámy a zasklené výběhy v umělých stěnách, kde byli umístěni rozliční představitelé marťanské zvěřiny, vzorky fauny svezené sem z různých koutů planety. Bylo to senzační a poučné zároveň a davy, které denně proudily kolem, se jistě skvěle bavily, protože do této části paláce měla veřejnost přes den volný přístup.

Zcela výjimečnou část zoologické sbírky prince Jal Hada tvořily vzorky rozličných typů barsoomských lidských ras. V kleci po mé levici byl obrovský zelený muž, s bílými kly a čtyřmi pažemi, a po mé pravici rudý válečník. Byli zde thoati a zitidaři a také obrovské bílé opice, zuřivé chlupaté nestvůry připomínající člověka a nejobávanější divoká zvířata Barsoomu vůbec. Nedaleko mě byli i dva aptové, arktické obludy ze vzdáleného Okaru. Tahle mohutná stvoření jsou pokryta bílou srstí a mají šest nohou. Čtyři nohy jsou krátké a silné a pomáhají zvířeti pohybovat se po sněhu a ledu. Další pár vyrůstá z ramen po obou stranách dlouhého mocného krku a končí holýma bílýma rukama, jimiž zvíře chytá a drží kořist. Hlava a tlama, jak mi vyprávěl John Carter, jsou takřka stejné jako u pozemského hrocha, až na to, že z boků dolní čelisti vybíhají dva mohutné dlouhé kly, které se poněkud stáčejí dolů. Obrovské oči vypadají jako dva dlouhé ovály, začínají téměř na temeni hlavy a končí za kořeny oněch klů a jsou složeny z několika tisíc malých oček. Každé má své vlastní víc-

ko, takže zvíře může zavřít tolik očí, kolik si přeje. Byli zde banthové, caloti, darsenové, orlukové, sithové, sorakové, ulsiové a mnoho dalších druhů zvířat, hmyzu a lidí, a to dokonce včetně kal-danea, jednoho z oněch záhadných pavoučích mužů Barsoomu. Když však vystavili v kleci mě, stal jsem se okamžitě nejvyhledávanějším exponátem celé expozice. Musím připustit, že jsem byl zdaleka nejobludnější stvořením v celé zoo. Třeba se na to ještě naučím být pyšný, protože jsem přitahoval mnohokrát větší pozornost než kterýkoliv z ostatních vystavených tvorů.

Před mou klecí stály užaslé davy s otevřenými ústy, mnozí do mě šťouchali klacky nebo po mně házeli oblázky a kousky jídla. Za nějakou chvíli přišel zřízenec a nesl tabuli, kterou jsem si stačil přečíst, než ji připevnil na vrchol klece. Nápis měl informovat diváky, co jsem zač:

HORMÁD Z MORBU ČLOVĚKU PODOBNÁ NESTVŮRA CHYCENÁ VE VELKÉM TOONOLSKÉM MOČÁLU

Byl jsem v kleci asi dvě hodiny, když se na ulici objevil oddíl vojáků a zahnal všechny přítomné diváky a návštěvníky. Za další chvíli se na jejím konci ozval vískot trub, a když jsem vyhlédl z klece, viděl jsem, že se přibližuje větší skupina mužů a žen.

„Co bude teď?“ zeptal jsem se rudého muže ve vedlejší kleci.

Chlapík se na mě podíval, jako kdyby ho překvapilo, že umím mluvit. „To se na tebe přichází podívat Jal Had,“ odpověděl. „Bude na tebe velmi pyšný, protože druhý takový tvor neexistuje na celém světě.“

„No, jen aby už brzy nezjistil, že je to úplně jinak,“ zabručel jsem. „Ono takových, jako jsem já, existují milióny a jejich vůdci mají v plánu s jejich pomocí dobýt celý Barsoom.“

Tomu se rudý bojovník pobaveně zasmál, ale jistě by ho smích přešel, kdyby věděl to co já.

Královská společnost se blížila. Jal Had kráčel o několik kroků před ostatními. Byl to mohutný muž s krutými ústy a uhýbavýma očima. Přišel k mé kleci a zastavil se. Když pak dorazili ostatní a ro-zestavili se za ním, viděl jsem, že je mezi nimi i Janai. Podívala se na

mě a já viděl, jak se jí v očích objevily slzy.

„Úžasně,“ prohlásil Jal Had, když si mě nějakou chvíli pečlivě prohlížel. „Vsadil bych se, že na celém světě neexistuje druhý takový exemplář.“ Pak se obrátil ke svému doprovodu. „Co si o tom myslíte vy?“

„Je skvělý,“ odpověděli všichni sborem. Všichni s výjimkou Janai, která mlčela.

Jal Had na ni upřel pohled. „A co si o něm myslíš ty, má lásko?“

„Myslím si svoje,“ odvětila dívka, „protože Tor-dur-bar je můj přítel a je nejen kruté, ale i ostudné věznit ho takhle v kleci.“

„Takže ty bys chtěla, aby tohle divoké zvíře pobíhalo v ulicích města?“ zeptal se.

„Tor-dur-bar není divoké zvíře, je to odvážný a věrný přítel. Nebýt jeho, byla bych už dávno mrtvá, a i když by to tak pro mě bylo lepší, nikdy si nepřestanu cenit toho, jaká nebezpečí a těžkosti pro mě podstoupil.“

„Za to by tedy měl být odměněn,“ prohlásil Jal Had velkodušně. „Bude dostávat zbytky z královské tabule.“

Tak to bylo opravdu něco! Já, šlechtic z Helia, jsem měl být krmen zbytky ze stolu Jal Hada, amhorského prince. Nicméně utěšoval jsem se myšlenkou, že zbytky z princova stolu budou jistě mnohem lepší potravou než to, co se běžně v zoo servíruje zvířatům, a věřil jsem, že s oněmi odpadky dokážu pravděpodobně spolknout i svou pýchu.

Nenaskytla se mi samozřejmě příležitost promluvit s Janai, takže jsem nezjistil, co se jí přihodilo ani co ji v budoucnu očekává. „Řekni mi něco o sobě,“ obrátil se Jal Had zpátky ke mně. „Jsi sám takový zmetek, nebo je vás víc? Jak vypadala tvoje matka a kdo byl tvůj otec?“

„Neměl jsem ani otce, ani matku, a takových, jako jsem já, jsou milióny,“ odpověděl jsem krátce.

„Ani matku, ani otce? Ale nějaký tvor přece musel snést vejce. z něhož ses vylíhnul, ne?“

„Já nepocházím z vejce,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Aha,“ ušklíbl se Jal Had, „takže ty nejsi jen největší zrůda, ale i největší lhář, kterého znám. Možná by tě pořádný výprask naučil něčemu lepšímu než lhát Jal Hadovi.“

„On nelhal,“ ozvala se znovu Janai. „Říkal ti pravdu.“

„Takže ty také!“ obrátil se k ní. „I ty si myslíš, že jsem hlupák? Mohu dát zbít své ženy stejně jako svá zvířata, když se nechovají, jak by měly.“

„Tím skutečně dokazuješ, že jsi hlupák,“ řekl jsem, „protože my oba ti říkáme pravdu, ale ty nám přesto nevěříš.“

„Ticho!“ vykřikl důstojník gardy. „Mám zabít to drzé zvíře, Jal Hade?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou princ. „Je příliš cenný. Možná ho dám později zbičovat.“ Přemýšlel jsem, kdo by měl dost odvahy, aby vlezl do mé klece s úmyslem mě zbít. Mě, který by dokázal normálnímu člověku holýma rukama vytrhat končetinu po končetině.

Jal Had se odvrátil a následován členy své suity odcházel, a když prošli ulicí, byli ke klecím zase vpuštěni obyčejní lidé. Až do tmy jsem musel poslouchat výsměch a urážky uřvané lůzy. Teď jsem si teprve uvědomil, jaká muka jsou nucena snášet zvířata vystavovaná v klecích a jak musí pohrdat svými trapiteli a nenávidět lidské tvory, kteří je očumují s otevřenými ústy.

Když pak byla zoologická zahrada uzavřena a davy opustily uličky mezi klecemi, byla zvířata krmena, protože Jal Had zjistil, že živí tvorové prospívají lépe, když žerou v klidu, a to je tehdy, když je neruší a neočumuje dav. Proto bylo všem tvorům dovoleno nasytit se až v době, kdy se zavřely brány parku, a v relativním soukromí, které jim jejich klece poskytovaly. Mě nekrmili s ostatními, avšak krátce potom, co bylo rozdáno jídlo, přišel otrok, chlapec z Jal Hadova paláce, s košem naplněným zbytky z princova stolu.

Když se hoch přiblížil k mé kleci a podíval se na mě, vykulil oči strachem a brada mu klesla úžasem.

Na přední straně mříží byla nízko u země malá dvířka, kterými mi podávali potravu, ale chlapec měl očividně strach je otevřít, abych ho náhodou nechtyl.

„Neboj se,“ řekl jsem, „já ti neublížím, nejsem divoké zvíře.“

Přistoupil blíž a neohrabaně otevřel dvířka klece. „Já se nebojím,“ odpověděl, ale bylo vidět, že je celý vystrašený.

„Odkud jsi?“ navazoval jsem hovor.

„Z Duhoru.“

„Tam žije přítel jednoho mého přítele,“ pokračoval jsem.

„Třeba bych ho mohl znát? Kdo je to?“

„Vad Varo,“ odvětil jsem.

„Vad Varo! Toho jsem vídával často! Měl jsem nastoupit službu v jeho gardě, až dokončím výcvik. Oženil se s Valla Diou, naší princeznou. Je to velký bojovník. A jak se jmenuje ten přítel, který je přítelem Vad Vara?“

„John Carter, helijský princ, Vládce Marsu.“

Teď teprve mu oči vylezly z důlků. „John Carter! A ty ho doopravdy znáš? Kdo by neslyšel o největším šermíři Barsoomu. Ale jak může být někdo jako ty přítelem Johna Cartera?“

„Možná se ti to bude zdát divné, ale je to tak. John Carter je jedním z mých nejlepších přátel.“

„Copak ty můžeš vědět o Johnu Carterovi?“ zeptal se rudý muž ve vedlejší kleci. „Já jsem z Helia a v celé naší zemi neexistuje tvor, jako jsi ty. Myslím, že jsi jenom velký lhář. Lhal jsi mně, lhal jsi Jal Hadovi a teď lžeš i tomuhle mladému otrokovi. Co si myslíš, že svým lhaním získáš? Nikdy jsi neslyšel o tom, že chloubou Mart'anů je jejich pravdomluvnost?“

„Nelhal jsem.“

„Vždyť ty jistě ani nevíš, jak John Carter vypadá,“ usklíbl se muž pohrdavě.

„Má černé vlasy a šedé oči a mnohem světlejší kůži, než je ta tvoje,“ usmál jsem se pokřivenými rty. „Pochází z Jasoomu a oženil se s Dejah Thoris, helijskou princeznou. Když přišel na Mars, byl zajat zelenými Tharky. Bojoval v Okaru, v zemi žlutých lidí daleko na severu, a předtím dokonce válčil s Therny v údolí Dor. Bojoval téměř na každém místě Barsoomu, a když jsem ho viděl naposledy, byli jsme spolu v Morbu.“

Rudý muž vypadal překvapeně. „U mého prvního prapředka,“ zvolal, „víš toho o Johnu Carterovi opravdu mnoho! Možná že nakonec přece jen nelžeš.“

Mladý otrok na mě zíral s napjatou pozorností. Viděl jsem, že na něho má řeč udělala velký dojem, a doufal jsem, že si získám jeho důvěru a později i přátelství, protože jsem máloco potřeboval tak jako přítele v paláci Jal Hada, amhorského prince.

„Tak ty jsi vážně viděl Johna Cartera,“ žasl. „Mluvil jsi s ním, dotkl ses ho. To je úžasné!“

„Možná že jednoho dne přiletí do Amhoru, a pokud ano, řekni mu, že jsi znal Tor-dur-bara a že jsi k němu byl laskavý. Pak bude John Carter i tvým přítelem.“

„Budu na tebe tak hodný, jak to jen půjde, a jestli je něco, co bych pro tebe mohl udělat, řekni a udělám to rád.“

„Je něco, co bys pro mě mohl udělat,“ přikývl jsem.

„Co je to?“ otázal se.

„Pojď blíž, abych ti to mohl pošeptat.“

Zaváhal.

„Neboj se, já ti opravdu neublížím.“

Přiblížil se až ke kleci. „Co je to?“

Klekl jsem si a naklonil se co nejbližší k jeho uchu. „Přál bych si dozvědět se co nejvíce o té dívce jménem Janai. Víš, jak se má v Jal Hadově paláci, jestli jí nikdo neublíží a jaký ji asi čeká osud.“

„Přijdu ti říct všechno, co se dozvím,“ slíbil. Pak si sebral prázdný košík a rozběhl se pryč.

PRINC V ZOO

Monotónní dny ubíhaly jeden za druhým a jedinou zábavou mi byl občasný rozhovor s rudým mužem ve vedlejší kleci a dvakrát denně návštěvy mladého duhorského otroka, který se jmenoval Orm-O.

Mezi rudým mužem z Helia a mnou se postupně vytvořil přátelský vztah. Jmenoval se Ur Raj, a když se mi představil, vzpomněl jsem si, že jsem se s ním před několika lety setkal. Byl z Hastoru, z města na hranicích říše, a sloužil jako padwar na palubě jedné z válečných lodí tamní posádky. Zeptal jsem se ho, zda si náhodou nevzpomíná na důstojníka jménem Vor Daj, a on odpověděl, že velmi dobře.

„Znáš ho?“ otázal se.

„Velice důvěrně,“ usmál jsem se. „Abych se přiznal, není na světě nikdo, koho bych znal lépe.“

„Ale jak ho můžeš znát?“

„Byl s Johnem Carterem v Morbu.“

„Byl to skvělý důstojník,“ řekl. „Vedli jsme spolu dlouhou debatu, když před několika lety do Hastoru přiletěla velká flotila.“

„Probírali jste spolu vynález, na kterém jsi tehdy pracoval, jenž by dokázal odhalit a určit polohu nepřátelských lodí na velké vzdálenosti, a chtěl jsi tak učinit na základě zvuku jejich motorů. Zjistil jsi, že žádné dva motory na světě nevydávají stejné chvění, a vymyslel jsi zařízení, které tyto vibrace zaznamenávalo na značnou vzdálenost. Také jsi ho představil velmi půvabné mladé dámě, o níž jsi doufal, že se stane tvou životní družkou.“

Ur Rajovy oči se rozšířily úžasem. „Jak, u všeho na světě, můžeš vědět o takových věcech?“ nechápal. „Musel jsi být s Vor Dajem opravdu velmi důvěrný přítel, když ti vyprávěl o rozhovoru, který se odehrál před několika lety a jež vedl s téměř cizím člověkem.“

„Nevyprávěl o tvém vynálezu ani mně, ani nikomu jinému, protože ti přece slíbil, že o tom nebude s nikým mluvit, dokud svůj přístroj nedokončíš a nenabídneš ho helijským leteckým silám.“

„No ale jestliže ti nic neřekl,“ zasmušil se, „jak je možné, že to všechno víš?“

„To se možná nikdy nedozvíš, ale buď si jist, že Vor Daj tvou důvěru nezklamal a své slovo neporušil.“

Myslím, že Ur Raj se mě pak trochu obával, neboť uvěřil, že ovládám nějaké okultní nebo nadpřirozené síly. Všiml jsem si, jak na mě upřeně zírá mřížovou přepážkou mezi klecemi a bezpochyby se snaží sám sobě objasnit onu nezměrnou záhadu, kterou jsem pro něj představoval.

Mladý otrok Orm-O se se mnou opravdu velmi spřátelil a vyprávěl mi všechno, co se dozvěděl o Janai, což bohužel bylo velice málo nebo téměř nic. Řekl mi, že dívka není v okamžitém nebezpečí, protože Jal Hadova nejstarší žena ji vzala pod svou ochranu. Jal Had měl několik družek a své první ženy se bál jako ničeho jiného na světě. Dlouho se odmítala o manžela dělit s dalšími ženami a neviděla důvod, proč by jejich počet měl ještě růst, zvláště když přírůstkem měla být tak mladá a půvabná dívka jako Janai.

„Povídá se,“ vyprávěl mi Orm-O, „že chce Janai při první příležitosti odstranit z cesty. Váhá jen proto, že se obává, aby ji pak Jal Had v návalu vzteku a zuřivosti nezabil. Prý hledá nějaký způsob, jak to udělat, aniž by na ni padlo podezření. Několikrát u ní byl Gantun Gur, amhorský vrah, který se teprve nedávno vrátil ze zajetí. Řeknu ti, že bych nechtěl být Janai, zvláště jestli bude Gantun Gur ještě nějakou dobu naslouchat Vanumě a rozhodne se pro ni vykonat požadované služby.“

Tahle informace ve mně vzbudila velké obavy o Janaiinu budoucnost. Samozřejmě jsem si byl jistý, že Gantun Gur by Janai nezabil, ale to jistě nezabrání Vanumě, pokud je skutečně rozhodnuta dívku odstranit, aby nenašla nějaký jiný způsob. Poprosil jsem Orm-Oa, aby Janai varoval, a on řekl, že se o to pokusí.

Neustále jsem měl v hlavě nebezpečí, které Janai hrozí, a moje neschopnost přispět jí na pomoc mě přiváděla k šílenství. Kdybych tak mohl něco dělat! Připadalo mi, že jsem naprosto bezmocný a její situace zcela beznadějná.

Občas byly dny nudnější, občas o něco rušnější, ale pravidelně proudil mezi klecemi pestrý dav lidí a před tou mou neustále postával hlouček žasnoucích diváků – často jich bylo tolik, že ucpali celou ulici. Někteří tam vydrželi stát doslova celé hodiny a zírat na mě v němém úžasu. Byly zde vždycky nové tváře, ale také mnoho těch, které už jsem znal, protože do zahrady chodili pravidelně. Jednoho

dne jsem v davu zahlédl Gantun Gura. Tlačil se směrem k mříži a vysloužil si tím několik nespokojených poznámek. Pak ho však někdo poznal, jeho jméno se šeptem rozšířilo zástupem a lidé mu ustupovali z cesty sami. Nikdo si nechtěl pohněvat vraha z Amhoru. Jakou pověst musel skutečný Gantun Gur mít!

„Kaor, Tor-dur-bare,“ řekl a přistoupil až ke kleci.

„Kaor, Gantun Gure,“ odpověděl jsem. „Rád tě zase vidím a přál bych si s tebou pohovořit v soukromí.“

„Vrátím se,“ sliboval, „až odejdou návštěvníci. Víš, jsem v Amhoru a v paláci něco jako privilegovaná osoba. Nikdo si mě nechce znepřátelit, dokonce ani Jal Had ne.“

Myslel jsem, že ten den nikdy neskončí a že návštěvníci nikdy neodejdou. Čas se nekonečně vlekl, ale nakonec strážě přece jen pomalu vytlačily lidi ven ze zahrady a ulicí se rozjely vozy s krmením pro zvířata. Pak se objevil Orm-O s košíkem mých zbytků, avšak po Gantun Gurovi nebylo ani stopy. Napadlo mě, zda mě znovu nezahlédl nebo zda privilegia, kterými se chlubil, nejsou jen jeho výmyslem. Hrozně jsem dychtil sejít se s ním, neboť jsem konečně vymyslel plán, jenž by mohl být Janai ku prospěchu. Zeptal jsem se Orm-Oa, zda o ní něco ví, ale ten jen záporně potřásl hlavou a odpověděl, že už ji v paláci několik dní nezahlédl.

„Třeba už ji Vanuma zabila,“ zděsil jsem se.

„Je to možné,“ pravil. „Naposledy jsem slyšel, že už nezachází s Janai tak dobře jako zpočátku. Někteří lidé dokonce říkají, že ji noc co noc bičuje.“

Nedokázal jsem si představit, že by Vanuma nebo kdokoliv jiný Janai bičoval, protože ona nebyla ten typ, který by si dal něco takového dobrovolně líbit.

Už byla skoro tma a já se vzdal naděje, že Gantun Gur přijde, když se najednou objevil u mé klece. „Kaor, Tor-dur-bare!“ pozdravil mě. „Zdržel jsem se. Zdržel mě sám Jal Had. Přišel za mnou na kus řeči.“

„Koho chtěl, abys zabil teď?“ zeptal se Ur Rai.

„Přišel se jen ujistit, že nemám v plánu zabít jeho,“ odpověděl Gantun Gur. „Věříš, že bych byl raději tím, čím jsem, tedy hlavou cechu amhorských vrahů, než amhorským princem? Moje moc je neomezená, všichni se mě bojí, protože zatímco mě zná každý, mé vrahy nikoliv, a i ti, kteří by se proti mě ochotně spikli, si to netrouf-

nou, neboť mají strach, že by se to mohli dozvědět mí špehové.“

„Urazil jsi dlouhou cestu z laboratorní budovy v Morbu, Gantun Gure,“ poznamenal jsem s úsměvem. „Řekni mi ale jednu věc, je Janai stále ještě naživu? Je v pořádku? Je v bezpečí?“

„Žije a je v pořádku, ale v bezpečí není, jako nikdy v Amhoru v bezpečí nebude. Přesněji řečeno, její život nebude v bezpečí, dokud Vanuma žije. Samozřejmě ti nemusím vysvětlovat, že ani já, ani žádný z mých vrahů by Janai neublížil. Bohužel by mohla Vanuma najít někoho jiného, kdo by to udělal, nebo by to mohla v zoufalství dokonce spáchat sama. Došel jsem proto k rozhodnutí, že nejlepší by bylo, kdybych dal zavraždit Vanumu.“

„Ne, to ne!“ zaprotestoval jsem. „Jakmile bude Vanuma mrtvá, nebude už nikdo, kdo by chránil Janai před Jal Hadem.“

„Hm, to je taky pravda,“ přikývl Gantun Gur a poškrábal se na hlavě. „Tuhle stranu věci jsem nevzal v potaz. Na druhé straně, tak špatné by to zase pro Janai nebylo, protože pak by se stala princeznou amhorskou, a jak jsem viděl ostatní Jal Hadovy ženy, vládla by jako dokonalá královna.“

„Jenže ona se nechce provdat za Jal Hada,“ zavrtěl jsem hlavou. „Miluje ji Vor Daj. Musíme ji zachránit pro něho.“

„Vor Daj,“ zabručel Gantun Gur, „leží jako mrtvý někde v podzemí Morbu, hluboko pod laboratorní budovou, pravděpodobně obklopen a nejspíš už dávno pohlcen hmotou z laboratoře č. 4. Ne, Tor-dur-bare, přestože obdivuji tvou věrnost Vor Dajovi, myslím, že jí plýtváš zbytečně. Ani ty, ani já, a ani Janai už ho nikdy v životě nevidíme.“

„Na tom nezáleží, ale každopádně musíme udělat všechno, abychom pro něho Janai zachránili, protože – abych uvedl alespoň nějaký důvod – já se stále ještě nevzdal naděje, že bude Vor Daj jednoho dne oživen.“

„Dobrá, a máš tedy nějaký plán?“ zeptal se.

„Přesně tak,“ přikývl jsem. „mám.“

„Jaký?“

„Zaříd', aby se Vanuma nějak doslechla, i kdybys jí to měl říci sám, že se Jal Had dozvěděl o tom, že se pokouší najmout vrahy, kteří by měli zabít Janai. Že také přísahal, že jestli Janai zemře, bez ohledu na to proč, dá Vanumu okamžitě usmrtit.“

„To není špatný nápad,“ souhlasil Gantun Gur. „Tuhle zprávu jí

rychle doručím prostřednictvím jedné z jejích otrokyň.“

„Bude se mi mnohem líp dýchat, až budu vědět, že jsi to už udělal.“ A skutečně jsem té noci spal lépe než mnoho minulých nocí, protože jsem cítil, že je Janai alespoň dočasně mimo nebezpečí. Bylo dobré pro klid mé duše, že jsem ani netušil, co nám osud chystá na zítřejší ráno.

UŠTKNUTÍ ZMIJE

Moje klec byla napříč rozdělena přepážkou, přičemž přední část se otevírala do ulice a zadní měla podobu malé temné místnosti s jedním uzoučkým oknem a těžkými dveřmi. To byla moje ložnice. Mým lůžkem byl chomáč okrově hnědých rostlin podobných mechu, které hustě porůstají dna vyschlých marťanských moří. Obě poloviny klece spojovaly pohyblivé dveře, jež se daly pomocí provazů a kladek zvednout zvenčí. Když jsem byl v přední části, mohl zřízenec dveře spustit a bez obav vejít do zadní místnosti, aby ji mohl vyčistit, a naopak, ale nikdo se neodvážil vstoupit do té poloviny klece, kde jsem právě byl. Jal Hadovi musím přiznat, že dbal na to, aby byly naše příbytky slušně čisté, avšak to bylo tím, že nás chtěl udržet co nejdéle naživu, a zdaleka ne z nějakých lidumilných pohnutek.

Ráno po Gantun Gurově návštěvě jsem se probudil duněním bubnů a žalostnými tóny dechových nástrojů. Hrály hudbu, která připomínala žalozpěvy. Další spánek už byl nemožný, a proto jsem vyšel ze zadní části klece dopředu a všiml si, že Ur Raj stojí s tváří přitisknutou na mříže a upírá pohled k paláci.

„Co je to za hudbu?“ zeptal jsem se. „To snad něco slaví?“

„Ano, je to možné,“ přikývl s podivným úsměvem, „protože ta hudba znamená, že zemřel některý člen královské rodiny.“

„Doufejme, že to byl Jal Had,“ řekl jsem.

„Obávám se, že takové štěstí mít nebudeme,“ varoval mě Ur Kaj. Po ulici se blížili zřízenci, a když došli k Ur Rajově kleci, otázal se jich, kdo zemřel. Odpověděli, že to není naše věc, a pokračovali dál. Nebyl tu pochopitelně důvod, proč by nám to nemohli říci, ale jak se zdá, dodávalo jim pocitu velké důležitosti, když s námi jednali jako s divokými zvířaty, místo jako s lidmi, a od divokých zvířat se nečeká, že budou znát věci ze soukromí svých pánů.

Zelený muž v kleci po mé druhé straně nikdy nebyl zvlášť přátelský soused. Myslím, že nenáviděl pomyšlení, že přitahuji víc pozornosti než on. Nikdy mě sám od sebe neoslovil a na mé zřídka otázky odpovídal buď jednoslabičně, nebo vůbec. Jenže to samozřejmě mohlo být tím, že zelení Marťané jsou od přírody nevrlá a nepřístupná rasa. Teď najednou na mě zcela neočekávaně promluvil.

„Jestli je Jal Had mrtev,“ řekl, „nastane v paláci na několik dnů zmatek. Jsem tady už dost dlouho a dost jsem se toho naučil. Víím, že existuje několik osob, které si dělají nárok na Jal Hadovo místo, a pokud je opravdu mrtev, rozpoutá se v Amhoru pravděpodobně občanská válka. To by pro nás byl nejvhodnější čas k útěku.“

„Kdybych si myslel, že zde existuje nějaká naděje na útěk, nebyl bych čekal až do Jal Hadovy smrti.“

„Dokud se nestane něco, co naruší kázeň strážných a neuvrhne palác a město do zmatku,“ nedal se zmást zelený bojovník. „Jinak žádný plán nemá naději na úspěch, ale pro tenhle případ bych jeden plán měl, a ten by uspět mohl.“

„Jaký je to plán?“

„Pojď blíž k mřížím a já ti ho pošeptám. Nechci, aby nás někdo náhodou vyslechl. Jednomu muži by se to nemohlo podařit, ale myslím, že tobě a tomu rudému vedle tebe mohu důvěřovat. Oba jsem vás pečlivě pozoroval a domnívám se, že máte jak odvalu, tak inteligenci, abyste mi pomohli provést můj záměr a dovést ho k úspěšnému konci.“ Pak mi šeptem vysvětlil do poslední podrobnosti nápad, který se mu zrodil v hlavě. Nebyl špatný a měl jistou naději na úspěch. Zelený muž mě požádal, abych celou věc sdělil Ur Rajovi, a já to učinil. Rudý válečník mě pozorně vyslechl a pak přikývl.

„Ať už se to podaří, nebo ne,“ řekl nakonec, „je to lepší než zůstat tady celý život zajatcem.“

„Naprosto s tebou souhlasím,“ dal jsem mu za pravdu, „a kdyby byl v sázce jen můj život, byl bych ochotný pokusit se o to kdykoliv, avšak já musím vyčkat, až se naskytne příležitost, jak pomoci i Jainai.“

„Ale jaký ty můžeš mít zájem na té rudé dívce?“ nechápal Ur Raj. „Vždyť něco tak obludného, jako jsi ty, jí určitě nestojí ani za pohled.“

„Slíbil jsem Vor Dajovi, že ji budu chránit, a proto nemohu uprchnout bez ní.“

„Aha,“ pravil s pochopením, „a jelikož, jak se zdá, nemáme naději, že by náš plán uspěl, můžeme si klidně plánovat, že vezmeme Jainai s sebou. Naštěstí nám nikdo nemůže zakázat snít, a protože to je jediné, v čem můžeme ještě nalézt štěstí, proč bychom nesnili sny opravdu velkolepé? Tak si dejme zdát, že se nám to podaří, budeme úspěšní a zničíme Jal Hada. Já se pak stanu amhorským princem a

tebe jmenuji jedním ze svých dwarů, Tor-dur-bare. Tímto jsem tě vlastně jmenoval.“ Vesele se svému žertu zasmál a já se k němu pobaveně přidal.

„Jenže v Morbu jsem byl odwarem!“ posteskl jsem si.

„No dobrá, tak tady budeš také odwarem. Považuj se za povýšeného.“ Zelený bojovník neviděl nic zábavného na tom, co si povídáme, protože bral všechno doslova. Zelení nemají ten smysl pro humor, jaký známe my, a nikdy se nesmějí, kromě případů, kdy pozorují strádání jiných bytostí. Viděl jsem je doslova se válet smíchem po zemi, když sledovali utrpení svých obětí, které mučili k smrti tím nejstrašnějším způsobem. Další hovor na dané téma byl přerušen příchodem Orm-Oa s košíkem zbytků z královského stolu, tedy mou snídaní

„Co se stalo, Orm-0?“ zeptal jsem se. „Proč ta hudba?“

„To chcete říci, že jste to ještě neslyšeli? Vanuma je mrtvá! Jeden z otroků mi řekl, že není pochyb o tom, že byla otrávena. Podezřívají z toho Jal Hada.“

Vanuma je mrtvá! Co teď bude s Janai?

My, chovanci zahrady, jsme byli velmi málo ovlivněni tím, co se dělo v královském paláci. S jedinou výjimkou – do doby, než bude po pohřbu, který se měl konat za pět dnů, uzavřeli zahradu veřejnosti. Těšili jsme se na těch pár dnů, které měly být nádherným obdobím klidu a ticha, ale rychle jsem zjistil, že ta doba zdaleka není tak příjemná, jak jsem si původně myslel, protože její jednotvárnost mi připadala téměř nesnesitelná. Možná se to někomu bude zdát divné, ale já ten pestrý a ukřižený dav před klecí postrádal, neboť jsem si uvědomil, že nám ti lidé skýtají stejné rozptýlení a pobavení jako jim.

V té době jsem se od Orm-Oa dozvěděl něco, co mě zase uklidnilo, co se týče Janaiina bezpečí. Řekl mi, že dvorní etiketa nařizuje smutek dlouhý dvacet sedm dní, během nichž se musí královská rodina vzdát všech potěšení, ovšem řekl mi také, že okamžitě po uplynutí té doby má Jal Had v plánu vzít si Janai za ženu.

Další věcí, kterou jsem se od něho dozvěděl, bylo to, že Vanumina rodina chová podezření, že Jal Had Vanumu otrávil. Byla to velmi mocná a bohatá rodina, která svůj původ odvozovala od královského rodu, a patřil k ní i jeden muž, jenž aspiroval na místo amhorského prince. Tenhle Dur Ajmad byl mnohem populárnější než Jal Had a s

výjimkou Jal Hadovy osobní gardy ovlivňoval prakticky veškeré dění v armádě.

Kdyby nebylo Orm-Oa, nedozvěděli bychom se my v zoologické zahradě o těchto věcech vůbec nic, ale on nás naštěstí zásoboval informacemi, takže jsme mohli sledovat dění v paláci i vyšších kruzích Amhoru stejně jako obyčejní svobodní občané. Jak dny ubíhaly, všiml jsem si, že se nálada lidí před klecemi mění. Byli napjatí a nervózní a vrhali významné pohledy směrem k paláci. V zahradě se pohybovalo mnohem více obyvatel než předtím, avšak já cítil, že jsou tady, spíše aby viděli, co se bude dít v paláci a jeho okolí, než kvůli nám. Tvořily se šeptající hloučky, které si nás vůbec nevšímaly – bylo vidět, že je zajímají mnohem důležitější věci než nějaká divoká zvířata.

Pak jsem jednoho dne ráno, když se období smutku chýlilo ke konci, zaslechl bzučivé stakato marťanských střelných zbraní, po němž se ozvaly trubky klokotající v signálech a nakonec vykřikované rozkazy. Stráže znovu uzavřely brány zahrady, jež teprve před několika dny otevřely, a s výjimkou několika mužů, vojáků a zřízců, kteří hlídali bránu, se všichni ostatní rozběhli k paláci.

Bylo to velmi vzrušující, ale při všem tom vzrušení jsem nezapomínal, co by to mohlo znamenat pro mě a pro Janai, stejně jako jsem nezapomínal na plán zeleného Marťana, který jsme před několika dny tak pečlivě probrali. Když kolem klecí běžel poslední zřízenec, padl jsem na zem svého kotce, svíjel se jako v agonii a křičel na něho, ať mi pomůže. Nevěděl jsem, zda bude má lest fungovat, protože bylo jasné, že muž chtěl utíkat s ostatními do paláce, aby se dozvěděl, co se tam děje. Vsázel jsem však na to, že si musel uvědomovat, jaké následky by pro něj mělo, kdyby se něco stalo některému z jeho svěřenců, zvláště tak cennému, jako jsem byl já. Jal Had by ho bezpochyby tvrdě potrestal, že opustil své místo, a Jal Hadovy tresty často končily více než tragicky.

Muž zaváhal, ale nakonec se zastavil a ohlédl mým směrem. Poté znovu vykročil k paláci, avšak po několika krocích se přece jen otočil a rozběhl se k mé kleci. „Co je s tebou, zvíře?“

„Tam, co spím, se v mořské trávě objevil nějaký had,“ zvolal jsem. „Uštkl mě a já asi umřu!“

„A kam tě kousnul?“

„Do ruky,“ sténal jsem. „Pojď se podívat.“

Přistoupil až ke kleci, a když už byl na dosah, natáhl jsem dlouhou pravou paží mezi mříže a uchopil jej za krk. Chytil jsem ho za dýchací trubici tak rychle a tak pevně, že neměl možnost ani vykřiknout. Ur Raj a zelený Mart'an se tiskli ke svým klecím a napjatě nás pozorovali. Jen my tři jsme viděli, jak zřízenec umírá.

Přitáhl jsem si tělo tak blízko, že jsem dosáhl na klíče, které měl mrtvý pověšené na řemení. Pak jsem nechal bezvládný trup padnout k zemi. Snadno jsem dosáhl na zámek, jenž zabezpečoval dvířka na přední straně klece, a vzápětí už jsem byl venku. Rychle jsem si lehl na zem, podlezl své vězení a dostal se tak do neosvětleného prostoru za ním, kde jsem se mohl pohybovat bez nebezpečí, že budu objeven. Osvobodil jsem Ur Raje i zeleného válečníka a chvílku jsme tam stáli a dohadovali se, zda je moudré uskutečnit v plném rozsahu plán, který jsme předtím probrali. Představoval pro nás poměrně značné riziko, ale na druhé straně jsme si byli téměř jisti, že vznikne takový zmatek a chaos, že se naše naděje na útěk podstatně zvýší.

„To je pravda,“ souhlasil Ur Raj. „Čím větší zmatek, tím větší máme šanci, že se nám podaří proniknout do paláce a najít tvou Janai.“ Musím připustit, že celý plán byl napůl šílený a napůl beznadějný. Jeho naděje na úspěch mohly být sotva jedna k milionu.

„Dobrá,“ přikývl jsem. „Jdeme na to.“

Vzadu za klecemi jsme našli celou řadu tyčí, vidlí a bodců, které zřízenci používali ke krocení zvířat. Těmi jsme se vyzbrojili a vydali se ke kotcům, jež byly umístěny nejdále od paláce, téměř až u vchodu na okraji zahrady. Já byl navíc vyzbrojen krátkým mečem, který jsem vzal zřízenci, jehož jsem zabil, ale pokud by náš plán nevyšel, stejně by mi zbraně nebyly příliš platné.

Začali jsme klecí, která byla nejbližší vchodu. Otevřeli jsme ji a po ní i další a pouštěli jsme na svobodu jedno zvíře za druhým. Osvobozené šelmy jsme pak hnali v prostoru za klecemi směrem k paláci.

Měl jsem strach, že zvířata nedokážeme kontrolovat, že se obrátí proti nám a že nás zabijí. Rychle jsme ale zjistili, že se do posledního naučila obávat se ostrých vidlí a bodců, jež zřízenci používali, a neměli jsme s nimi žádné větší potíže. Dokonce i dva obrovští aptové a obě bílé opice před námi neochotně postupovali kupředu. Zprvu se to dělo celkem potichu, jen tu a tam nějaké odfrknutí býložravců nebo krátký zmatený řev některého dravce, ale jak jsme postupovali a množství zvířat se zvětšovalo, sílil i hluk a nakonec se vzduch napl-

nil řevem zitidarů, skučením zdivočelých thoatů, vrčením banthů, aptů a dalšími zvuky, jež vydávali tvorové před námi.

Pozemky těsně kolem paláce jsou od zahrady odděleny plotem, v němž je veliká brána, která bývá pravidelně zavřena. Tu dnes strážci v rozčilení a zmatku nechali otevřenou a my tudy hnali svou podivnou smečku přímo k paláci.

Ted' už to byla skutečně děsivá sbírka oblud, vyprovokovaná zmatkem v okolí a řevem ostatních na hranici vzteku a zuřivosti. Téměř každý jedinec v onom stádu vydával nějaké zvuky a bylo jasné, že ten strašlivý hluk už musí být slyšet velmi daleko a nikdo v paláci ho nemůže přeslechnout. Zhlédli jsme, jak z budovy vyběhlo několik zřízenců, kteří předtím opustili svá místa a teď nám běželi vstříc. Uviděla je i zvířata a mnohá z těch inteligentnějších, jako třeba obrovské bílé opice, si vzpomněla na krutosti a pokoření, jichž se jim od dozorců dostávalo. Zaznělo něco jako sbor nenávistných zvuků a zvířata se vrhla na své mučitele a začala je trhat. Další tvorové, povzbuzeni touhou po pomstě a pachem krve, který se šířil vzduchem, se přidávali. Boj byl krátký a zvířata se začala rozbíhat kolem paláce a většina z nich mířila tam, kde cítila novou kořist – totiž k branám, které byly zvenčí obklopeny Dur Ajmadovými vojáky.

Doufali jsme, že se situace vyvine právě takhle, že dojde k nějaké události, která nám, tedy mně, Ur Rajovi a zelenému Marťanovi, umožní dostat se do paláce nepozorovaně bočními dveřmi.

Konečně se mi tedy podařilo vniknout do domu, kde byla vězněna Janai, ale plán na to, jak obrátit situaci v náš prospěch, byl stále ještě vzdálený jako vzdálenější měsíc Barsoomu. Byli jsme v paláci, ale kde v té obrovské budově mohla být Janai?

LET DO ZKÁZY

Komnaty a chodby paláce, do nichž jsme vešli, zely prázdnotou – jejich obyvatelé buď uprchli, nebo bránili hlavní brány.

„A teď, když jsme tady, co uděláme? Kde je ta rudá žena?“ zeptal se Bal Tab, zelený válečník.

„Na to, abychom prohledávali palác, je budova příliš velká,“ řekl Ur Raj. „Zabralo by to hodně času, i kdyby se nám nikdo nepostavil na odpor, ale nebude trvat dlouho a narazíme na vojáky, kteří nás budou chtít zastavit a zabít.“

„Tou chodbou se někdo blíží,“ oznámil nám Bal Tab. „Slyším ho.“ Koridor se zatáčel doleva a zpoza rohu vyběhl mladík, kterého jsem okamžitě poznal. Byl to Orm-O. Spěchal přímo ke mně.

„Pozoroval jsem vás z jednoho z horních oken a viděl jsem, jak vcházíte bočním vchodem do paláce, tak jsem se vám vydal naproti tak rychle, jak jen to bylo možné.“

„Kde je Janai?“ otázal jsem se.

„Ukážu vám to, ale jestli mě s vámi někdo spatří, dají mě ubíčov-
vat. Doufáme, že nejdeš pozdě, protože Jal Had se právě vydal do jejího apartmá, i když doba smutku ještě neuplynula.“

„Tak si pospěšme!“ vykřikl jsem a Orm-O se rozběhl drobným klusem v čele naší výpravy. V patách ho následoval Ur Raj, Bal Tab a já. Chlapec nás vedl dolů, k úpatí dlouhé klesající spirálové rampy, a řekl nám, že když vystoupíme nahoru do třetího patra, máme zahnout doprava a jít až na konec chodby. Tam nalezneme dveře vedoucí do Janaiina apartmá.

„Jestli je Jal Had u ní, budou stát na chodbě stráž,“ pokračoval, „a vy budete muset bojovat, ale neobávejte se střelných zbraní, protože Jal Had, plný strachu, že by na něj mohl někdo spáchat atentát, vstup do paláce se střelnou zbraní zakázal.“

Poděkovali jsme Orm-Oovi a naše trojice začala rychle stoupat vzhůru. Když jsme došli na třetí podlaží, uviděli jsme na konci chodby skutečně dveře a před nimi dva vojáky. Takže za těmi dveřmi je Janai a Jal Had!

Válečníci nás spatřili, stejně jako jsme spatřili my je, a rozběhli se k nám s tasenými meči.

„Co tady chcete?“ zeptal se jeden z nich.

„Chci mluvit s Jal Hadem,“ odpověděl jsem.

„Nemůžeš mluvit s Jal Hadem,“ zamračil se. „Vraťte se do svých klecí, kam patříte!“

Místo odpovědi udeřil Bal Tab vojáka okovanou holí, kterou měl v ruce, a v témže okamžiku jsem se já vrhl na druhého strážce s mečem. Ten muž byl výjimečně dobrý šermíř, ale nedokázal dlouho odolávat člověku, jenž byl žákem Johna Cartera a měl navíc nesmírnou sílu a nezvykle dlouhou pravou paži.

Vyřídil jsem ho rychle, jelikož jsem nechtěl věci zdržovat a zároveň jsem ho chtěl ušetřit trápení.

Bal Tab se usmíval, neboť ho pobavilo, když viděl muže umírat. „Máš skvělou šermířskou paži,“ řekl, což byla od zeleného Marťana obrovská pochvala.

Překročil jsem tělo svého protivníka, otevřel dveře a vešel do místnosti za nimi. Ocítl jsem se v malé předsíni, která byla prázdná. Na druhé straně komnaty byly další dveře a za nimi jsem zaslechl rozčilené hlasy. Rychle jsem vešel do vedlejšího pokoje a spatřil Jal Hada, který svíral Janai v náručí. Bránila se, snažila se mu vytrhnout a bušila do něj pěstmi. Princova tvář byla zrudlá vášní a vztekem a viděl jsem, jak zvedá ruku, aby dívku udeřil.

„Tak dost!“ zvolal jsem a oba se obrátili ke mně.

„Tor-dur-bare!“ vykřikla Janai a v jejím hlase bylo slyšet úlevu. Jakmile nás Jal Had spatřil, hrubě od sebe dívku odstrčil a vytáhl z opasku ráiovou pistoli. Vrhл jsem se k němu, ale než jsem se ho stačil dotknout, zasvištěl mi kolem hlavy okovaný bodec a proletěl srdcem amhorského prince, dřív než mohl zbraň pozvednout. To Bal Tab vrhl svou hůl a jemu dlužím za svůj život.

Myslím, že jsme byli všichni překvapeni rychlostí a důležitostí toho, co se tady v několika vteřinách odehrálo, a na okamžik jsme zůstali mlčky stát nad mrtvým tělem Jal Hada, bývalého prince Amhoru.

„Tak dobrá,“ ozval se po chvílce Ur Raj. „Je mrtvý, takže co uděláme teď?“

„Palác a okolní pozemky se jen hemží jeho přívrženci.“ upozorňovala nás Janai. „Jestli někdo zjistí, co jsme udělali, roztrhají nás zaživa.“

„Myslím, že my tři bychom s nimi svedli boj, který by si pamato-

valy ještě jejich děti,“ ušklíbl se Bal Tab.

„Kdyby tady bylo nějaké místo, kde bychom se mohli ukrýt, než se setmí,“ uvažoval Ur Raj, „pak jsem si jistý, že bychom se za noci dostali nejen z paláce, ale dokonce i z města.“

„Nevíš o nějakém takovém místě?“ zeptal jsem se Janai.

„Bohužel ne,“ potřásla hlavou. „Skutečně nevím o jediném koutu, který nebudou prohledávat.“

„A co je v patře nad námi?“

„Tam je královský hangár,“ odpověděla, „kde stojí Jal Hadovy soukromé vzdušné lodi.“

Téměř nedobrovolně mi unikl výkřik úlevy. „To máme štěstí! Nic neposlouží našemu cíli lépe než jeden z Jal Hadových korábů!“

„Jenže hangár je dokonale střežen,“ posmutněla Janai. „Často jsem viděla kolem pochodovat vojáky, kteří měli vystřídat stráž na hoře. Nikdy jich nebylo méně než deset.“

„Dnes jich tam možná tolik nebude,“ poznamenal Ur Raj, „neboť Jal Had jistě potřeboval každého vojáka k obraně paláce a palácových bran.“

„Ale kdyby jich bylo dvacet,“ těšil se Bal Tab, „byl by to zase mnohem lepší boj. Doufejme, že jich tam není příliš málo!“

Dal jsem Jal Hadovu rádiovou pistoli Ur Rajovi a naše čtveřice vyrazila na chodbu a vystoupila po šikmé rampě, která vedla k hangárům na střeše. Poslal jsem Ur Raje napřed, protože byl menší než my s Bal Tabem a mohl se dát zahlédnout téměř bez nebezpečí, že ho někdo pozná. Kromě toho byl samozřejmě rudý jako všichni ostatní a rozhodně nevzbudí pozornost tak rychle, jako bychom ji vzbudili my dva. Všichni tři jsme pak postupovali pomalu za ním, a když jsme dorazili na místo, odkud jsme měli rozhled na plochou střechu s hangáry, zastavili jsme se a čekali.

Netrvalo dlouho a Ur Raj se vrátil. „Hlídadí tam jen dva muži,“ hlásil. „Bude to snadné!“

„Překvapíme je,“ navrhl jsem. „Pokud se nám to podaří, nebude nutné je zabíjet.“

I když jsem byl zkušený muž a zažil mnoho podobných šarvátek, stále ještě jsem nerad viděl muže zbytečně umírat, zvláště měla-li to být smrt z mých vlastních rukou a dalo se to zařídit jinak. Bohužel, jak se zdálo, bojovníkům, kteří střežili královský hangár, bylo jedno, zda budou žít, či zemřou, neboť se na nás vrhli v okamžiku, kdy nás

spatřili. Přestože jsem jim slíbil život, když se vzdají, útočili na nás s takovou zuřivostí, že jsme se s nimi museli pustit do boje.

Těsně než bitka začala, obrátil se jeden z nich ke svému druhovi a něco mu zašeptal do ucha. Ten se vzápětí otočil a rozběhl se po ploché střeše. Jeho odvážný společník se pak s námi pustil do boje. Stačil jsem si ovšem všimnout, že druhý muž se prosmekl padacími dveřmi v přistávací ploše. Bylo jasné, že spěchal přivolat pomoc, zatímco jeho druh obětoval svůj život, aby nás zdržel.

V okamžiku, kdy jsem si to uvědomil, vrhl jsem se kupředu a zabíjel svého protivníka, i když musím říci, že ještě nikdy mi to nebylo tak proti srsti. Tenhle voják byl skutečným hrdinou, pokud jsem vůbec nějakého znal, a považoval jsem za ostudu připravit ho o život, ale šlo o život jeho, nebo náš.

Věděl jsem, že nás budou pronásledovat, a proto jsem řekl ostatním, aby mě ihned následovali do hangáru, kde jsem bez váhání vybral jeden letoun, který se zdál být poměrně rychlý a přitom tak velký, aby nás všechny unesl.

Věděl jsem, že Ur Raj umí stroj řídit, a poslal jsem ho tedy na ovládací stanoviště. Vzápětí už jsme hladce klouzali z hangáru a nad střechou paláce. Když jsme se vznesli, ohlédl jsem se na zahrady pod námi, odkud se ozýval řev zvířat a výkřiky vojáků, a stačil jsem zahlédnout, jak brány padly a dovnitř se vřítily Dur Ajmadovi lidé, aby přemohli zbytky Jal Hadových sil. Pak mi celý obrázek zmizel z očí.

Rychle jsme stoupali a já si všiml, že o kus dál se ve vzduchu otáčí hlídkový člun s úmyslem pustit se za námi. Okamžitě jsem přikázal Bal Tabovi a Janai, aby se ukryli do podpalubí, a když jsem dal nějaké pokyny Ur Rajovi, odebral jsem se za nimi, aby ani jednoho z nás nemohla spatřit posádka člunu.

Ten nás rychle doháněl, a jakmile byl na doslech, zeptal se velitel, kdo je na palubě a kam máme namířeno. Přesně podle mých instrukcí Ur Raj odpověděl, že je na palubě Jal Had a že vydal příkazy, aby nebyl rušen a aby pilot nikomu nesděloval cíl jeho cesty. Velitel hlídkového člunu mohl mít své pochybnosti o pravdivosti této odpovědi, ale bylo vidět, že nemá v úmyslu odporovat princovu přání pro případ, že by byl Jal Had skutečně na palubě a podobné pokyny vydal. Hlídková loď se obrátila zpět a my pokračovali v letu. Za nějakou dobu nás však začala sledovat, a než jsme opustili vzdušný prostor města, zjistili jsme, že za námi letí přinejmenším tucet vo-

jenských plavidel. Bylo jasné, že hlídka z hangáru, která unikla, vyvolala poplach. Možná už dokonce našli Jal Hadovo tělo. V každém případě bylo jasné, že jsme pronásledováni, a když ostatní lodi dohonily hlídkový člun a vyměnily s jeho posádkou několik vět, vyrazily všechny společně za námi.

VELKÁ FLOTILA

Letoun, na jehož palubě jsme prchali, se rychlostí rovnal větším plavidlům, která nás pronásledovala, ale hlídkový člun byl rychlejší a bylo jasné, že nás po nějaké době dostihne.

Rychlá prohlídka lodi ukázala, že v zadním podpalubí jsou ve stojanech pušky a na přídi a na zádi malé dělo. Všechny zbraně vystřelovaly obvyklé barsoomské výbušné projektily, které se už celé věky nezměnily. Jediný přesný zásah do některé z životně důležitých částí lodi ji mohl zneškodnit a já věděl, že až se hlídkový člun dostane na dostřel, okamžitě zahájí palbu. Jakmile jsem si uvědomil, že o nás Amhořané vědí, vyšel jsem na palubu, postavil se vedle Ur Raje a pobízel ho ke zvýšení rychlosti.

„Už teď dělá, co může,“ potřásl hlavou, „ale stejně nás pomalu dohánějí. Nicméně si myslím, že si nemusíme dělat zbytečné starosti. Možná sis toho nevšiml, ale trup našeho letounu je dobře chráněn, pravděpodobně mnohem lépe pancéřován než ostatní, protože ho používal Jal Had osobně. Poškodit by nás mohl jen přímý zásah do ovládacího panelu nebo do kormidla, pokud se k nám nedostanou tak blízko, aby po nás mohli vypálit boční salvu, avšak tomu dokážeme s našimi děly zabránit.“

Teď už na palubu vystoupili i Bal Tab a Janai a všichni jsme pozorovali hlídkový člun, který se sice pomalu, ale neustále přibližoval.

„Podívejte!“ zvolala Janai. „Začali střílet!“

„Krátká, a i tak by nás minula,“ komentoval ránu Bal Tab.

„To brzy upraví a dostanou se na dostřel,“ předpovídal jsem. Řekl jsem Bal Tabovi a Janai, ať se vrátí zpět do podpalubí, protože je zbytečné, aby i oni riskovali životy.

„Až budeme na dostřel ručních zbraní, Bal Tabe, zavolám tě a ty s sebou vezmeš dvě nebo tři pušky.“

Pak jsem se přesunul k záďovému dělu a pečlivě ho zamířil na hlídkový člun. Mezitím nás minul další výstřel. Vypálil jsem. „Výborně!“ zvolala Janai. „Zasáhl jsi hned napoprvé!“ Otočil jsem se a zjistil, že mi i s Bal Tabem klečí přímo za zády. Chránil nás štít děla, ale stejně jsem to považoval za nebezpečné. Janai však odmítla odejít do podpalubí, stejně jako Bal Tab, který tam odběhl jen pro několik

pušek a zásobu munice.

Přestože má střela zasáhla hlídkový člun, neudělala žádnou, nebo jen malou škodu, protože člun ani nezpomalil, ani nepřerušil palbu.

Nakonec se naši pronásledovatelé začali stáčet doprava s jasným úmyslem dostat se na naši úroveň z boku, aby po nás mohli vypálit boční salvu.

My i oni jsme teď stříleli bez přestání a tu a tam na štít děla nebo do trupu naší lodi narazila střela a vybuchla.

Upozornil jsem Ur Raje, že musí udržovat letoun v přímém kursu, neboť kdybychom se pokusili uhnout, abychom nabídli svému protivníkovi co nejmenší terč, to jest záď lodi, museli bychom letět velkým obloukem a pronásledovatelé by nás rychle dostihli po jeho těti-vě. Pak bychom byli jistě zabiti nebo zajati.

Závod pokračoval, až nám Amhor zmizel daleko za zády. Hnali jsme se nad nedohlednými pláněmi, kde se v minulosti rozlévala marťanská moře a kde se teď na pustých rovinách proháněly jen kmeny zelených nomádů. Hlídkový člun se stále blížil a přiblížila se i skupina větších lodí, což dokazovalo, že i ony jsou o něco rychlejší než my. Hlídkový letoun se pomalu posouval po našem pravém boku kupředu, avšak byl stále ještě dost daleko. Přestali po nás střílet a vyvěsili signál, jímž nás žádali, abychom se vzdali, ale místo odpovědi jsme na ně s Bal Tabem zamířili obě děla a vypálili. Opětová-li palbu a tentokrát už zahřměla mnou tolik obávaná boční salva. Stáhl jsem Janai rychle k sobě za dělový štít, ovšem Bal Tab tolik štěstí neměl. Viděl jsem, jak se náhle vztyčil v celé své výšce a pak přepadl zády přes lodní zábradlí.

Bylo mi líto, že jsme ztratili Bal Tabu, nejen jako bojovníka, bez něhož jsme byli oslabeni, ale především jako dobrého válečníka a věrného druha. Bohužel, byl pryč a na smutek teď nebyl čas. Zemřel tak, jak by, si jistě přál zemřít – v boji, a jeho tělo bude ležet tam, kde by si určitě přál ležet – ne v kleci a v zajetí, ale na okrově hnědém porostu na dně vyschlého oceánu.

Teď už projektily vybuchovaly na pancéřovaném povrchu naší lodi téměř pravidelně, ale jak dlouho dokáže pancíř střelbě odolávat, jsem nedokázal odhadnout. Naštěstí jsme zatím byli všichni dostatečně chráněni štítem děla a obrněným stanovištěm pilota.

Zamával jsem na Ur Raje a naznačil mu, aby se pokusil zvednout letoun nad strážní člun, neboť kdyby se nám podařilo vystřelit po

něm shora, mohli bychom ho poškodit.

Jakmile jsme začali stoupat, zavolal na mě Ur Raj a ukázal před nás. Pohled, který se mi naskytl, když jsem se obrátil tím směrem, mi málem vzal dech. Daleko před námi a o něco výš, než plul náš člun, se vznášela na nebi flotila obrovských bitevních lodí, kterých jsme si předtím nevšimli, protože jsme byli příliš zaměstnání bojem.

Podle velikosti a počtu bylo okamžitě jasné, že to nejsou plavidla amhorská, ale poněvadž jsme byli o něco níže, nemohli jsme rozluštit insignie na jejich předních ani jsme neviděli vlajky na stožárech. Nezáleželo však na tom, kterou zemi reprezentují, rozhodně nebudeme v horší situaci, když padneme do jejich zajetí, než v jaké bychom se ocitli, kdyby nás dohonili naši pronásledovatelé z Amhoru. Pokynul jsem proto Ur Rajovi, aby pokračoval v kursu a pokusil se vletět mezi plavidla velké flotily. Doufal jsem, že pak amhorský hlídkový člun zastaví palbu v obavě, že by mohl zasáhnout některou z cizích lodí, jejichž obrovská děla ho mohla smést jedinou salvou. A příliš jsem se nemýlil, protože hlídkový člun skutečně přestal střílet – bohužel pronásledování našeho letounu se nevzdal.

Rychle jsme se blížili k vedoucímu korábu uskupení. Viděl jsem muže, kteří stáli u zábradlí a pozorovali nás, a loď začala vzápětí zpomalovat.

Když jsme se přiblížili k čelu plavidla, zvolal najednou Ur Raj téměř u vytržení: „To je flotila z Helia!“ Ale to už jsem i já zahlédl znaky na lodní přídi a srdce se mi radostně rozbušilo, protože jsem věděl, že je Janai zachráněna.

Několik mužů z lodi nás pozdravilo a jeden se zeptal, co jsme zač.

„Ur Raj z Hastoru,“ odpověděl jsem, „padwar helijského námořnictva, a dva jeho přátelé, kteří prchají ze zajetí v Amhoru.“

Přikázali nám vystoupit na palubu a Ur Raj zvedl náš letoun ještě o kousek výš a přistál s ním na široké palubě bitevního korábu. Důstojníci i mužstvo zírali v němém úžasu, když jsem seskočil na palubu a sundal z malé lodi i Janai. Pak se k nám přidal rovněž Ur Raj. Mezitím i amhorská loď odhalila totožnost flotily, neboť se obrátila a nejvyšší rychlostí se vracela zpět ke skupině svých plavidel. Jistě si uvědomili, že Ur Raj pochází z Helia, a obávali se trestu za to, že ho drželi v zajetí.

Janai, Ur Raj a já jsme byli předvedeni před kapitána lodi a Ur Raj je velmi snadno přesvědčil o své totožnosti. „A tihle dva?“ ukázal

důstojník na nás.

„Jsem přítel muže jménem Vor Daj,“ odpověděl jsem, „a tahle dívka se jmenuje Janai. Věrně jsem sloužil i Johnu Carterovi. Bude rád, když se dozví, že jsem zdravý a v pořádku.“

„Jmenuješ se Tor-dur-bar?“ naklonil se ke mně důstojník.

„Ano,“ přikývl jsem, „ale jak to víš?“

„Tahle flotila letí do Amhoru a naším úkolem je najít tam vás dva, tebe a Janai.“

„Ale jak, u všeho na světě, víte, že jsme byli v Amhoru?“ nechápal jsem.

„To je velmi jednoduché,“ odvětil. „Flotila nejprve letěla s Johnem Carterem a Ras Thavaseem zpět do Morbu. Včera jsme prolétali nízko nad Velkými toonolskými močály, když jsme zahlédli rudého muže v kanoi, kterého pronásledovali domorodci. Jejich lodice už ho skoro doháněly, ale hodili jsme mezi ně bombu a rozptýlili je. Pak jsme se snesli ještě níže a vyzvedli muže na palubu. Řekl, že se jmenuje Gan Had a že prchá z Morbu, a když ho John Carter vyslychal, dozvěděl se, že vás dva zabal amhorský křižník. Flotila dostala okamžitě příkaz změnit směr na Amhor a zachránit vás.“

„A objevili jste se tady právě včas,“ pravil jsem. „Ale řekni mi, jsou Ras Thavas a John Carter naživu?“

„Jistě,“ přikývl, „a jsou na palubě *Ruzaaru*.“

Vždycky jsem se pyšnil tím, že dokážu dokonale ovládat své emoce, avšak s tímhle posledním potvrzením, že John Carter a Ras Thavas žijí, jsem byl nablízku fyzického i psychického zhroucení. Náhlá úleva po těch dlouhých měsících nejistoty mě málem zahubila, nicméně podařilo se mi sebrat – leč v tom okamžiku znovu zvedl svou ošklivou hlavu had pochybností. John Carter i Ras Thavas žijí, ale co Vor Dajovo tělo? Existuje ještě? A jestliže ano, je v lidských silách ho znovu získat?

ZPĚT DO MORBU

Brzy nás převezli na *Ruzaar*, kde se mi dostalo vřelého přijetí od Johna Cartera a Ras Thavase. Když jsem jim dovyprávěl svůj příběh a Ur Raj je ujistil, že v Amhoru už nejsou další helijští zajatci, přikázal John Carter, aby flotila změnila směr a zamířila k Morbu.

Ras Thavase nesmírně zajímalo mé vyprávění o nehodě, ke které došlo v laboratoři č. 4, a o tom, jaké měla následky.

„To je špatné,“ pokyvoval hlavou, „moc špatné. Možná se nám to vůbec nepodaří zastavit. Prozatím doufejme, že se to nedostalo k Vor Dajovu tělu.“

„Tak strašnou věc ani neříkejte!“ vykřikla Janai. „Vor Daje musíte zachránit!“

„Přiletěl jsem s celou touhle flotilou jen proto, abych Vor Daje zachránil,“ obrátil se k ní John Carter. „Buď si jistá, že pokud jeho tělo nebylo zničeno, nevrátím se bez něj.“

Se strachem jsem se teď otočil k Johnu Carterovi s otázkou na zdraví Dejah Thoris.

„Díky Ras Thavasovi se dokonale uzdravila,“ odpověděl se šťastným úsměvem. „Všichni největší chirurgové Helia už se vzdali veškeré naděje, ale Ras Thavas udělal zázrak a svou práci ji přivedl k životu a vrátil jí zdraví.“

„Měli jste nějaké potíže na zpáteční cestě do Helia?“

„Neměli jsme nic jiného než samé potíže,“ odvětil John Carter. „Z Morbu až do Phundahlu to byla neustálá válka s hmyzem, šelmami, hady a divochy. Jak je možné, že jsme to přežili a probojovali se ven, je pro mě dodnes záhadou, ale Dur-dan a Ras Thavas přispěli více než svým dílem, když šlo o to tasit meč nebo dýku, a dostali jsme se všichni tři téměř k našemu letounu. Přesně jeden den předtím, než jsme dorazili k lodi, byl Dur-dan zabit v šarvátce se skupinou divochů – byl to náš poslední boj v močálech. Nejvíce času nám zabrala cesta mezi Morbem a Phundahlem a pak jsme pochopitelně museli nějakou dobu zůstat v Heliu, než se princezna dokonale uzdravila. Věřil jsem, že to nějak dokážeš a přežiješ do našeho návratu. Byl jsi neobyčejně silný, inteligentní a nápaditý, ale přiznávám, že kdybych věděl, co se stalo v laboratoři č. 4., byla by moje

víra značně podlomená.“

„Je to strašlivá katastrofa,“ přikývl jsem, „možná katastrofa světového rozměru, a pohled na tu hmotu je něco tak hrozného, že si to ani nedokážete představit. Nedá se s ní bojovat, neboť i kdybyste ji rozsekali na kusy, bude se dál množit a růst.“

Ten večer jsem se procházel po palubě a uviděl Janai stojící samotnou u zábradlí. Protože jsem věděl, jak jsem jí odporný, nikdy jsem jí nevnucoval svou společnost, ale tentokrát mě zastavila sama.

„Tor-dur-bare,“ pravila, „říkám si, jestli jsem ti vůbec někdy dostatečně poděkovala za všechno, co jsi pro mě udělal?“

„Já nečekám díky,“ zavrtěl jsem hlavou, „stačí mi, že jsem mohl posloužit tobě a být užitečný Vor Dajovi.“

Naklonila se ke mně a podívala se mi tázavě do očí. „Co by to pro tebe znamenalo, Tor-dur-bare, kdyby se Vor Dajovo tělo už nenashlo?“

„Ztratil bych přítele,“ odpověděl jsem.

„A přijel bys žít do Helia?“

„Myslím, že bych vůbec nestál o to žít.“

„Proč?“

„Protože pro obludy, jako jsem já, není na světě místo.“

„To neříkej, Tor-dur-bare,“ pohlédla na mě laskavě. „Nejsi obludný, jelikož máš dobré srdce. Nej dřív, než jsem tě poznala, jsem si myslela, že jsi odporný, ale teď, příteli, vidím jen krásu a vznešenost tvého ducha.“

To od ní bylo opravdu hezké a já jí to pověděl, jenže to nezměnilo skutečnost, že jsem netvor, a že kdybych se přestěhoval do Helia, neustále bych jen děsil ženy a děti.

„Víš, myslím si, že na tom, jak vypadáš, by v Heliu nezáleželo,“ řekla, „protože jsem si jistá, že bys tam měl hodně přátel. Ale co bude se mnou, když se nepodaří Vor Daje zachránit?“

„Nemáš se čeho obávat. John Carter už se o tebe postará.“

„Ale John Carter ke mně nemá žádné závazky,“ trvala na svém.

„Přesto se o tebe postará.“

„A přijdeš mě někdy navštívit, Tor-dur-bare?“

„Když si to budeš přát,“ sliboval jsem, ale věděl jsem, že Tor-dur-bar se nikdy návratu do Helia nedočká.

Stála, dívala se na mě a dlouho mlčela. Pak řekla: „Vím, co máš na mysli, Tor-dur-bare. Nikdy bys nepřišel do Helia ve své podobě,

ale teď, když se Ras Thavas vrátil, proč by nemohl přenést tvůj mozek do jiného těla, tak jak to už udělal tolikrát u mnohem obvyčejnějších hormádů?“

„To by bylo možné,“ souhlasil jsem. „Ale kde bych vzal nové tělo?“

„Je tady Vor Dajovo tělo,“ zašeptala.

„Tím chceš říci, že bys chtěla můj mozek v těle Vor Daje?“

„Proč ne?“ odpověděla. „Vždyť to byl tvůj mozek, kdo mi byl nejlepším a nejvěrnějším přítelem. Sytor mi řekl, že Vor Dajův mozek byl zničen. Možná je to pravda. A jestli tomu tak je, pak vím, že lhal, když tvrdil, že jsi za to mohl ty. Teď už tě znám a vím, že bys příteli něco takového nikdy neudělal. Pokud však byl jeho mozek opravdu náhodou zničen, co by pro mě mohlo být lepší, než kdyby mozek mého nejlepšího přítele oživil tělo muže, kterého jsem obdivovala?“

„A neříkala by sis pak někdy, že v tom těle je jen mozek hormáda? To není Vor Daj, je to pouze věc, která vyrostla v nádrži s živým roztokem?“

„Nikdy,“ odvětila, „nemyslím, že by v tom byl nějaký rozdíl. Jistě by pro mě nebylo těžké přesvědčit se, že to tělo a mozek patří dohromady, stejně jako bylo těžké uvěřit tomu, že mozek, který oživuje tělo Tor-dur-bara, vyrostl v nádrži slizovité živočišné hmoty.“

„Jestli mi Ras Thavas najde nějaké hezké tělo,“ zažertoval jsem, „bude ve mně mít Vor Daj nebezpečného soka, to tě ujišťuji.“

Vrhla na mě nevyzpytatelný pohled. „Tomu nevěřím,“ pravila.

Přemýšlel jsem, co tím vlastně chtěla říci a proč se na mě dívala tak podivně. Bylo nepravděpodobné, že by uhodla pravdu, neboť kdo by uvěřil, že normální muž dovolil, aby byl jeho mozek přenesen do těla hormáda? Myslela tím, že Vor Daj nemůže mít důstojného soka? Když jsme dopluli k Velkým toonolským močálům, byla už tma. Velká flotila majestátně přeletěla nad Phundahlem. Ve tmě pod námi zářilo svítící město, ale neobjevil se jediný hlídkový člun, který by nás chtěl kontrolovat. Naše lodě byly osvětleny a musely být vidět už dlouho předtím, než jsme se ocitli nad Phundahlem, avšak tohle město není, co se týče letectva, nikterak silné a neodvážili by se dělat potíže flotile o takové síle. Dovedu si docela dobře představit, jak si jed Phundahlu vydechl, když světla našich letounů zmizela na nočním nebi.

ZÁNİK DVOU SVĚTŮ

Pusté, nekonečné pláně divokých Toonolských močálů, nad nimiž jsme prolétali, na sebe vzaly tu noc podivuhodnou, děsivou krásu a zdály se ještě tajemnější, než jsem si je pamatoval. Jejich temné vody odrážely myriády hvězd, jež odhaluje řídký barsoomský vzduch, a v tichých lagunách se zrcadlily oba ubíhající měsíce, které vzápětí osvětlovaly ostrůvky v bažinách a měnily je svou září v ostrovy z pohádek tisíce a jedné noci. Tu a tam jsme zahlédli ohně divochů a k našim uším slabě dolehly zvuky jejich barbarských písní a dunění bubnů, tlumené vzdáleností. To vše ještě podtrhoval občasný řev některé z šelem lovicích v močálech.

„Poslední z velkých oceánů,“ řekl John Carter, který se ke mně připojil u lodního zábradlí. „Jeho zánik bude značit zánik tohoto světa a Mars pak poletí věčností a nekonečnem bez jediné známky své předchozí velikosti.“

„Při té myšlence cítím nesmírný smutek.“

„Já také,“ přikývl.

„Ty se však můžeš vrátit na Zemi,“ připomněl jsem mu.

Usmál se. „Myslím, že my dva si nemusíme dělat starosti se zánikem Marsu, rozhodně ne příští milión let.“

Pobaveně jsem se rozesmál. „Víš, když jsi o tom mluvil, vypadalo to, jako kdyby měl konec naší planety nastat už zítra.“

„Relativně vzato tomu tak je,“ odvětil. „Tady už zbývají jen mělké močály, které nám vzdáleně připomínají oceány, jejichž vlny se kdysi převalovaly po povrchu Barsoomu. Na Zemi pokrývají oceány tři čtvrtiny glóbu, dosahují hloubky více než pěti mil, a přece – naši planetu nakonec očekává stejný osud jako Mars. Hory postupně podlehnou erozi a budou spláchnuty do moře, oceány se odpaří a přijde den, kdy jedinou památkou po těch nekonečných pláních bude něco jako Velké toonolské močály v místech, kde se dnes honí vlny Tichého oceánu.“

„Přivoláváš smutek,“ řekl jsem.

„Dobrá, tak si přestaňme dělat starosti,“ zasmál se. „Máme před sebou mnohem důležitější věci než uvažovat o konci dvou světů. Osud přítele je důležitější než osud planety. Co uděláš, když tvé tělo

nenajdeme?“

„V tomhle těle se do Helia nikdy nevrátím.“

„To bych ti nemohl vyčítat. Museli bychom ti najít jiné tělo.“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Hodně jsem o té věci přemýšlel a nakonec jsem se pevně rozhodl. Pokud bylo moje původní tělo zničeno, zničím i tohle tělo a s ním i svůj mozek. Jsou jistě mnohem krásnější těla, než je to moje, ale já cítím, že patříme natolik dohromady, že bez něj nechci žít.“

„Nerozhoduj se ukvapeně, Vor Daji.“

„Tor-dur-bare, můj princí.“

„Proč hrát dál tu komedii?“

„Protože ona to neví,“ odpověděl jsem.

Přikývl s pochopením. „Myslíš, že je to pro ni důležité?“

„Obávám se, že by nikdy nedokázala zapomenout na tuhle nelidskou tvář a podobu a že by dál přemýšlela, zda mozek v té pokřivené hlavě nebyl mozek hormáda, i kdyby byl přenesen do Vor Dajovy lebky. Pravdu nezná nikdo, jen ty, můj princí, Ras Thavas a já. Prosím, aby sis to vše navždy nechal pro sebe.“

„Jak si přeješ,“ přikývl, „ale jsem si jistý, že děláš velkou chybu. Jestli o tebe stojí, bude jí to jedno, a pokud o tebe nestojí, mělo by to být jedno tobě.“

„Ne,“ zavrtěl jsem znovu hlavou. „Chtěl bych na Tor-dur-bara zapomenout a chci, aby na něj zapomněla i ona.“

„To ona nikdy nedokáže,“ odvětil John Carter, „protože podle toho, co mi řekla, chová k Tor-dur-barovi velmi silnou náklonnost. Je to Vor Dajův největší sok.“

„Neříkej to,“ prosil jsem. „Ta myšlenka je odporná!“

„Je to charakter, jenž dělá muže mužem,“ upozornil mě John Carter.

„Ne, příteli,“ nedal jsem se přesvědčit, „žádné filosofování nezmění Tor-dur-bara v přijatelného partnera pro rudou ženu, a pro Janai už vůbec ne.“

„Možná máš pravdu,“ přitakal, „ale já bych řekl, že si po všech obětech, které jsi pro ni přinesl, zasloužíš lepší odměnu než smrt z vlastní ruky.“

„Uvidíme. Zítřek pravděpodobně všechno rozhodne a já už vidím nad obzorem první náznak svítání.“

Okamžik stál v tichém zamyšlení a pak řekl: „Je možné, že tvoje

tělo v 3-17 najdeme snadno, ale mám strach, abychom nezjistili, že celá laboratorní budova je naplněna hmotou z nádrže č. 4. Pak se totiž nedostaneme do Ras Thavasovy pracovny, kde jsou uloženy všechny nezbytné potřeby pro provedení operace, při níž by byl tvůj mozek vrácen zpět do těla.“

„To jsem předvídal,“ odpověděl jsem, „a na cestě z Morbu jsem všechno potřebné vzal s sebou do kobky 3-17.“

„Výborně!“ zvolal. „Tím se mi velmi ulevilo. Jak Ras Thavasovi, tak mně dělalo nesmírné starosti, jak vyřešíme tuhle situaci, protože on si byl téměř jist, že vzhledem k rozbujelé hmotě se do jeho pracovny a malé laboratoře nedostaneme. Ras Thavas si myslí, že pokud máme zastavit růst hmoty, budeme muset zničit celý Morbus.“

Když jsme doletěli nad Morbus, bylo časně dopoledne. Lodi s výjimkou *Ruzaaru*, na jehož palubě jsme byli, obletěly kruhem ostrov, abychom zjistili, jak daleko se stačila hmota dostat.

Ruzaar klesl na několik stop od země a zamířil k malému ostrůvku, na němž ústil tunel vedoucí do 3-17. Když jsme se přiblížili, naskytl se nám hrůzný pohled. Zmítající se a vlnící se vrstva hmoty nejenže pokrývala hladinu vody až k hlavnímu ostrovu, ale i povrch celého ostrůvku. Zvedaly se k nám obludné hlavy a vykřikovaly své urážky a ruce se nás pokoušely zachytit.

Pátral jsem po ústí tunelu, avšak nebylo ho vidět, neboť byl dokonale zakryt vlnící se hmotou. Srdce ve mně pokleslo – už jsem nepochyboval, že hmota pronikla do tunelu a našla si cestu až do 3-17. Vycházel jsem z toho, že hmota pronikne do každého volného prostoru, kde necítí odpor, a ten vyplňuje, dokud jí v tom nezabrání nějaká pevná překážka.

Na druhé straně jsem se ovšem zoufale držel naděje, že jsem třeba zakryl ústí tunelu tak dobře, že do něj hmota nepronikla. Ale i tak, jakým způsobem bychom do chodby pronikli, když je celé okolí pokryto živou hmotou?

John Carter a několik členů jeho štábu stáli u lodního zábradlí, Janai, Ras Thavas a já vedle něho. S neskrývanou hrůzou a odporem upíral oči na děsivý Ras Thavasův výtvar. Nakonec vydal členům štábu příkazy a dva z nich odběhli, aby vykonali, co je třeba. Pak jsme stáli mlčky a pozorovali tu hrůzu pod námi, plochu živé hmoty, která se vzpínala, mlaskala, křičela, proklínala a dělala na nás obhroublá gesta.

Janai stála vedle mě a nakonec mě uchopila za paži. Bylo to poprvé, kdy se mě dotkla sama od sebe. „To je strašné!“ zašeptala. „Není možné, aby Vor Dajovo tělo ještě existovalo, ta příšerná hmota jistě vyplnila všechnen prostor nejen v budovách, ale i v podzemí.“

Potrásl jsem mlčky hlavou, protože jsem nebyl s to najít slova. Pevně mi stiskla ruku. „Tor-dur-bare, slib mi, že neuděláš nic unáhleného, jestliže zjistíme, že je Vor Dajovo tělo ztraceno!“

„Raději na to ani nemysleme,“ odvětil jsem vyhýbavě.

„Ale my na to musíme myslet a ty mi musíš dát slib!“

Zavrtěl jsem hlavou. „Žádáš po mně příliš mnoho. Nemohu najít své štěstí, dokud zůstanu v těle hormáda.“ V tom okamžiku jsem si uvědomil, že jsem se prozradil, ale zdálo se, že si toho Janai nevšimla. Stála dál mlčky u zábradlí lodi a s hrůzou upírala oči na děsivou masu pod námi.

Ruzaar začal stoupat a stoupal tak dlouho, až byl ve výši pěti nebo šesti set stop. Poté loď znovu znehybněla přímo nad místem, kde bylo ukryto ústí tunelu. Nakonec byla svržena zápalná bomba, a když vybuchla, hmota se zazmítala a rozeřvala bolestí, neboť hořící obsah se rozletěl na všechny strany.

Nebudu do podrobností popisovat hrůzu, která následovala, ale dolů se řítila bomba za bombou a nakonec se kolem ústí tunelu prostíral široký kruh spálené hmoty. Pak se *Ruzaar* snesl zpátky k zemi a mě spustili přistávacím hákem na doutnající povrch. Za mnou sestoupil Ras Thavas a dvě stě vojáků vyzbrojených meči a planoucími pochodněmi, jimiž okamžitě zaútočili na hmotu, která se už začala stahovat zpět, aby pokryla místa, odkud byla vypuzena.

Měl jsem srdce až v ústech, když jsem odhrnoval zem a kameny, jimiž jsem zakryl ústí tunelu, ale už při práci jsem zjišťoval, že tudy žádná hmota nepronikla, a nakonec, když se zbytek země propadl dovnitř, vykřikl jsem radostí. Tunel byl čistý!

Nedokážu popsat své pocity, když jsem se znovu vydal na cestu temnou chodbou. Naleznu na jejím konci své tělo? Je celé a v bezpečí? Představoval jsem si v duchu všechny možné věci, které se mohly přihodit, situace, jež mohly nastat během mé dlouhé nepřítomnosti. Temným tunelem jsem téměř proběhl ve spěchu už už se dozvědět pravdu a nakonec jsem třesoucími se prsty začal otevírat poklop, který vedl z chodby do místnosti nahoře. Vzápětí už jsem stál v cele 3-17.

A tam, tak jak jsem ho zanechal, leželo Vor Dajovo tělo.

Z otvoru vylezl Ras Thavas a viděl jsem, že i on si oddechl téměř se stejnou úlevou jako já, když zjistil, že tělo je nepoškozené a vedle něho jsou rozloženy všechny pomůcky potřebné k operaci.

Aniž by mi Ras Thavas dal pokyn, ulehl jsem na ersitovou desku vedle svého těla a velký chirurg se pustil do práce. Cítil jsem rychlé píchnutí, slabou bolest a pak jsem ztratil vědomí.

KONEC DOBRODRUŽSTVÍ

Otevřel jsem oči. Skláněl se nade mnou Ras Thavas. Vedle mě leželo tělo hormáda Tor-dur-bara. Pamatuji si, že v tom okamžiku mi vytryskly slzy do očí, slzy takové úlevy, štěstí a radosti, jaké jsem nikdy v životě nezažil – ani ne tak z radosti, že mám zpět své tělo, ale proto, že ho teď budu moci položit Janai k nohám.

„Tak pojď, synu,“ řekl Ras Thavas. „Byli jsme tady velmi dlouho. Hmota se zmítá a ječí na chodbě za dveřmi cely. Doufejme, že se jí nepodařilo získat zpátky ten prostor, který ztratila na druhém konci tunelu.“

„Dobrá,“ přikývl jsem, „vraťme se co nejrychleji.“ Seskočil jsem ze stolu a postavil se konečně na vlastní nohy. I Ras Thavas si všiml, že jsem poněkud ztuhlý.

„To za několik minut přejde,“ uklidňoval mě. „Byl jsi dost dlouho mrtev,“ dodával žertem a usmál se.

Chvilku jsem se díval na obrovské pokřivené tělo Tor-dur-bara. „Posloužilo ti dobře,“ ozval se Ras Thavas.

„To ano,“ přisvědčil jsem, „a nejlepší odměna, kterou mu mohu nabídnout, je věčné zapomnění. Necháme ho tady navěky pohřbené v podzemí budovy, kde se zrodilo. Opouštím ho, Ras Thavasi, bez jediného záchvěvu lítosti.“

„Bylo neobyčejně silné, a pokud vím, mělo skvělou pravou ruku,“ pokýval hlavou geniální vědec.

„Pořád si ale myslím, že bez něj budu klidně žít,“ zabručel jsem.

„Marnost nad marnost!“ zvolal Ras Thavas. „Ty, válečník, vyměníš sílu a nepřekonatelnou šermířskou paži za půvabnou tvář!“

Bylo mi jasné, že si ze mě tropí legraci, ale co se mě týkalo, mohl se smát celý svět, jen když jsem měl své tělo zpátky.

Pospíchali jsme temným tunelem, a když jsme se znovu vynořili na malém ostrůvku, vojáci stále ještě zápasili s dorůstající hmotou. Od chvíle, kdy jsme s Ras Thavasem zmizeli v podzemí, byli vojáci čtyřikrát vystřídání. Když jsme na ostrůvek přiletěli, bylo časně ráno a teď se slunce sklánělo k západnímu obzoru, a přece mi to připadalo jako pouhých pár minut, co jsem seskočil z paluby Ruzaaru. Rychle jsme opět vystoupili na loď, kde nás všichni radostně přivítali.

John Carter mi položil ruku na rameno. „Ani osud mého syna by pro mě nebyl důležitější než osud tvůj,“ pravil.

To bylo vše, ale pro mě to znamenalo víc, než kdyby mi někdo jiný vyprávěl celé dlouhé příběhy. Nakonec si všiml, že očima bloudím po palubě, a na rtech se mu objevil úsměv.

„Kde je?“ zeptal jsem se.

„Nedokázala snášet napětí toho čekání,“ odvětil, „a odešla si lehnout do své kajuty. Měl bys za ní zajít a říci jí to sám.“

„Děkuji ti, můj princí.“ To bylo jediné, na co jsem se zmohl, a o minutu později už jsem klepal na dveře Janaiiny kabiny.

„Kdo je to?“

„Vor Daj,“ odpověděl jsem a pak, aniž jsem čekal na svolení, jsem otevřel dveře a vstoupil.

Vstala, popošla ke mně a v rozšířených očích měla nevyřčenou otázku. „Jsi to opravdu ty?“

„Jsem to já,“ ujišťoval jsem ji a přistoupil k ní. Chtěl jsem ji sevřít do náručí a říci jí, jak ji miluji, ale zdálo se, že ví, co se mi odehrává v mysli, protože mě zarazila jediným pohybem.

„Počkej,“ řekla. „Uvědomuješ si, že muže jménem Vor Daj skoro neznám?“

Na to jsem nepomyslel, ale byla to pravda. Tor-dur-bara znala mnohem lépe.

„Odpověz mi na jednu otázku,“ naklonila hlavu na stranu.

„Ptej se.“

„Jak zemřel Teeaytan-ov?“

To byl velmi podivný dotaz. Co to mělo společného s Janai a se mnou? „Teeaytan-ov? Zemřel v chodbě vedoucí k cele 3-17, kde ho zabil jeden z hormádů, když jsme prchali z laboratorní budovy.“

Její bílé zuby zazářily v překrásném úsměvu. „Tak a teď mi pověz to, co jsi mi chtěl říci, když jsem tě přerušila.“

„Chtěl jsem ti říci, že tě miluji,“ odvětil jsem, „a chtěl jsem se tě zeptat, mám-li nějakou naději, že bys mohla mou lásku někdy opětovat.“

„Vor Daje skoro neznám,“ pravila. „Byl to Tor-dur-bar, koho jsem se naučila milovat, ale teď vím pravdu, kterou už jsem nějakou dobu tušila, a uvědomuji si velikost oběti, kterou jsi byl ochoten pro mě podstoupit.“

Přistoupila ke mně, položila mi ruce kolem krku a já poprvé po-

cítil na svých rtech ústa ženy, kterou jsem miloval.

Celých deset dnů křižovala flotila nad Morbem a shazovala bomby na město a ostrov a na hmotu, která se roztahovala do všech stran, aby pohltila svět. John Carter dal příkaz k odletu až poté, kdy Ras Thavas potvrdil, že je hrozba zažehnána. Konečně se přídě obrovských letounů obrátily k Helio a po krátké zastávce v Toonolu, kde jsme vysadili Gan Hada, už flotila definitivně zamířila k domovu. Pro mě a Janai to neznamenal jen k domovu, ale i k nekonečnému štěstí, ke kterému jsme se dostali po tolika společně prožitých hrůzách.

Když se pak v dálce objevily věže helijského dvojměstí, stáli jsme s Janai na přídi Ruzaaru. „Řekni mi, prosím, proč ses mě ptala, jak zemřel Teeaytan-ov?“ vzpomněl jsem si. „Vždyť jsi to věděla stejně dobře jako já.“

„Ty hloupý,“ zvolala se smíchem, „Jediní lidé, kteří ten boj přežili a vrátili se pak s flotilou do Morbu, jsme byli my. Já, Gan Had a Tor-dur-bar. Z nás tří jsi mohl vidět jen Tor-dur-bara, předtím než ses setkal se mnou. Podle toho, že jsi mi odpověděl správně, jsem poznala, že v tvé hlavě je teď mozek Tor-dur-barův. To bylo to jediné, co jsem potřebovala vědět, protože jsem se toho hormáda naučila milovat a je mi jedno, Vor Daji, čím mozek to původně byl. Nechceš-li mi to říci, nebudu se už nikdy ptát, ale mám podezření, že byl tvůj vlastní a ty sám že jsi ho nechal přenést do hlavy Tor-dur-barovy, abys mě mohl lépe chránit proti Ay-madovi.“

„Máš pravdu, je to můj vlastní mozek,“ přiznal jsem.

„Chtěl jsi říci byl,“ zasmála se, „protože teď je můj.“

Edice
JOHN CARTER, PAN MARSU
svazek IX.

Edgar Rice Burroughs
UMĚLÍ LIDÉ NA MARSU

Z anglického originálu Synthetic Men of Mars
přeložil Jan Kantůrek
Ilustrace Zdeněk Netopil
Obálka s použitím ilustrace Zdeňka Netopila,
vazba a grafická úprava Pavel Štefan
Vydalo nakladatelství Ladislav Horáček – Paseka
v Praze a Litomyšli roku 2000 jako svou 409. publikaci
Vydání první
Redaktoři Nadá Svobodová a Ivan Beránek
Technická redaktorka Jana Marešová
Sazba a reprodukce Mogum creative shop, Praha
Vytiskl PB Tisk, Příbram

ISBN 80-7185-329-1